

Wat de Bijbel zegt over de Doop

Harry Bultema

Oorspronkelijke titel: *The Bible and Baptism*

Uitgever:

Grace Publications, 2125 Martindale, S.W.,

Grand Rapids, MI 49509, USA

1st edition 1955, 2d edition 1972

vertaald door Aren van Waarde

Voorwoord

In de verborgen diepten van mijn vaders hart was er altijd een groot verlangen om de boodschap van Gods genade te verkondigen door middel van het geschreven woord. Dit was de drijfveer die hem ertoe aanzette om uitgebreid onderzoek te doen naar de machtige leer betreffende de doop.

Hij werd hiertoe mede aangespoord door de verwarring binnen het christendom aangaande dit belangrijke onderwerp uit de Bijbel. Hij ervoer een last om vanuit Gods Woord de aandacht te vestigen op de opdracht om de “verschillende dopen” te laten rusten, en om de zegen uiteen te zetten van het ondergedompeld-zijn in de Heer Jezus Christus door middel van de éne, ware doop.

Na vele jaren van biddende overdenking droegen zijn inspanningen tenslotte vrucht, want in mei 1952 werd dit werk in gestencilde vorm uitgegeven. In september 1952 werd dominee Bultema na een lange, vruchtbare dienst weggenomen en mocht verschijnen in de tegenwoordigheid van zijn gezegende Verlosser, die hij hartelijk liefhad en verlangde te ontmoeten.

De eerste gebonden editie van *The Bible and Baptism* werd in 1955 uitgegeven. We erkennen nederig, dat God in Zijn goedheid aan de dienst van dit boek genade heeft verleend. Nu de voorraad van de eerste druk uitgeput is, blijkt er nog steeds vraag naar te zijn. Grace Publications heeft het voorrecht om deze tweede druk te kunnen uitgeven.

Moge de Heilige Geest die ons door Zijn doop onafscheidelijk aan de Here Jezus Christus heeft verbonden in ons hart een groeiend verlangen wekken naar de diepe waarheden van Zijn Woord en naar een levende en krachtige liefde jegens onze wonderbaarlijke Verlosser.

Daniel C.Bultema
(Executive Director, Grace Publications, Inc.)

Inleiding

Aan de grote Schriftonderzoeker, John Nelson Darby, werd eens gevraagd welke opvatting hij er met betrekking tot de doop op na hield, en hij antwoordde droogjes: “Dat ik er mijn mond over moet houden”. Meerdere inmiddels overleden Schriftonderzoekers die overal in het land onderricht gaven, hebben dit voorbeeld van Darby nauwlettend nagevolgd. Geen enkele van onze grote bijbelscholen schijnt genoeg moed te hebben verzameld om haar geloofsstandpunt in deze kwestie duidelijk uit te spreken, en zelfs in veel kerkelijke seminaries geeft de bazuin geen duidelijk geluid met betrekking tot deze machtige leer van de Bijbel.

Toch spreekt de Bijbel er dikwijls over, en niet in onduidelijke termen. Het is daarom voor elke christen, en met name voor elke christelijke ambtsdrager noodzakelijk om ten aanzien van deze waarheid een “Zo spreekt de Heer” te laten klinken. Om over Gods wil in deze kwestie maar te zwijgen teneinde een heet hangijzer te vermijden, is laf, en om iets te onderwijzen dat tegen Gods wil indruist is nog veel kwalijker. Het protestantisme heeft vier eeuwen lang tegenover het roomse denken volgehouden dat Gods Woord een lamp is en dat gewone gelovigen voldoende door de Geest van God verlicht worden om aangaande elke leerstelling van het Woord een helder inzicht te kunnen hebben, mits zij de Schriften biddend bestuderen.

Vanuit de geschiedenis en vanuit onze ervaring van alledag kennen wij vier, onderling sterk uiteenlopende, waarderingen van de doop. Ten eerste de zeer oude en meest wijdverbreide opvatting, dat een mens via zijn doop wordt wedergeboren, en die gehuldigd wordt door het roomskatholicisme, lutheranisme, anglicanisme en verschillende kleinere sekten. Een tweede opvatting, die ook heel oud is, stelt dat de doop de toetssteen is om als lid van de gemeente te kunnen worden aanvaard. Alleen volwassenen mogen worden ondergedompeld, nadat ze in het openbaar belijdenis van hun geloof in Christus hebben afgelegd. Dit is de opvatting van tien miljoen Baptisten in ons land en misschien vijf miljoen buiten onze grenzen. Deze opvatting verafschuwt de eerstgenoemde. Ten derde, voorstanders van de kinderdoop beschouwen de doop als het teken en zegel van het verbond der genade, dat jonge mensen verplicht om een leven te leiden van gehoorzaamheid aan God. Deze opvatting gaat er over het algemeen van uit, dat de doop in de

plaats van de besnijdenis is gekomen, en men is er in zijn geweten vast van overtuigd dat de eerste twee opvattingen dwalingen zijn. In de vierde plaats zijn er altijd enkele vrije groepen geweest zoals de Quakers, die de doop beschouwden als een inzetting die niet voor het huidige tijdperk is bestemd, en deze opvatting heeft de andere drie voortdurend uitgedaagd om het tegendeel te bewijzen. Het is in historisch opzicht onjuist om te menen dat de Quakers de enigen waren die de laatstgenoemde opvatting huldigden, want er zijn in de loop van de geschiedenis talrijke groepen geweest die de doop beschouwden als een ritueel dat niet voor deze tijd was bedoeld. Goede en godvruchtige mensen als Roger Williams, Johan de Liefde en H.P.Scholte – de stichter van Pella, Iowa – zijn tot dezelfde opvatting gekomen.

Van alle machtige leerstellingen van de Bijbel is de leer van de doop binnen het christendom de meest geschuwde, misverstane, misvormde en verkeerd toegepaste. Wat kan de oorzaak van deze vreemde verwarring zijn? Gods Woord is een lamp, een openbaring, en iedere oprechte gelovige heeft de Heilige Geest die hem verlicht als een blijvende Gast ontvangen. De verwarring die binnen het christendom heerst wordt nóg grotesker wanneer we in herinnering brengen dat God deze leerstelling scherper heeft omschreven en beter heeft beveiligd dan enige andere, door op te merken dat wij de “leer der dopen” moeten laten rusten (Heb.6:1-2) ten einde te kunnen vasthouden aan de éne doop van Efe.4:4-5.

De oorzaak van deze verwarring ligt voornamelijk in de vereenzelving van Israël en de Gemeente. Hoewel de Bijbel duidelijk leert dat er een groot onderscheid bestaat tussen Gods aardse volk en Gods hemelse volk, is het protestantisme bijna unaniem het roomskatholicisme nagevolgd waar het deze vereenzelving betreft, en heeft daarmee ook de rituelen overgenomen uit de wet van Gods aardse volk, Israël.

Het volgende beknopte onderzoek is het resultaat van jaren van overdenking en studie betreffende de Schriftuurlijke leer van de doop. Tijdens de beginjaren van zijn bediening heeft schrijver dezes vijfhonderd zuigelingen besprenkeld. Toen hij om gewetensredenen deze gewoonte staakte, verzekerden geliefde broeders met een baptistische overtuiging hem ervan dat ze aan het bidden waren dat hij de waarheid betreffende de doop mocht zien en zich in hun gelederen mocht scharen. Deze voorbede werd bijzonder gewaardeerd en hij bad zelf vurig dat hij de wil van God mocht leren kennen en doen. Het

gevolg was dat hij hoe langer hoe meer de diepe overtuiging kreeg dat het christendom als geheel de zin des Heren aangaande deze kwestie niet verstaat.

De moderne filosoof John Dewey heeft in een van zijn boeken gezegd dat onze tijd gebukt gaat onder “de plaag van de uiterlijkheid” en dit geldt ook voor het christendom. De machtige waarheid dat wij eensvoor-altijd met de opgestane Here zijn verenigd door middel van een doop die zonder handen en zonder water plaatsvindt en die in de brieven van Paulus duidelijk wordt onderwezen, is binnen het christendom vrijwel geheel verloren gegaan. Vanwege een foutieve vereenzelviging van de Gemeente met Israël is de ware eenheid van de Gemeente met de verheerlijkte Here sterk ondergewaardeerd. In feite sluiten beide denkbeelden elkaar uit.

Het fundamentalisme was veertig jaar geleden een door de Geest geleide beweging die opkwam voor de “zalige hoop” en daarmee verwante bijbelse waarheden, maar al spoedig werd duidelijk dat men geen vooruitgang boekte in de richting van de diepe waarheid betreffende onze éénwording met Christus door middel van de ene, geweldige doop. Het werd maar al te spoedig duidelijk dat er geen sprake was van een samenwerking van ganser harte tussen alle broeders die beefden voor de majesteit van het Woord, zodat deze grote beweging geen tegenwicht kon bieden aan de geestdrijverij die zich door het evangelische christendom verspreidde als een prairievuur.

De letterlijke en volledige inspiratie van de oorspronkelijke handschriften vormt het leerstellige fundament van deze geschiedkundige en exegetische studie. Moge Hij die Zijn Woord boven heel Zijn Naam heeft verheven, het rijkelijk zegenen ! Niets dan liefde tot de waarheid heeft ons ertoe aangezet om te schrijven, en we wensen er aan het begin meteen op te wijzen dat wat waarheid is niet wordt vastgesteld via een meerderheid van stemmen, maar door wat God zegt in Zijn Woord. De schrijver is er niet op uit om een detailpunt aan te tonen of om een godsdienstig stokpaardje te berijden, maar om een bijzonder diepzinnige en troostrijke waarheid uiteen te zetten die al veel te lang over het hoofd is gezien.

Harry Bultema
Muskegon, Michigan
1 mei 1952

Introductie van de vertaler

In een antiquariaat in Grand Rapids ontdekte ik eens een beduimeld exemplaar van *The Bible and Baptism*. Andere werken van Harry Bultema waren mij wel bekend (*Maranatha: eene studie over de onvervulde profetie*, *Practische Commentaar op Jesaja* en *Het wettig gebruik der wet*), maar van *The Bible and Baptism* had ik nog nooit gehoord. Het bleek het laatste boek van de schrijver te zijn dat hij vier maanden voor zijn overlijden had voltooid.

Toen ik mijn nieuwe aanwinst begon te lezen, ontdekte ik meteen dat ik een bijzonder boek had aangeschaft. Ik las Bultema's betoog met stijgende verbazing. Zelf was ik als kind gedoopt in de hervormde kerk. Toen ik tijdens mijn studietijd tot geloof kwam had ik mij door onderdompeling laten dopen in een pinkstergemeente. Ik meende dat de volwassenendoop – of doop op belijdenis – bijbelser was dan de kinderdoop. Bultema had dezelfde achtergrond als ik en ook dezelfde geestelijke ontwikkeling doorgemaakt. Maar aan het eind van zijn leven was hij – op grond van de Bijbel – tot de conclusie gekomen dat zowel de kinderdoop als de volwassenendoop onschriftuurlijk waren.

Ik ergerde me aan het boek omdat de schrijver een extreme variant van de bedelingenleer verkondigde en een fel tegenstander van de pinksterbeweging was. Er zaten zwakke kanten aan zijn betoog. Met name zijn uitleg van 1 Korinthe 13 kon mij niet overtuigen. Toch bleef het boek mij boeien. De sterke punten waren in mijn ogen belangrijker dan de minpunten.

Met name in de volgende opzichten is *The Bible and Baptism* bijzonder origineel:

- a. Bultema laat zien, dat de Torah talrijke reinigingsvoorschriften bevat. In het Nieuwe Testament worden de voorgeschreven handelingen om voorwerpen of personen te reinigen “dopen” genoemd. Duidelijk blijkt dat de wet geen onderdompeling kent, maar oproept tot begieting of besprenkeling. De Schrift gebruikt in verband met dopen altijd het beeld van de regen (uitstorting, doordrenking, besprenkeling). Zulke bijbelteksten maakten korte metten met mijn eigen opvattingen.

- b. De doop van Johannes, de wegbereider van Christus, was niet gebaseerd op de “overlevering der ouden” (proselietendoop), maar op de “wet en de profeten”, dat wil zeggen de oudtestamentische voorschriften voor de reiniging.
- c. In de evangeliën en in het boek Handelingen wordt er een scherpe tegenstelling aangebracht tussen de doop met *water* (of doop van Johannes) en de doop met *de Geest* (of doop van Christus). De eerste was een schaduw, de tweede is de werkelijkheid.
- d. Van de Messias wordt gezegd dat “Hij zelf niet doopte” en in de eerste Korinthebrief dankt Paulus God dat hij slechts enkelen (met water) had gedoopt. Johannes, Jezus en Paulus relativeerden de betekenis van de waterdoopt, terwijl kerkleiders die tot onbijbelse proporties opblazen.
- e. De gereformeerde theologie verbindt doop en avondmaal en duidt deze aan als sacramenten, maar in de bijbel wordt dit verband nooit gelegd, en komt de term sacrament niet voor.
- f. In de brieven van Paulus wordt gesproken over één doop, die alle gelovigen hebben ondergaan – zowel hen die als kind besprenkeld en als volwassene ondergedompeld zijn, als zij die zich nooit in water hebben laten dopen. Vanwege deze unieke doop is elke gelovige aan Christus verbonden. Het is geen ritueel waaraan we ons behoren te onderwerpen, maar een heilsfeit dat voor ons is volbracht.
- g. Binnen de katholieke, de protestantse, en de evangelische traditie bestaan er uiteenlopende opvattingen betreffende de doop, die als vaststaande waarheid worden verkondigd, maar bij het licht van Gods woord onmogelijk kunnen standhouden.

Het is boeiend om zich af te vragen, hoe Bultema tot zijn overtuiging is gekomen. Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij het boek van J.H.Moon gekend [*Why Friends (Quakers) Do Not Baptize with Water*, Philadelphia 1909]. Op verzoek van de auteur werd dit boekje geschonken aan 8000 openbare bibliotheken in de Verenigde Staten. Ook de University of Chicago Library, die Bultema heeft bezocht, beschikt over een exemplaar. Toen ik de verhandeling van deze Quaker las, moest ik onmiddellijk aan *The Bible and Baptism* denken. Sommige

zinnen uit beide boeken zijn zelfs volkomen identiek! Een ander die Bultema beslist heeft beïnvloed is J.C.O'Hair, een bevriend predikant die voorganger was van de Northshore Church in Chicago. Maar zijn belangrijkste bron was natuurlijk de Bijbel.

Moge deze zwanenzang van een naar Amerika geëmigreerde Groninger u aan het denken zetten en u aansporen tot hernieuwd onderzoek van de Schrift.

Aren van Waarde
Groningen, november 2008

Hoofdstuk 1

De dopen in het Oude Testament

“Vandaar dat zowel gaven als slachtoffers geofferd worden, die hem die de dienst verricht, naar het geweten niet kunnen volmaken, die alleen bestaan in spijsen, dranken en verschillende reinigingen: inzettingen van het vlees, tot op de tijd van het herstel opgelegd” (Heb.9:9-10, Telos)

Men heeft in twijfel getrokken of er onder het oude verbond wel een doop bestond, maar een kort onderzoek van de feiten kan dit dispuut meteen beslechten. Feitelijk levert Heb.9:10 voldoende bewijsmateriaal. De apostel spreekt daar over de onvolmaakte offers die de priesterknechten die dienstdeden niet eens konden volmaken. Voorts spreekt hij over de spijswetten van Mozes en hij zegt dat die *alleen* uit spijsen en dranken bestonden. Dit “alleen” spreekt boekdelen. Op gezag van de beste handschriften moet het voegwoordje *en* worden weggelaten, zodat de uitdrukking “*inzettingen van het vlees*” een verklarende tegenpool is van de oude offers en de spijswetten. De kenschetsing “*inzettingen van het vlees*” is echter ook van toepassing op de “*verschillende reinigingen*” (Gr. *baptismoi*, d.w.z. dopen), die in één adem met de spijsen en dranken worden genoemd. Hier laat God duidelijk zien, dat de reinigingen of wassingen “dopen” waren, verschillende dopen in het tijdperk van de bedeling der wet. Om redenen van dogmatische en praktische aard verzekeren commentatoren ons doorgaans haastig dat onder deze dopen de oude Levitische reinigingsrituelen moeten worden verstaan. Goed, maar dan mogen wij er ook vast van overtuigd zijn dat zulke Levitische reinigingen in wezen dopen waren. God zegt het en dat moet het einde van alle tegenspraak betekenen. We zullen aanstonds zien dat er “*verscheidene*” of “*verschillende*” dopen waren. Aangezien wij de inzettingen van Israël voor het vlees niet onderhouden, dat wil zeggen de inzettingen betreffende het lichaam en betreffende andere uiterlijke en stoffelijke zaken, is er echt geen enkele reden waarom we ons aan deze reinigingen zouden houden, in welke vorm dan ook. De dopen staan op één lijn met de spijswetten en dat biedt stof tot nadenken.

Het woord *opgelegd* is een wetsterm, geen term van genade. De verschillende dopen waren als een zwaar juk op de nek gelegd van hen

die onder de wet waren (Rom.6:14). Volgens Petrus was de wet een juk dat noch de vaders noch hun kinderen konden dragen (Hand.15:10). Het was een ondraaglijk juk. De geschiedenis heeft overvloedig aangetoond dat de doop in zijn verschillende verschijningsvormen hetzelfde wrange effect heeft gehad als de wet. Zij bewerkte vaak toorn en maakte gelovigen dienstbaar aan regels en vormen. Dit alles was in tegenpraak met de vrijheid in Christus en met Gods wonderlijke genade in Christus, terwijl zij vaak verdeeldheid teweegbracht tussen oprechte gelovigen.

Ons wordt nadrukkelijk voorgehouden, dat deze spijswetten en dopen aan *hen* waren opgelegd, d.w.z. aan de Hebreëen ¹. God gaf Zijn wet aan Israël, en aan Israël alléén. Het apostelconvent te Jeruzalem in Handelingen 15 hoedt zich ervoor om het zware juk van de wet op de hals van gelovigen uit de volken te leggen. God gaf de wet aan Zijn eigen volk dat Hij uit Egypte had geleid, zoals Hij in de inleiding van de tien geboden naar voren brengt (Ex.20). Rommel die de Joden aan de wet betreffende de dopen hadden toegevoegd maakte het feit niet ongedaan dat die dopen waren opgelegd door de grote Wetgever zelf. Deze dopen waren bedoeld om het *vlees* van de Joodse tempelgangers te reinigen (Heb.9:9,10,13,14). Sedert het kruis van Golgotha worden ze de “zwakke en arme elementen” genoemd (Gal.4:9).

Ons wordt ook voorgehouden dat deze dopen, als inzetten voor het vlees, slechts *tijdelijk* waren. Het einde ervan wordt duidelijk vermeld. Ze waren de Hebreëen opgelegd “*tot op* de tijd van het *herstel*”. Herstel wijst altijd op een voorafgaand *verval*. Israëls zonden brachten veel misbruik, misvorming en verdraaiing teweeg. Een oprecht man als Nathanaël was klaarblijkelijk een gunstige uitzondering in de tijd van verval toen onze Heiland op aarde verscheen. Een algehele rectificatie, een rechtzetting van het geheel was dringend noodzakelijk. Christus kwam om een Goddelijke hervorming teweeg te brengen. Door zijn prediking en wonderen en bovenal door de verlossing die Hij teweegbracht, werd Israël in zoverre hervormd, teruggewonnen en hersteld, dat Hij een wonderlijke rest naar de verkiezing der genade wist te vormen, temidden van de natie die Hem verwierp (Rom.11:5). Het woordje *tot* wijst erop dat Christus niet met dopen is begonnen, maar het dopen beëindigde aangezien dit tot Mozes behoorde.

Zulke inzetten voor het vlees kunnen onmogelijk een insetting vormen voor het Lichaam van Christus, de Gemeente, aangezien ons

¹ In de Engelse King James Version staan de woorden “on them” in Heb.9:10 (*vert.*).

uitdrukkelijk wordt voorgehouden dat die inzettingen voor ons zijn *te niet gedaan* (d.w.z. afgeschaft, Efe.2:15) en *uitgewist* (Kol.2:14). Wanneer wij ons desondanks aan deze inzettingen onderwerpen, dan gedragen we ons alsof we in de wereld leefden (Kol.2:20). Bij inzettingen is er altijd sprake van het stellige “moeten” van de wet, en dit past niet bij het Lichaam van Christus. Wij worden aangespoord, vermaand en gesmeekt maar nimmer onder een wet geplaatst (Rom.6:14). Houd altijd in gedachten, dat wereldsgezindheid en onderwerping aan inzettingen voor Paulus in wezen hetzelfde zijn (Kol.2:20).

In de dagen van onze Here was de doop een ritueel waarmee de Joden vertrouwd waren. Wanneer Joden van de markt kwamen waar ze met heidenen in contact waren gekomen en zich hadden verontreinigd, dan wilden ze niet eten “tenzij ze zich hadden *gedoopt*” (Mar.7:3-4). De Farizeeër, aan wiens tafel Jezus aanlag, verwonderde zich over het feit dat Hij zich voor de maaltijd niet eerst had *gedoopt* (Luk.11:38). De Farizeeën bestreden niet het recht van Johannes om te dopen maar wel zijn gezag om het hele volk tot zijn doop te roepen, aangezien hij noch de Messias was noch diens voorloper, de profeet Elia.

Dat deze verschillende dopen Israël welbekend waren is van het grootste belang want dat verklaart, interessant genoeg, het feit waar velen zich over verbazen: dat er betreffende de doopvorm geen onderricht is gegeven. God had van oudsher nauwkeurige instructies betreffende de vorm verschaft en Hij behoefde die niet te herhalen om de eenvoudige reden dat Israël ze al bijna tweeduizend jaar had gekend. Dopen waren besprenkelingen ten behoeve van de reiniging.

Wanneer we de dopen van het oude verbond onderzoeken, dan vinden we daar geen enkele inzetting betreffende de onderdompeling van iemand, hetzij groot hetzij klein. We kunnen er rustig van uitgaan dat de persoon nimmer naar de doopvloeistof werd toegebracht, maar dat de vloeistof (of dat nu bloed, olie of water was) altijd op de mens, of op een deel van die mens, werd aangebracht. Deze regel wordt bevestigd door het feit dat we in de rijke beeldspraak van de Schrift vele zinnebeelden van besprenkeling, wassing en begieting aantreffen waarmee allerlei aspecten van Gods reiniging worden uitgebeeld, maar nooit enig zinnebeeld van onderdompeling, noch in het Oude noch in het Nieuwe Testament. De traditie weet wellicht vele vormen van onderdompeling te ontdekken, maar een gezonde exegese vindt er niet één. Dr. Carson is

er “absoluut zeker van” dat de verschillende reinigingen van Heb.9:10 onderdompeling inhielden en nimmer met besprenkeling gepaard gingen, maar hij laat na om voor zijn bewering enig betrouwbaar bewijs te leveren en een bewering zonder bewijs is een veronderstelling.

Bij het eerste grote Paasoffer werd het bloed op drie plaatsen gesprenkeld, op de bovendorpel en op de beide deurposten van de huizen. Van die dag af werd het besprenkelen in Israël het blijvend zinnebeeld van het aanwenden van het bloed van de verlossing. Dit is zózeer het geval, dat zelfs het bloed van Christus het bloed der *besprenkeling* wordt genoemd (Heb.9:9-14,19-28; 12:24; 1 Pet.1:2).

Toen Israël een onafhankelijke natie werd met haar eigen grondwet, toen werd dit aangeduid, uitgebeeld en bezegeld met het bloed der besprenkeling. Er zijn twee woorden in het Hebreeuws die besprenkeling aanduiden. *Garak* komt vijfendertig keer voor, en wordt steeds vertaald als besprenkelen behalve in Jes.28:25, waar het met uitwerpen, en in 2 Kron.34:4, waar het met strooien is weergegeven; in beide passages had het woord spreken echter ook gebruikt kunnen worden. In Hos.7:9 verwijst het naar de grijze haren die over het hoofd gesprenkeld zijn. Als over het aanwenden van het bloed wordt gesproken, dan wordt dit woord steeds gebruikt, zie Ex.24:6,8; 29:16,20; Lev.1:5,11; 3:2,8,13; 7:2,14; 8:19,24; 9:12,18; 17:6; Num.18:17; 2 Kon.16:13,15; 2 Kron.29:22; 30:16; 35:11. Het wordt ook gebruikt voor het reinigingswater dat door middel van besprenkeling moest worden aangewend, Num.19:13,20. Bij de toekomstige nationale doop van Israël zal besprenkeling opnieuw de Goddelijke reinigingsmethode zijn, Ezech.36:25.

Terwijl *garak* het verspreiden, verstrooien of wijd uitwerpen van de doopvloeistof bij een groepsbesprenkeling aanduidt, wijst het woord *nazah*, dat vierentwintig maal voorkomt, op een meer gerichte besprenkeling van één bepaald voorwerp. In de Septuagint is het met *rhaino* weergegeven, waarvan het Engelse woord “rain” is afgeleid, en met *rhantizo*, dat ook besprenkelen betekent. *Nazah* is altijd met besprenkelen vertaald, en dit woord wordt gebruikt voor alle drie vloeistoffen in de tabernakel: olie, bloed en water. Wij weten dat het bloed altijd een beeld is van het bloed van onze Heiland, de olie van de Geest, en het water van de reinigende kracht van het Woord, of van de Geest in combinatie met dat Woord. Het water van de zee met zijn onophoudelijk gebulder, zijn rusteloosheid, zijn monsters, en zijn

gevaren is een zinnebeeld van de boze wereldmachten, terwijl dauw, regen en bronnen van levend water de Heilige Geest met Zijn verfrissende en reinigende werking voorstellen.

Er zijn ook meerdere woorden die verscheidene wassingen met water aanduiden. *Duak* komt slechts vier maal voor, in 2 Kron.4:6, Jes.4:4, Jer.51:34 en Ezech.40:38. Dit woord veronderstelt het wassen meer dan dat het dit rechtstreeks uitdrukt. Het Engelse woord *duck* en het Nederlandse *duik* zijn er blijkbaar van afgeleid.

Shataph betekent water over het oppervlak uitgieten, spoelen (Lev.6:28, 15:11,12; Ezech.13:11-14), het slaat nooit op onderdompeling, maar wel op een grondige wassing. Handen werden gewassen door er water over uit te gieten.

Kabas, treden of trappelen, duidt het handwerk van de oude voller aan die zijn stoffen volde of waste door erop te trappelen, aan de oever van de rivier of bij een beekje of stroompje. Het woord komt zesenvestig maal voor en het heeft altijd dezelfde betekenis. David gebruikte het tweemaal in figuurlijke zin: “Was mij” (Psa.51:2,7).

Rachats wordt meer dan zeventig maal gebruikt voor het wassen van het eigen lichaam, met name van de handen en de voeten. Het woord wordt uitsluitend voor het wassen in water gebruikt.

Jaher wordt meer dan twintig maal gebruikt voor reinigen. Het heeft dezelfde betekenis als het Griekse woord *katharizo* en duidt nooit op onderdompeling.

Het werkwoord *baptizo* wordt zowel in wereldlijke als in godsdienstige geschriften in de wijdeste zin gebruikt. Meer dan dertig verschillende nuances van betekenis heeft men weten te ontdekken, hoewel deze als volgt tot drie hoofdbetekeningen kunnen worden herleid. (i) In het klassieke Grieks, om de woorden van Canon Girdlestone te citeren in diens boek “Synonyms of the Old Testament”, is *baptizo* een verversterm en betekent: *indopen om te kleuren*. Sommige oude Engelse bijbelvertalingen spraken van John the Dipper (Johannes de Doper), en boden daarmee een letterlijke weergave van het klassieke taalgebruik. (ii) In het Oude Testament duidt *baptismos* iedere ceremoniële vorm van besprenging, begieting en wassing aan, zoals uit de verwijzingen in Heb.6:2 en 9:10 duidelijk blijkt. (iii) In de geschriften van Paulus vinden

we een totaal ander woordgebruik. Daar betekent *baptismos* indompeling om er nooit meer uit te gaan, éénwording met de gekruisigde en opgestane Here:

- Wij zijn *tot* Jezus Christus gedoopt (Rom.6:3)
- We zijn *tot* Zijn dood gedoopt (Rom.6:3,4)
- Alle Israëlieten werden *tot* Mozes gedoopt (1 Kor.10:2).
- Wij zijn *tot* Christus gedoopt (Gal.3:27)
- Hier zijn de “verschillende dopen” verdwenen en is deze éne doop overgebleven (Efe.4:5).
- We zijn met Christus begraven in die grote doop van Golgotha (Kol.2:12).
- Met het oog op die verheven en heerlijke doop worden wij vermaand om de voorafgaande dopen achter ons te laten en deze ene, luisterrijke doop vast te houden (Heb.6:1,2; Efe.4:5).

Het totaalbeeld is zo helder als glas.

Toen de Kerk in het verleden verzuimde om onderscheid te maken tussen de voorafgaande dopen en deze machtige doop van éénwording verloor ze op hetzelfde ogenblik de belangrijkste bewijsgrond voor de zekerheid des geloofs. Met name vanwege dit feit bekvechten Gods dierbare kinderen tot op de dag van vandaag in alle hoeken van het land over de vraag of een kind van God voor altijd verloren kan gaan. Het juiste inzicht in de door Paulus bedoelde doop zou al dit onnodige gedebatteer grotendeels doen verstommen, aangezien alle heiligen tot Christus zijn gedoopt en bij Hem zijn ingelijfd.

Er is maar één geval van onderdompeling in het Oude Testament en dat vinden we in Lev.11:32, waar van onreine dingen wordt gezegd dat die *in het water* moeten worden gezet en onrein blijven tot de avond. Dit bijbelgedeelte is van groot belang want het laat zien:

- A. dat het voorwerpen betreft, en geen personen;

- B. dat wanneer onderdompeling wordt bedoeld, dit zó duidelijk wordt aangegeven dat er geen misverstand mogelijk is;
- C. dat het onderdompelen niet slechts voor een enkel ogenblik, of driemaal tijdens drie ogenblikken plaatsvond, maar een dag lang aanhield, *tot aan de avond*;
- D. dat het was bedoeld om het onreine rein te maken;
- E. dat de onderdompeling uitsluitend rituele betekenis had, en:
- F. dat het onderdompelen was opgelegd aan Gods aardse volk, Israël.

De onvermijdelijke en onaantastbare conclusie luidt, dat het onderdompelen van een mens door een medemens in Israël volkomen onbekend was. Voor het moderne ritueel in deze vorm is er in de Schriften geen enkele bewijsgrond of precedent te vinden.

Het Oude Testament kent een toekomstige doop die door middel van besprenkeling zal plaatsvinden (Jes.52:13-15, Ezech.36:24-27). De Septuagint heeft Jes.52:13-15 als “zich verbazen” weergegeven, maar het betreft duidelijk verbazing over de besprenkeling, want het zal een volstrekt unieke en ongehoorde uitstorting van de Heilige Geest zijn. De HERE zal het reine water dat uit de troon van God stroomt, d.i. de Heilige Geest, op alle vlees sprenkelen (Joël 2:28, Hand.2:17), met als verbazingwekkend resultaat dat Israël, de volken, en zelfs het dierlijk leven van land en zee en lucht zullen worden vervuld met de Geest. Op die dag zal de zogenaamde grote opdracht uit Mat.28:19-20 in vervulling gaan. Dit is de toekomstige doop met de Geest.

Het is van kardinaal belang om in te zien dat de vroegere dopen door middel van besprenkeling hun aanvang vonden op het ogenblik dat Israël bij de Horeb tot een koninkrijk van priesters en een heilige natie werd gemaakt. De doop is hier - evenals in het Nieuwe Testament - met Israël verbonden. Zij is in haar oorsprong, hoedanigheid en afsluitend hoogtepunt volledig Israëlitisch, indien alleen het Woord van God voor ons gezaghebbend is. De eerste maal dat het woord *baptizo* wordt gebruikt in de Septuagint is in het verhaal van de genezing van Naäman, zoals dit wordt verteld in 2 Kon.5:10,14. We lezen daar dat hij afdaalde en zichzelf zeven maal doopte. Onze broeders uit het baptisme hebben

altijd gemeend hieraan een sterk argument te kunnen ontleen. Laten we eens kijken wat in dit geval de feiten zijn.

Het woord waarop het argument berust is *tabal*, dat met “hij doopte zich” is vertaald. *Tabal* is van de stam *taba* afgeleid (zinken). Hiervan stammen de woorden voor doop in alle Westeuropese talen: het Engelse dip, het Nederlandse doop, het Duitse Taufe, en het Scandinavische Daabe. *Tabal* komt in totaal slechts vijftien maal voor. Door alle teksten op te slaan waar het wordt gebruikt kunnen we de juiste betekenis van de term spoedig vinden, en inzien dat het nooit een ceremoniële wassing van de mens kan betreffen.

- Jozefs rok werd *gedoopt* in het bloed van een geitebokje (Gen.37:31)
- De vinger van de priester werd *gedoopt* in bloed (Lev.4:6,17; 9:9)
- De levende vogel werd *gedoopt* in het bloed van de geslachte vogel (Lev.14:6)
- De vinger werd *gedoopt* in olie (Lev.14:16)
- De voeten van de priesters werden in de rand van het water *gedoopt* (Jozua 3:15)
- Ruth *doopte* haar bete in de azijn (Ruth 2:14)
- Jonathan *doopte* de punt van zijn staf in de honingraat (1 Sam.14:27)
- Hazaël *doopte* een kleed in water (2 Kon.8:15)
- Dan zou U mij in een poel *onderdompelen* (Job 9:30-31)

In de Septuagint wordt dit woord *tabal* gewoonlijk met *bapto* vertaald. Het Chaldeeuwse equivalent is *tseba* en wordt driemaal voor Nebukadnezar gebruikt, die *nat* was geworden van de dauw des hemels (Dan.4:23,25,33).

Het bijbelgedeelte dat onderdompeling het dichtst benadert is echter 2 Kon.5:10,14, waar Naäman zich doopte in de Jordaan. Gesenius noemt dit het enige voorbeeld van onderdompelen, maar zelfs indien we zouden toegeven dat Naäman zich volledig onderdompelde, dan nog zou er geen spoor van bewijs zijn voor de onderdompelingstheorie. Het staat echter redelijkerwijs vast dat Naäman zich *niet* onderdompelde, wanneer we de volgende feiten in aanmerking nemen.

1. De profeet droeg hem op om zich te *wassen*, en zo vatte Naäman het ook op, evenals zijn knecht (2 Kon.5:10,12,13).
2. Het is ondenkbaar dat een generaal die bovendien nog een melaatse was, een duik zou hebben genomen in een bijzonder modderige en gevaarlijke rivier met zijn sterke stromingen.
3. Het is nog minder voorstelbaar dat hij zo'n duik zeven maal achtereen zou hebben gemaakt.
4. Indien Elisa de buitenlandse veldmaarschalk opdracht had gegeven om zich zevenmaal onder te dompelen dan zou hij het Levitische reinigingsvoorschrift voor de melaatse openlijk in de wind hebben geslagen. Een melaatse moest zich wassen en zijn lichaam baden (Lev.14:7-9). Dat is wat Elisa opdroeg overeenkomstig de wet, en zo vatten de generaal en zijn knecht het ook op.
5. Indien hier van onderdompeling sprake was, dan betrof het onderdompeling van *zichzelf* of zelfdoop. Deze en andere overwegingen maken het volstrekt zeker dat Naäman zichzelf waste. Het woord *rachats* wordt in vers 10 gebruikt en betekent wassen. Hij deed precies wat de profeet hem had opgedragen, hij waste zich zeven maal om uit te beelden dat de God van Israël, die alleen wonderen doet, hem een volmaakte genezing schonk. Indien hij werd ondergedompeld, dan geschiedde dit niet op gezag van de wet en zonder enige precedent in het Woord, niet in overeenstemming met de wet op de reiniging, en zonder uitleg van de reden waarom het voorschrift betreffende de wassing van een melaatse hier werd veronachtzaamd en werd ingetrokken.

Hoofdstuk 2

De doop in de apocriefe boeken

“Als je een dode weer aanraakt na je gewassen te hebben, wat baat het wassen je dan?” (Sirach 34:30, NBV)

In vele oude Lutherse en Gereformeerde bijbels werden de zogenaamde Apocriefen – wat “weggeborgen” betekent, geheim in tegenstelling tot Gods geopenbaarde wil – apart geplaatst met het volgende opschrift:

“Hier zijn de boeken die door de ouden tot de bijbelse geschriften werden gerekend maar die niet worden gevonden in de Hebreeuwse Canon... Het is waar dat ze niet veracht mogen worden, aangezien zij goede en nuttige lering bevatten. Terzelfdertijd is het volkomen juist dat wat door de Heilige Geest werd gegeven hoger moet worden geacht dan wat van mensen afkomstig is”.

De beroemde Synode van Dordt die in 1618 werd gehouden hield het krachtigste pleidooi voor volledige verwijdering van deze boeken, maar men slaagde daar niet geheel in. Pas in 1827 nam de British and Foreign Bible Society tenslotte het besluit om ze totaal uit de bijbel weg te laten. Vanaf die tijd hebben de Protestanten hen niet meer als een deel van de bijbel uitgegeven. In alle moderne vertalingen wordt er stilzwijgend aan voorbijgegaan, behalve in de katholieke. Het Concilie van Trente bepaalde in 1546, dat de Apocriefen een wezenlijk onderdeel van het Woord van God vormen en deed allen in de ban die de geldigheid van dit decreet in twijfel trokken. Tegenwoordig beschuldigen de Knights of Columbus door middel van krasse advertenties protestanten ervan, dat die een onvolledige en verminkte bijbel bezitten. Velen worden enigszins in verwarring gebracht wanneer zij dit lezen of horen. De Protestanten hadden echter reden genoeg om deze boeken als oncanoniek en ongeïnspireerd te verwerpen. Ze bevatten uitingen van bijgeloof en leren, dat demonen kunnen worden uitgedreven door middel van de rook van het hart van een vis of een stukje daarvan (Tobith 6:5,7,8). Maar Christus onderwees, dat Satan werd uitgeworpen in Zijn naam (Markus 16:17). Dit is wat Petrus in praktijk bracht (Hand.3:1-8,16), en ook Paulus in Hand.16:18.

Zij leren dat de mens wordt behouden op grond van goede werken, zoals het geven van aalmoezen, vasten, e.d. (Tobith 12:8-9, Sirach 3:30).

Zonden worden verzoend door te bidden (Sirach 3:3-5). In het tweede boek der Makkabeeën (12:43-45) worden gebeden voor de doden vermeld, “opdat ze van hun zonde zouden worden vrijgesproken”; dit veronderstelt de realiteit van een vagevuur, een tweede kans na de dood, en voorbede voor gestorvenen – niet minder dan drie ernstige ketterijen.

Ze onderwijzen tijdelijke straffen, waar “hoop op onsterfelijkheid” bestond (Wijsheid 3:1-8). Deze leer van het vagevuur werd voor Rome de grootste bron van inkomsten, zoals een katholieke priester, toen hij door het Suezkanaal voer, tegen een protestantse zendeling zei: “Het Suezkanaal is voor Engeland wat het vagevuur voor ons is: de belangrijkste bron van inkomsten”.

In Tobith 5:15-19 vertelt de engel Rafaël onbeschaamd een onwaarheid. In Judith 8:5-6 is er sprake van een vrouw die alle dagen van haar leven vast behalve op de sabbat! Judith 9:2 prijst de Heer voor het zwaard van de wraak tegen de vreemdelingen. De erfzonde wordt ontkend en een onbevleete ontvangenis wordt in Wijsheid 8:19-20 onderwezen; dit is geen wijsheid maar het tegendeel daarvan. In volstrekte tegenspraak met onze Heilige Schrift onderwijzen zij meedogenloosheid en wreedheid (Sirach 12:6 e.v.). Het is dus geen wonder dat de katholieke kerk deze boeken gebruikt om haar onschriftuurlijke systeem te staven.

Een uitvoerige studie van deze boeken toont aan dat zij enorm hebben bijgedragen aan de duisternis van het christendom op leerstellig en zedelijk gebied in het verleden, en ze hebben ook bijgedragen tot een verkeerde opvatting aangaande de bijbelse doop. Ecclesiasticus, of de Wijsheid van Jezus, de zoon van Sirach, werd geschreven door een priester uit Jeruzalem omstreeks 200 voor Christus. Zijn naam was Jozua ben Sira ben Eliëzer. Dit boek is door Joden en christenen altijd in hoog aanzien gehouden, maar in het bovenstaande ontdekten we reeds dat het enkele dwalingen onderwijst. Hoewel sommige Talmoedisten en de katholieke kerk het een plaats in de canon waardig achtten, heeft Gods Geest het door een bijzondere voorzienigheid terecht die plaats ontzegd.

Een leerzame spreuk betreffende de doop is in Sirach 34:30 te vinden, waar we lezen: “Als je een dode weer aanraakt na je gedoopt te hebben, wat baat het wassen je dan?” Hier wordt verwezen naar het water van *nidda*, afzondering, uit Num.19 waar ook Heb.9:13 op doelt. Dit was aan Israël gegeven als een altoosdurende inzetting ten behoeve van de

reiniging van onreinheid, vooral die welke was ontstaan door het in aanraking komen met de overledenen. Een rode en volmaakte jonge vaars waarop nimmer een juk had gerust, moest buiten de legerplaats worden geslacht. De priester moest het bloed met zijn vingers nemen en het zeven maal sprenkelen in de richting van de tabernakel. Vervolgens moest het hele dier worden verbrand met cederhout, hyssop en scharlaken. Wanneer het offer door de vlammen was verteerd, moest de as op een reine plaats worden bewaard. Deze as met rein water gemengd werd als het water van *nidda* gebruikt voor de reiniging van hen die onrein geworden waren. Het woord *nidda* komt drieëntwintig maal voor. De basisgedachte is verbanning, uitsluiting of afzondering. De naam *Nod* (Kaïns woonplaats), is van dezelfde stam afgeleid. Wie onrein waren geworden, met name door het contact met doden, waren uitgestoten en van God gescheiden. In Numeri 19 wordt dit water vijfmaal het water van *nidda*, afzondering, genoemd, en in Num.31:23 éénmaal. Het bloed van Christus is de bron tot afwassing van de zonde en de *nidda*, Zach.13:1. De hoererijen van Israël waren in Gods oog als *nidda*, Ezech.36:17. *Nidda* is dus de ballingschap die de zonde te weeg brengt, het *Nod* van de zonde; maar God zal Israël reinigen door middel van het tegenbeeld van de ware besprenkeling.

De spreuk in Sirach noemt deze besprenkeling een doop en een wassing. De schrijver erkent dat de besprenkeling uit Num.19 de door God voorgeschreven reinigingsmethode was. Het water van *nidda* was bestemd voor vormen van onreinheid die zeven dagen duurden, en het was voor alle klassen en voor alle tijden ingesteld. Vandaar dat we ontdekken dat het twee eeuwen vóór Christus volledig in gebruik was. Reiniging van het contact met een dood lichaam wordt in Sirach een *doop* genoemd.

Het is buitengewoon interessant om op te merken dat het in Sirach niet alleen een doop wordt genoemd, maar een “doop van de doden”. De gedachte betreft hier onreinheid vanwege het in aanraking komen met overledenen, terwijl het sprenkelen van het water van *nidda* de doop van de doden wordt genoemd. Dit sprenkelen wordt echter ook een *wassing* genoemd. Daaraan kunnen we zien dat zowel besprenkeling als wassing werden beschouwd als een doop. Het was ontegenzeggelijk één van de “verschillende dopen” uit Heb.9:10. Wassingen van zichzelf worden nimmer reinigingen genoemd, maar aangeduid als dopen. De werkelijke reiniging was altijd van God afkomstig en kwam tot stand door Christus en het tegenbeeld van Zijn Woord en Geest. Toen David zichzelf als

melaats beschouwde vanwege zijn zonde, riep hij uit: “Ontzondig mij met hysop!” (Psa.51:9), waarbij hij doelde op het water van *nidda* en op deze doop van de doden.

Het begrip “dood” had echter niet alleen betrekking op de natuurlijke dood, maar ook op de geestelijke dood van de heidenvolken ten opzichte van God, zoals uit het verhaal van Num.31:12 blijkt. De mannen van Israël hadden de Midianieten verslagen, maar namen hun vrouwen mee naar Israëls legerplaats. Mozes was verbolgen, liet al de getrouwde vrouwen ter dood brengen en de maagden voor Israël overblijven, maar niet voordat het water van *nidda* op deze meisjes was aangebracht. Door middel van een *doop*, d.w.z door middel van besprenkeling, werden ze bij Israël ingelijfd. Dit verhaal uit de wet toont aan dat heidenen even onrein waren als de dood zelf en op dezelfde wijze werden behandeld als mensen die door de dood verontreinigd waren. De dood wordt in Israël altijd beschouwd als het loon van de zonde en even walgelijk geacht als de zonde zelf.

Vele commentatoren hebben gemeend, en terecht, dat Paulus in de zeer moeilijke tekst 1 Kor.15:29 bij de “doop voor de doden” aan de spreuk van Sirach heeft gedacht. Paulus beschouwde zichzelf als een martelaar die aan ongelovige Joden en heidenen was overgeleverd, en hij vroeg waarom hij en zijn helpers dit alles moesten ondergaan als er geen opstanding uit de doden was. Zij konden hun lichaam zonder problemen in gemene handen tot een smadelijke dood overgeven, aangezien ze spoedig een nieuw opstandingslichaam zouden ontvangen. Paulus werd als onrein beschouwd, maar de wateren van *nidda*, d.i. afscheiding van dit lichaam en van dit natuurlijke leven, waren rijkelijk op hem gesprenkeld en hij noemde dit, met Jezus de zoon van Sirach, een *doop*, zoals ook onze Here in Matth.20:22-23 heeft gedaan. Een gewelddadige dood is een doop.

Orthodoxe Joden noemen tot op de huidige dag een overledene een *bar minan*, een zoon van de scheiding; en orthodoxe Joden zijn nooit begrafenisondernemers. Hun wassing van het dode lichaam, die ook op het lichaam van Dorkas werd toegepast, is nog steeds een doop voor de doden, die in feite tot Num.19 teruggaat. Wanneer een orthodoxe Jood sterft, is het hele huis onrein en moeten de Joodse reinigingsrituelen worden toegepast, hoewel de rabbijnen ons vertellen dat er tot aan de Babylonische ballingschap slechts negen rode vaarzen door Israël zijn geslacht. Indien de Hebreëen echter in gebreke zijn gebleven waar het

de hun verordeneerde dopen betreft, dan hebben de volken er tot op de huidige dag des te meer werk van gemaakt.

Een andere vermelding van de doop vinden we in het boek Judith (7:12-21; 12:5-8). We horen in die laatste tekst dat de heldin Judith, die Israël verlostte, “’s nachts naar het ravijn van Betulia ging en zich doopte bij de waterbron in het kamp daar”.

Hier was dus sprake van een doop, maar het volgende moet opgemerkt worden:

1. Deze doop werd, zoals uitdrukkelijk wordt vermeld, elke nacht verricht ter voorbereiding op het gebed. Geen enkel ander mens zou zich zó elke nacht dopen. Het was een voortdurende *zelfdoop* en *herdoop*.
2. Deze doop vond plaats *in* het kamp en *bij* de bron – niet *in* de bron, zoals onze onderdompelende vrienden schijnen te denken.
3. Judith was een jonge en knappe weduwe binnen een leger van ruige en ruwe soldaten, die de bron voor hun watervoorziening gebruikten. Het is volslagen ondenkbaar dat zij zich daar kon ontkleden en kon onderduiken.
4. Wie een doop door onderdompeling voorstaan beroepen zich op de vermelding, dat zij bad terwijl zij *opging*. We lezen echter van Rebekka dat ze afdaalde naar de bron en weer opging (Gen.24:15-16). De bron van Betulia lag in een ravijn, daarom moest zij natuurlijk weer naar boven gaan, maar ze dompelde zich evenmin onder als Rebekka.
5. Het is zo duidelijk als wat dat de doop hier geen gehoorzaamheid aan de wet betekent, maar een overbodig werk van eigengerechtigheid is. Eigenmachtig opgelegde wassingen werden in Israël een mondeling overgeleverde wet, zoals we op meer dan één bladzijde van het Nieuwe Testament kunnen zien.

Hoofdstuk 3

De doop in de Talmoed

“Alle brood met zout erin vereist een wassing na het eten, het zout zou wellicht van Sodom kunnen zijn” [Orach Chaiim]

In de Talmoed vinden wij de mondelinge wet en de overleveringen van de oude rabbijnen. De geest van eigengerechtigheid die dit enorme werk beheerst neigt over het algemeen tot aanvulling, verzwaring of versterking van wat God gesproken heeft. Indien de wet zelf een juk was dat noch de vaders noch de kinderen konden dragen, dan hebben de Joodse geleerden dat juk nog veel ondraaglijker gemaakt dan het al was. Een proseliet is een vreemdeling die zich tot het Jodendom heeft bekeerd. De Talmoed kent twee soorten van proselieten: de proseliet van de gerechtigheid en de proseliet van de poort. Alleen de eerste werd geheel in de Joodse natie opgenomen; maar er werden aan die inlijving drie voorwaarden gesteld: besnijdenis indien het een man betrof, doop en een vrijwillige offergave. Volgens de Wet behoefde alleen het water van *nidda* maar te worden aangewend en zoals we hebben gezien, werd dit door middel van besprenkeling gedaan, maar in overeenstemming met hun wettische neiging om het juk te verzwaren, vertaalden de Joden die besprenkeling met het woord *tabal* (dompelen), en dit ondanks het feit dat dit woord door Mozes nimmer wordt gebruikt om er welk reinigingsritueel dan ook mee aan te duiden. Toch werden de Talmoedisten verliefd op het woord *tabal*, want dit dook wat dieper in de doopvloeistof: water, olie of bloed.

De “*tabalingen*” of dopen van de Talmoed waren echter door de dopeling uitgevoerde zelfdopen, en nimmer het werk van een officiële beampte. De intrinsieke godsdienstige waarde van de doophandeling werd algemeen erkend door de oude Joodse leraren, en ook de werkzaamheid van water als reinigingsvloeistof in godsdienstig opzicht. De proseliet, of *ger*, stond ontkleed in het water en werd door een schriftgeleerde onderwezen in de voorschriften van de wet. Na deze te hebben aangehoord, dompelde hij zichzelf onder en nadat hij weer uit het water opkwam, was hij een Israëliet in alle opzichten. Het waterbad oefende een geheimzinnige en magische vernieuwende werking uit, zo meende men. Een vrouw werd door vrouwen bijgestaan, terwijl de

schriftgeleerden op een afstand stonden en de voorschriften van de wet voorlezen. Wanneer zij zich onderdompelde wendden ze hun gezicht af, terwijl ze het toneel verlieten wanneer zij uit het water opkwam.

Zelfdoop was louter een uitvinding van de Joodse schriftgeleerden, want het is volstrekt duidelijk dat de wet van Mozes er niets mee te maken heeft; er is geen enkele Goddelijke opdracht toe. Het enige element van waarheid in het ritueel is het feit dat een reiniging met water was voorgeschreven om proselieten vanuit het heidendom in de gemeenschap van Israël te kunnen opnemen. Dat deze besprenkeling met het water van *nidda* de reinigende kracht van Christus en Zijn Geest voorafschaduwde, en de toekomstige besprenkeling of Geestesdoop van Israël en van alle vlees, ontging de Talmoedisten totaal. Nadat ze de tempel en Jeruzalem hadden verloren, hielden ze fanatieker dan ooit vast aan de rabbijnse mondelinge wet. Niet het gehoorzame hart, maar de godsdienstige wettische gevoelens spraken nu.

Hun “*tabalingen*” waren de eerste onderdompelingen van godsdienstige aard die uit de geschiedenis bekend zijn, te weten: uit de geschiedenis van Gods oude volk. Onderdompeling ontstond binnen het ongelovige Israël nadat dit haar God had verworpen. *Als een vaste regel van de geschiedenis kan gelden, dat wanneer mensen de kracht van de godsvrucht verloochenen, zij zich des te hardnekkiger aan vormen vastklampen.* Israël verwierp niet alleen de Messias, maar ook alle Schriften die de Messias en Zijn Geest typeerden, want de besprenkeling met water, bloed en olie wees ongetwijfeld vooruit naar de toepassing van het bloed en de Geest van de Messias. Bij besprenkeling of begieting – die slechts een overvloedige besprenkeling was – waren de ontvangers passief, terwijl bij onderdompeling de eigengerechtigde mens zèlf werkzaam was. Besprenkeling beeldde Gods werk uit, die heeft gezegd: “Ik zal water gieten op het dorstige... Ik zal mijn Geest uitgieten op uw nakroost” (Jes.44:3), terwijl de onderdompelingen werken van de eigenwillige en eigengerechtigde mens waren. De besprenkeling en begieting die in de wet werden voorgeschreven beeldden op de prachtigste wijze de volslagen onbekwaamheid van de mens uit indien deze niet met de macht van de hemel is verbonden, terwijl het zinnebeeld van de motregen of de uit de hemel stromende regen Gods almacht en vriendelijkheid jegens de op aarde levende mens duidelijk ten toon spreidde. Aards water is altijd onrein en met ziektekiemen beladen, terwijl water uit de hemel levend water is, zuiver en kiemvrij, een waarachtig symbool van Gods Woord en Geest.

Onderdompeling brengt dikwijls teweeg dat de doopkandidaat zich een ogenblik onbehaaglijk voelt, terwijl de sprankelende en fonkelende dauw of regen van het Oosten de droge aarde overvloedig laaft, mens en dier verkwikt, de harde en onvruchtbare kluiten zacht maakt, terwijl zij alle planten verfrist en ertoe aanzet om vrucht voort te brengen.

Het was daarom niet maar toevallig dat het ongelovige, Christus-vijandige Israël ook Gods methode verwierp om het werk van de Messias uit te beelden en te typeren. In Israëls onderdompelingen openbaarde zich de logica van afval van de levende God, want terwijl God nooit het beeld van onderdompeling had gebruikt maar altijd het symbool van besprenkeling of van de stromende regen uit de hemel, daar liet de mens in zijn zelfgenoegzaamheid en in het roemen op eigen inspanningen zien dat hij geen hulp vanuit de hemel nodig had, maar zichzelf wel kon reinigen door in veel water te ploeteren.

We hebben al ontdekt dat de doop als een wettisch juk aan Israël was *opgelegd*, en deel uitmaakte van het Levitische stelsel van reinigingsrituelen. Er is in de Wet geen onderdompeling en ook geen enkel zinnebeeld van onderdompeling, terwijl de Schriften overvloeien met beelden van besprenkeling en begieting. Er was slechts één onderdompeling bekend die betrekking had op licht verontreinigde voorwerpen, maar niet op personen, en de grondtekst maakte in dat geval onmiskenbaar duidelijk, dat het verontreinigde voorwerp *in* water moest worden geplaatst. Israëls besprenkelingen gingen met zelfwassingen gepaard, die in de Septuagint en in het taalgebruik van Paulus allemaal werden aangeduid als “dopen”. De rijke schakering van deze besprenkelingen en wassingen, hun veelvuldigheid, de schaarsheid van water en de beperkte voorzieningen in het Oosten, maken het volstrekt zeker dat dit geen onderdompelingen waren. Oorspronkelijk waren er slechts twee doopvormen: *besprenkelingen* en *begietingen*, maar de Talmoed maakte er “*tabalingen*”, of onderdompelingen van. Een aanzienlijk deel van het christendom heeft de Talmoed nagevolgd, en niet de bijbel.

Naast de zelfdompelingen gaf de Talmoed eindeloze voorschriften voor het wassen van de handen. In *Orach Chaiim* zegt hij: “Laat hem zijn handen wassen en de dankzegging voor het wassen van de handen uitspreken”. Dit kleine voorschrift gaf aanleiding tot vele twistgesprekken - de wet bewerkt immers toorn! – aangaande het water, het vat waarin het water zich moest bevinden, de benodigde hoeveelheid

water, de wasser, de handen en de manier van wassen. Het traktaat *Hilchoth Mikvaoth* verklaart: “Al wat een beletsel vormt bij het dopen is ook een beletsel bij het wassen der handen” en nu rees de vraag: wat moet onder een beletsel worden verstaan? Men wist talloze beletsels te vinden. Vóór en na de maaltijden moesten de handen worden gewassen. “Alle brood met zout erin vereist een wassing na het eten, het zout zou wellicht van Sodom kunnen zijn” en dat zou een mens blind kunnen maken. Een mens moest zijn handen driemaal wassen, “want er rust een boze geest op de handen” (*Orach Chaiim*). De rabbijnen van de Talmoed waren dikwijls onscrupuleus en streng tot in het extreme. Indien een mens maar nèt genoeg water had om te drinken, dan nog moest hij een deel daarvan gebruiken om zijn handen te wassen. Wie de wassing der handen minachtte moest worden geëxcommuniceerd (*Orach Chaiim* 158). Zij excommuniceerden een man eens om deze reden en ze hoonden hem zelfs in zijn dood nog door een grote steen op zijn kist te rollen. *Sotah* bevat de uitspraak: “Wie brood eet zonder de handen de wassen is even schuldig alsof hij ontucht had gepleegd”.

In één van hun gebeden zeggen ze: “Gezegend zijt Gij, o Here onze God! Koning van het heelal! Die ons geheiligd hebt en ons hebt bevolen om onze handen te wassen”. Maar dit is een godsdienstige leugen. God heeft Zijn volk nooit een voorschrift gegeven betreffende wassing van de handen om godsdienstige redenen. Dat is een zaak van de hygiëne en van het gezond verstand.

In Marcus 7:1-23 zien we, dat de tijdgenoten van onze Here er precies dezelfde ideeën over het wassen van de handen op na hielden als de Talmoed. De Here borduurt voort op de waarheid die door Samuël reeds bondig was uiteengezet: dat God niet (zoals een mens) naar het uiterlijk kijkt, maar het hart aanziet (1 Sam.16:7). Zij wisten niet dat voor de reinen alle dingen rein waren.

Streng orthodoxe en Talmoedische Joden beschouwen de *Netilat Yadajun*, het wassen van de handen, nog steeds als een heel belangrijk godsdienstig gebruik. Na het opstaan in de morgen, voor en na de maaltijden, en voorafgaand aan hun gebeden wassen ze hun handen op godsdienstige wijze. Al die eindeloze regels en bepalingen, met bijbehorende sancties, kwamen niet alleen voort uit de vrees dat ze een dode vlieg of enig ander dood insect zouden aanraken, maar zij werden ook gedreven door het bijna algemene verlangen om iets voor God te doen door middel van het overal aanwezige element water. Zij noemden

deze wassingen *dopen*. De oude rabbijnen waren echter bijgelovige mensen en zij werden ook door vrees gedreven. Wanneer Joden die zich streng aan de traditie houden hun kinderen 's ochtends vroeg wakker maken, dan wassen zij hun ogen en hun vingertoppen, want de rabbijnen leerden dat kleine demonen gemakkelijk aan de vingertoppen blijven kleven en afgewassen moeten worden – het kind mocht anders eens zijn ogen aanraken waarna deze duiveltjes blindheid zouden veroorzaken!

We zien daarom in, waarom Simon zich afvroeg waarom Jezus voor de maaltijd niet eerst doopte (*ebaptisthe*, Luk.11:37-41). Ook Markus 7:1-4 laat zien, dat dit dwaze handenwassen een *doop* werd genoemd. Zij wassen hun handen echter niet in onschuld zoals de psalmist van Psalm 26:6.

Het is van belang om op te merken dat, zoals alle archeologen ons leren, het handenwassen in het Oosten niet plaatsvond op de manier waarop wij onze handen tegenwoordig wassen, maar door stromend water op de handen te sprenkelen. Het symbool van het uitgieten ligt God na aan het hart, zoals uit de Schriften overvloedig blijkt. Als de regen – zo is het Woord (Jes.55:10-11). Als de regen – zo is de doop met de Geest (Ezech. 36). God stort Zijn zegen uit (Mal.3:10). Bidden is de ziel uitstorten (Job 30:16, Psalm 62:8). Genade is op de lippen van de Messias uitgestort (Psalm 45:2). Hij stort Zijn Geest uit (Spr.1:23; Jes.44:3; Joël 2:28; Hand.2:17). Zijn Naam is een zalving die wordt uitgegoten (Hooglied 1:3). Christus goot Zijn ziel uit tot in de dood (Jes.53:12). Bij het oordeel zal Zijn woede worden uitgestort als vuur. Maar het Christus-vijandige Israël was blind voor dit mooie zinnebeeld van zegening en noemde het een *tabal*, of zelfdompeling.

Philo, de Jood, trachtte de wet van Mozes met Griekse filosofie te combineren. Bij al zijn onverschilligheid ten aanzien van het profetische Woord had hij niettemin een levendige belangstelling voor de *loutroon* (wassingen) en *perirrhanteroon* (besprenkelingen). Hij dacht ook na over het water van *nidda* uit Num.19. Het is zelfs zo dat de as van de rode vaars met water gemengd voor de dagelijks reiniging, gebaseerd op het vergoten bloed der verzoening, méér tot de verbeelding van de heilige schrijvers van Israël en zelfs van de overige volken heeft gesproken dan enige andere ceremonie van Israël. Wij hebben hierboven gezien dat de *tabalingen* of zelfdopen van de Talmoed erop gebaseerd waren. Philo verwees er duidelijk naar in zijn onderricht over deze kwestie.

Josephus was een Joodse priester, maar in hoge mate geromaniseerd. Hij beschrijft het reinigingsritueel in Israël op de volgende wijze:

“Ten behoeve van mensen die door een dood lichaam verontreinigd zijn, doen zij een weinig van deze as en van hysop in bronwater, en *dopend* met deze as in water, besprenkelen zij hen op de derde dag en op de zevende”.

Dit toont aan dat ook hij de besprenkeling met dit aswater een *doop* noemde. Josephus spreekt ook duidelijk uit, dat het water door middel van *besprenkeling* werd toegediend en hij noemde dit een doop. Eigengerechtigde godsdienst heeft echter altijd de neiging gehad om zich van de door God verordene besprenkeling af te wenden en zich tot de bewerkelijke onderdompeling te keren – men ging altijd van een beetje water naar véél water. Zo bezit ook het moderne Jodendom wat het *mikvah* noemt, een bad of waterreservoir ten behoeve van de reiniging. Rabbi Hiller zegt in zijn *Vocabulary of Jewish Life*:

“De Joodse wet vereist onderdompeling in een ritueel bereid reinigingsbad, in overeenstemming met de voorgeschreven vereisten en bepalingen”

– maar deze Joodse wet is de wet van de Talmoed en niet de geïnspireerde wet van Mozes, want er is nog geen jota in Gods wet betreffende een voor de reiniging vereiste onderdompeling. Het enige indopen dat daar plaatsvond was het dopen van de hysop in het aswater van de rode vaars om de onreinen te kunnen besprenkelen. Het was de ongeïnspireerde mondelinge wet van het eigengerechtigde Talmoedische Jodendom, die zich hoe langer hoe meer van Gods beetje water afbewoog in de richting van het menselijke vele water. De dagelijkse wassingen van de islamitische wereld zijn ook van de besprenkelingen van de wet des Heren afgeleid. De Islam is evenals het roomskatholicisme een godsdienstige mengeling van Jodendom, christendom en heidendom. Zo hebben we ontdekt dat de Levitische besprenkelingen in de geschiedenis altijd als dopen bekend hebben gestaan.

Onderdompeling is een woord uit de Talmoed, maar geen woord uit de Bijbel. Het komt in het heilige boek nergens voor, en het wordt door de oorspronkelijke talen nooit vereist of gerechtvaardigd. Het woord *water* wordt in de bijbel vijfhonderd maal genoemd, maar het duidt in geen enkel geval onderdompeling aan. Het woord *wassen* komt ongeveer honderdvijfentwintig maal voor, maar ook dit verwijst in de verste verte niet naar onderdompeling. Een versuft en beklagenswaardig

traditionalisme heeft de ogen van bijbelgeleerden voor deze duidelijke feiten gesloten.

Hoofdstuk 4

De doop in de evangeliën

“Van de markt komende, eten [al de Joden] niet dan na zich gedoopt te hebben; en vele andere dingen zijn er, waaraan zij zich volgens overlevering houden, bij voorbeeld de dopen van bekers en kannen en koperwerk” (Marcus 7:4. eigen weergave van de grondtekst)

We hebben gezien dat er tengevolge van de reinigingsvoorschriften (Lev.13-16, Num.19; 31:19; Hand.21:24; Heb.9:10-13) in Israël verschillende dopen waren. Pas later zou het woord uitgaan, dat het hart wordt gereinigd door geloof (Hand.15:9, 1 Pet.1:22). Christus is nu de grote Louteraar, die voor zich een eigen volk reinigt (Tit.2:14). Nadat Hij de Gemeente kocht met Zijn bloed, reinigt Hij haar “door het waterbad met het Woord”, en zal haar spoedig voor zich plaatsen “zonder vlek of rimpel of iets dergelijks” (Efe.5:26-27).

In de loop van de geschiedenis heeft Israël haar doopwetten niet altijd gehoorzaamd. We lezen in 2 Kron.30:17-30, dat een grote menigte van volk uit vier noordelijke stammen zich niet gereinigd had, en in strijd met de voorschriften niettemin van de paasmaaltijd had gegeten. Gods toorn ontbrandde en Hij zond een plaag onder het volk, maar op de voorbede van de godvruchtige koning genas de Here de zieken. In enkele gevallen werd er een tweede paasfeest gehouden voor hen die vanwege een bepaalde verontreiniging niet hadden kunnen deelnemen (Num.9:6-11).

Laten wij nu in de evangeliën enkele van die in de wet voorgeschreven dopen opzoeken, die in Heb.6:2 en 9:10-13 worden vermeld. We ontdekken in Mar.7:1-4, dat men de overlevering der ouden onderhield door dikwijls de handen te wassen, wat Joden die aan de traditie vasthouden na bijna twee millennia nog altijd doen. “En van de markt komende, eten zij niet dan na zich *gedoopt* te hebben (*ean me baptisontai*) en vele andere dingen zijn er, waaraan zij zich volgens overlevering houden, bijvoorbeeld de dopen (*baptismous*) van bekers en kannen en koperwerk”.

De handenwassing was een schijnheilige en eigengerechtigde nabootsing van de priesters en van de woorden van Ps.26:6: “Ik was

mijn handen in onschuld, en maak de omgang om uw altaar, o HERE". Zelfs Pilatus meende dat hij onschuldig bloed van zijn schuldige ziel kon wegspoelen door zijn handen te wassen. De in het Markusevangelie genoemde doop hield blijkbaar in dat men zijn handen waste, want het is volstrekt onvoorstelbaar dat men zich iedere keer onderdompelde wanneer men van de markt kwam. Er was voor zo'n gebruik geen tijd, geen water en geen voorzieningen voor handen. Voor alle duidelijkheid moet opgemerkt worden dat de handschriften verschillen met betrekking tot het woord *baptisontai*, dat te vinden is in de Alexandrinus die uit de vijfde eeuw dateert. De twee oudere handschriften Sinaiticus en Vaticanus hebben *rhantisontai* (besprenkelen). Blijkbaar bestonden er twee parallelle lezingen, die dezelfde betekenis hadden. We hebben gezien dat alle wassingen van zichzelf, besprenkelingen en begietingen "dopen" waren en met nadruk zo worden genoemd in het Nieuwe Testament, zowel in Heb.6:2 en 9:10 als hier. We hebben ook gezien, dat het wassen van de handen altijd geschiedde door water over de handen uit te gieten of deze te besprenkelen. Vandaar, dat het woord *shataph* (besprenkelen, uitgieten) in Lev.15:11 wordt gebruikt. En de gebruiksvoorwerpen die in Mar.7:4 worden genoemd, werden beslist niet ondergedompeld, hoewel ze werden "gedoopt".

Een andere gelegenheid waarbij dit ritueel aandacht trekt is te vinden in Luk.11:37-41, waar we lezen dat een zekere Farizeeër zich erover verwonderde dat Hij zich vóór de maaltijd niet eerst doopte (*ebaptisthe*). Ook hier wordt alleen het wassen van de handen bedoeld. De Farizeeër beseft niet, dat de grote Wetgever zélf bij hem aan tafel zat en dat voor de Reine en Heilige van Israël alle dingen rein waren. Hij gehoorzaamde de geschreven wet maar niet de mondelinge wet, de *Tenach*, niet de Talmoed.

In Kana uit Galilea waren zes stenen watervaten neergezet "volgens het reinigingsgebruik der Joden" (Joh.2:6). Commentatoren verschillen van mening waar het de inhoud van deze vaten betreft, hoewel de schattingen uiteenlopen van veertig tot zeventig liter. Zelfs bij de hoogste schatting is echter duidelijk dat ze véél te klein waren om de gasten erin te kunnen onderdompelen. De Joden beseften bij het treffen van voorzieningen voor de reiniging van de gasten heel goed dat de wet niet vereist dat personen ondergedompeld worden, zelfs niet in één geval. In overeenstemming met de wet troffen ze alleen voorzieningen voor het besprenkelen en uitgieten van water. De wijn van de Geest zou nu de wateren van de wet gaan vervangen!

We lezen in Joh.11:55, dat het Pascha nabij was en dat velen uit het land voor het Paasfeest opgingen naar Jeruzalem “om zich te reinigen”. De as van de rode vaars werd in Jeruzalem bewaard; dáár werd de besprenkeling met hysop door de priesters voltrokken. De noodzakelijke wassingen konden thuis worden verricht, maar men moest in Jeruzalem besprenkeld worden. De generatie die de Messias verwierp hield op fanatieke wijze vast aan de wateren van de wet. Minder dan één eeuw na Christus leefde de beroemde rabbi Akiba, de voorzitter van het Sanhedrin. Hij werd in de gevangenis opgesloten vanwege zijn steun aan Bar Kochba’s opstand tegen Rome, was in afwachting van zijn terechtstelling en stond op het punt om van dorst om te komen. De cipier goot om zijn smart te verzwaren het grootste deel van zijn rantsoen water op de grond. Akiba, hoewel door dorst gekweld, gebood dat het resterende water over zijn handen moest worden uitgegoten, en verklaarde: “Het is beter om van dorst te sterven dan de overlevering der ouden te schenden”.

Dit korte onderzoek in de evangeliën toont de volgende feiten duidelijk aan:

1. Dat de oude reinigingsvoorschriften door Israël nooit geheel werden vergeten. Ook de Joden van nu die aan de traditie vasthouden zijn ze niet helemaal vergeten.
2. Dat wettische eigengerechtigheid en de overlevering der ouden talloze toevoegingen aan Gods wet hadden opgeleverd, zoals bijvoorbeeld de vele handenwassingen en “dopen” van het keukengerei.
3. Dat er adequate voorzieningen werden getroffen voor de in de wet voorgeschreven reiniging, wat de zes watervaten in het plaatsje Kana in Galilea bewijzen.
4. Dat er anderzijds voor het onderdompelen van het hele lichaam géén voorzieningen werden getroffen door een ceremoniemeester.
5. Dat de traditiegetrouwen door hun verwerping van de Grote Wetgever lieten zien dat de wet toorn bewerkt, hoewel ze tegelijkertijd aan de kleinste uiterlijkheden van de mondelinge wet nauwgezet vasthielden.

6. Dat de boosheid van de traditiegetrouwen Gods volk in alle volgende eeuwen voor ogen is gesteld, als een baken in de zee van de tijd, om ons te waarschuwen, dat we nimmer, onder welke omstandigheid dan ook, blind aan pure vormen en uiterlijkheden moeten vasthouden, bijvoorbeeld met betrekking tot de hoeveelheid doopwater (weinig, veel of géén).
7. Dat de bedeling der genade voor het Lichaam van Christus niet alleen een eind maakt aan de eigengerechtigde overleveringen der ouden, maar ook aan alle rituele besprenkelingen, begietingen en wassingen uit Gods wet, aangezien wij niet onder een wet zijn maar onder de genade (Rom.6:14).

Hoofdstuk 5

De doop van Johannes

“Ik doop u met water tot bekering” (Mat.3:11, Luk.3:16)

Toen Johannes op het toneel verscheen, verkeerde Israël in een uiterst betreurenswaardige toestand – zowel in politiek als in zedelijk en geestelijk opzicht. In politiek opzicht leden ze onder het kwetsende juk van de vreemde overheerser, het Romeinse rijk. De natie was verdeeld in vijf partijen. De Farizeeën waren de populaire stroming van de meerderheid; Mattheüs 23 kan ons duidelijk maken wat de Heiland van hen vond. De Sadduceeën waren de aristocratische partij van de intelligentsia, de vrijzinnigen van hun tijd, slechter nog dan de Farizeeën. De Herodianen waren de politieke partij, die blindelings volgde wie in het zadel zat. De Essenen waren de mystieke en tot separatisme geneigde partij, terwijl de Zeloten de radicale en revolutionaire partij van weleer vormden, die voortdurend gewelddadige revolutie tegen de vreemde overheerser predikte en beraamde, een streven dat van tijd tot tijd in een mislukte opstand uitbarstte. De hele natie was met zonde en met heidendom verontreinigd, en volgens de wet kon God slechts met een rein volk gemeenschap hebben, zoals de gewijde geschiedenis van Israël overvloedig aantoonde.

In zo'n onrein volk, melaats van de zonde, werd Johannes als de vriend van de bruidegom uitgezonden om de bruid toe te bereiden en haar tot de bruidegom te leiden. Als oudtestamentisch profeet kon hij dit slechts doen overeenkomstig de wet, met behulp van de door God voorgeschreven reinigingsmethoden. Volgens Jeremia en Maleachi was hij de bijzondere bode van de Here, die de weg voor de Messias moest bereiden. Deze “grootste van alle profeten” was zelf het onderwerp van profetie. Hij voorspelde de op handen zijnde ondergang van de natie met de uitspraak, dat “de bijl aan de wortel der boom was gelegd”. Hij wordt “de bode van het verbond” genoemd; met dit verbond is het nationale Sinaïverbond bedoeld dat eens was ingewijd door middel van een doop: besprenkeling met het water van *nidda*. Zijn opdracht betrof het volk als geheel, een onrein volk dat rein gemaakt moest worden door middel van een doop die tot bekering of tot een verandering van denken zou leiden. Bij de Sinaï accepteerde Israël Mozes als bemiddelaar, nu moesten zij

Christus aannemen als Middelaar tussen God en de mensen. Bij de Sinai hadden zij de licht ontbrandende wet aanvaard, nu moesten ze de genade en de waarheid aannemen die door Christus kwamen. Toen Mozes het oude verbond bezegelde, besprenkelde hij het wetboek en het volk met offerbloed en met water, en zei: “Zie, het bloed van het verbond, dat de HERE met u gemaakt heeft betreffende al deze woorden”. Tegenover het oude verbond stelde Christus het nieuwe in Zijn eigen bloed (Mat.26:18). Het oude verbond van Horeb met zijn voorwaardelijk karakter was verbroken (Jer.31:32) en het hele volk was verontreinigd. Het gericht had hen moeten treffen en de bijl van het oordeel wás er al, maar hij was aan de boom gelegd. Het was pure genade dat hij de zondige natie niet omhakte. De prediking van Johannes was er om het volk tot God terug te roepen, en zijn doop was er om het te reinigen ten behoeve van de allerheiligste God en Zijn Verlosser, de Messias.

Aangezien Johannes onder het oude verbond leefde was zijn doop een kwestie van dat verbond, een Joods reinigingsritueel waardoor de massa's werden voorbereid op de komst van de Messias, Zijn bestuur en Zijn koningschap. Dat de arbeid van Johannes zich geheel op het terrein van de wet bewoog blijkt uit het feit dat zijn woorden volstrekt wettisch waren. Toen het volk aan hem vroeg: “Wat moeten wij doen?” luidde het antwoord niet: “Geloof in Christus en u zult behouden worden”, maar: “Geef één mantel weg indien u er twee hebt en doe hetzelfde met uw voedseloverschot”. Het was een godsdienst van doen en niet een rusten-in-geloof op het volbrachte werk van Christus, want men bevond zich nog aan gene zijde van het kruis. Toen de tollenaars vroegen wat zij moesten doen, was het antwoord eenvoudig: “Vordert niet meer dan wat u voorgeschreven is” (Luk.3:13). Met andere woorden: ze hoefden alleen maar hun gemeenheid en hun kwalijke praktijken op te geven. Aan de soldaten die met dezelfde vraag kwamen werd een drievoudig verbod gegeven: geen geweldpleging, geen afpersing en geen schurkachtige ontevredenheid met hun soldij (Luk.3:14). Hier was niets behalve werken volgens de oude regel: “Doet dit en gij zult leven”. En net als de wet zelf, waren Johannes' woorden hoofdzakelijk negatief van aard.

Zijn doop behoorde tot de “inzettingen voor het vlees” (Heb.9:10) en stond op één lijn met de oude spijswetten. Hier was nog steeds het *opgelegde juk*, hard en zwaar, want het is niet gemakkelijk om één jas weg te geven als je er maar twee hebt. Romeinse soldaten ontvingen maar een armzalig schijntje, net genoeg soldij om zout voor hun voedsel

te kunnen kopen; het was dus een harde eis om daarmee tevreden te zijn. In dit hard en wettisch kader moet de doop van Johannes worden geplaatst. Het was een inzetting voor het vlees van het Joodse volk, een werk en géén genade. Johannes brengt zelf een levendige tegenstelling aan tussen zijn eigen doop en de doop met de Geest en met vuur, die door Christus wordt voltrokken.

Waar het de reikwijdte van Johannes' doop betreft lezen we, dat heel Jeruzalem en Judea tot hem uitgingen en dat de scharen en de tollenaars met de doop van Johannes werden gedoopt, terwijl de Farizeeën en de wetgeleerden niet door hem gedoopt werden (Luk.7:29-30). Toen die de doop van Johannes afwezen, verwierpen zij ook de raad Gods betreffende zichzelf. Die laatste opmerking laat duidelijk zien, dat Johannes' waterdoop weliswaar deel uitmaakte van het harde en ondraaglijke juk van de wet en een inzetting van Israël voor het vlees was – op één lijn met de spijswetten zoals we in Heb.9:10 kunnen zien - maar niettemin de raad Gods was. Toen Israëls leiders weigerden om zich van hun ongerechtigheid te laten reinigen, verwierpen zij de raad van God betreffende zichzelf. Het Goddelijk karakter en de diepe betekenis van Johannes' doop ten bate van de reiniging in overeenstemming met de wet hadden niet sterker uitgedrukt kunnen worden. Zoals Johannes de voorspelde voorloper van de Messias was, de laatste en grootste van alle profeten van Israël, zo was zijn reinigingsritueel ook het laatste en het grootste. Zoals onze Here later in een gelijkenis zou opmerken: het ganse huis Israëls werd nu geveegd en op orde gebracht. Alleen de leiders weigerden om zich te laten reinigen, en zij wisten het volk meteen over te halen om de Messias te verwerpen. De verwerping van de raad Gods betreffende zichzelf ging vanzelfsprekend ook gepaard met verwerping van de Zoon van God, daarna van de Geest van God, het evangelie van God, en de man van God - Paulus. In dat licht kunnen we de uitbarstingen van heilige toorn tegenover deze leiders van onze Heiland, van Johannes vóór Hem en van Stefanus nà hem, goed begrijpen.

De vorm van de doop van Johannes is eeuwenlang een twistpunt geweest. Toch is het antwoord heel eenvoudig, indien we maar bereid zijn om het Woord en niet onze eigen stokpaardjes te laten beslissen. Johannes was een dienaar van het oude verbond en van de wet, zoals we hebben gezien. Hij predikte een wettische godsdienst van *doen* en geen genadige godsdienst van *gedaan*, want de wet was nog van kracht vanwege het ontbreken van een volbracht werk. Die wet kende slechts

twee vormen van doop: besprenkeling en begieting, maar geen enkele onderdompeling van de ene persoon door een ander, en ook geen enkele onderdompeling van zichzelf. Het is volstrekt ondenkbaar dat Johannes de verordeningen van de wet met betrekking tot de reiniging naast zich neergelegd heeft. Johannes gaf geen verklaring van de betekenis van zijn ritueel, om de eenvoudige reden dat het volk dat ritueel uit de wet en uit de godsdienstige praktijk al kende. Het ritueel van onderdompeling zou uitleg nodig hebben gehad, aangezien dit een noviteit en een verandering van wet in Israël zou zijn geweest. Een onderdompeling die de begrafenis van de Here Jezus uitbeeldde zou het volk voor raadsels hebben gesteld. Het zou hun als dwaasheid zijn voorgekomen. Onderdompelingen in de Jordaan zijn bovendien om allerlei praktische redenen uiterst onwaarschijnlijk. Het gangbare argument van het “vele water” is erg gezocht, want de uitdrukking in de Griekse grondtekst betekent niet “veel water”, maar “vele wateren” (of bronnen), noodzakelijk voor het wassen van kleding en vaatwerk en voor de verschillende Joodse reinigingsrituelen. Elke middelbare scholier weet, dat *polla hudata* onmogelijk “veel water” kan betekenen. De Jordaan bezit vele stroomversnellingen en is erg verraderlijk; het is daarom buitengewoon onwaarschijnlijk dat een heel volk zich aan haar gevaren zou blootstellen. Ook droeg Johannes geen waterdicht vest om zichzelf tegen het ijskoude smeltwater van de bronnen op de Libanon te beschermen. Zijn doopkandidaten waren niet voorzien van handige witte doopjurken. Ze konden zich niet omkleden na in het onaangenaam koude water te zijn ondergedompeld, terwijl dit toch hard nodig was. In Israël werd het door beide sexen als iets buitengewoon ongepasts en als een grote schande beschouwd indien een vrouw haar armen of benen toonde, zoals elke Schriftonderzoeker heel goed weet. Met name het loshangende oosterse gewaad zou gemakkelijk tot zo’n onbeschaafde en oneervolle aanblik aanleiding kunnen geven. Geen mens in Israël zou bereid zijn om zich in het openbaar te laten onderdompelen – het paste volstrekt niet in de Oosterse cultuur.

Het grote aantal mensen dat zich aan Johannes’ doop onderwierp maakt onderdompeling onmogelijk. Uit twee opmerkingen in de geschriften van Josephus blijkt dat de bevolking destijds uit ruim vier miljoen zielen bestond – bedenk daarbij dat dit héle volk zich liet dopen met uitzondering van de leiders. Indien we aannemen dat Johannes drie uur per dag in het koude smeltwater stond en dat hij met de snelheid van één persoon per minuut onderdompelde, dan kon hij, verminderd met de zesentwintig sabbatten tijdens het halve jaar dat hij predikte en doopte,

slechts aan dertigduizend mensen uit die vier miljoen de “groot-doop” voltrekken, en toch werd het héle volk gedoopt zoals we hebben gezien (Luk.7:29). Hij zou minstens dertig jaar nodig hebben gehad om heel het volk te kunnen onderdompelen. Men neemt algemeen aan dat Johannes tijdens zijn korte dienst allen op wonderbaarlijke wijze onderdompelde, maar ons wordt uitdrukkelijk verteld dat Johannes “geen enkel wonder deed”, en dat ontzegt ons ieder recht om te veronderstellen dat er tijdens zijn dienst enig wonder plaatsvond.

Laten we eens zien wat er in de tekst staat. Johannes doopte met water, zo wordt ons verteld (Mat.3:11, Mar.1:8, Luk.3:16, Joh.1:26). Het beeld is duidelijk. Johannes stond bij het water en het volk stond op de rivieroever of in ondiep water bij de kant; dan sprenkelde hij het levende water van de Jordaan op de duizenden die vóór hem stonden. Johannes was een echte profeet en een profeet van de Here hield de wet altijd buitengewoon nauwgezet. Indien Johannes onderdompeling had toegepast, dan had hij zich niet aan de wet gehouden, maar aan de eigenmachtige overlevering der ouden.

Alle problemen van het zich onbetamelijk ontbloten en van verlies aan decorum worden door de voorzorgsmaatregelen van de oude reinigingsvoorschriften omzeild, terwijl ze juist enorm worden verergerd door de eigenmachtige overleveringen der ouden uit de Talmoed. Johannes doopte blijkbaar een flinke bos hysop in de stroom en reinigde daarmee de dicht opeengepakte menigten die vóór hem stonden, zoals God van oudsher had voorgeschreven.

Er wordt doorgaans beweerd dat Johannes de *tabalingen*, of onderdompelingen, had overgenomen van de Talmoedische Joden na de ballingschap, maar dat is beslist onhoudbaar, want de doop van Johannes was “uit de hemel”, niet uit de aarde zoals die van hen. De doop van Johannes was de “raad Gods” – zodat allen die hem verwierpen – met name Israëls leiders – metterdaad Gods raad verwierpen. Hún doop was een advies van de rabbijnen. De doop van Johannes was Goddelijk, die van hen berustte alleen maar op menselijke eigenwilligheid. Johannes hield vast aan de wet zoals alle profeten, en zou vol afschuw voor een eigenmachtige, menselijke ceremonie zijn teruggeschrokken. Hij sloot zich niet aan bij de overlevering der ouden van enkele eeuwen geleden, maar keerde terug naar de oude paden van Gods wet voor Israël, en dat betekende in zijn geval: hysop in water dopen om de onreinen te besprenkelen. In dit opzicht, en alléén in dit

opzicht kan hij “Johannes de Doper” worden genoemd, maar hij kan in geen enkel opzicht als “Johannes de Onderdompelaar” worden aangeduid, zoals in enkele nieuwe vertalingen die door Baptisten zijn gemaakt valt te lezen. Wie zó spreekt, verradt zijn eigen onwetendheid, of dweepzucht en volksverlakkerij.

De aktieve vorm van het werkwoord *baptizo* staat vijftientig keer in het Nieuwe Testament. De passieve vorm komt achtenveertig maal voor; het deelwoord vijf maal, en het werkwoord met lidwoord éénmaal (Mar.6:14). Als eigennaam komt *baptistes* veertien maal voor, steeds met betrekking tot Johannes. Als handeling komt *baptismos* vier maal voor en *baptisma*, het resultaat van die handeling of de toestand die door die handeling ontstaat, wordt tweeëntwintig maal genoemd. In deze honderdachtien gevallen in totaal kan het woord de vertaling “onderdompeling” nog niet in één enkel geval verdragen, zoals vele geleerden hebben aangetoond.

Hoofdstuk 6

De doop van Christus door Johannes

“Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om zich door hem te laten dopen. Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door u gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem geworden” (Mat.3:14-15)

We vinden deze doop in Mat.3:13-18, Mar.1:10, Luk.3:21-23 en Joh.1:32-34. De vraag komt telkens terug, waarom het volmaakte Lam Gods gedoopt werd. Verschillende antwoorden zijn op die vraag gegeven. De volgende commentatoren en hun commentaren verschaffen een goed beeld van de antwoorden die er worden gegeven.

Professor Gran meent dat Jezus wilde tonen dat hoewel Hij geen burger van het rijk was maar de Koning, Hij het Koninkrijk wilde binnengaan op de door God verordene manier – daarom een voorbeeld van nederigheid.

Macknight denkt dat Jezus door zich te laten begraven en uit het water te laten opheffen een beeld van Zijn nabije dood en opstanding wilde verschaffen – daarom een type of zinnebeeld.

Aartsbisschop Thomson trof in Christus' doop een drievoudig oogmerk aan: a) wettiging van de doop van Johannes door middel van zijn eigen voorbeeld; b) Johannes de verzekering geven dat zijn loopbaan als heraut van de Messias nu was voltooid; c) opdat er een teken mocht worden gegeven dat hijzelf werkelijk Gods Gezalfde was. Zorg voor Johannes was waar het om ging.

Witsius meende dat Christus werd gedoopt om de doop van Johannes te rechtvaardigen en om een goed voorbeeld te geven aan al Zijn volgelingen, die naar de doop moesten verlangen. Ook wilde Hij eerst het lijden en dood, en vervolgens de opstanding en de heerlijkheid uitbeelden. Hier gaat het om een goed voorbeeld en een zinnebeeld.

Da Costa zegt, dat Jezus in zijn onderdompeling werd behandeld als een zondaar die de verdoemenis verdiende, en in zijn opkomen uit het water

als de grote Overwinnaar van de dood. Type en werkelijkheid zijn hier gecombineerd.

Dr. Dale meent, en velen met hem, dat Jezus' doop een openbare en officiële aankondiging was dat Hij zijn arbeid om alle gerechtigheid te vervullen nu was begonnen. Dale ontkent ten stelligste dat Jezus met de doop van Johannes werd gedoopt. "Door Johannes te worden gedoopt is één ding, maar de doop van Johannes te ontvangen is iets geheel anders". De doop van Johannes was bestemd voor zondaren, zij vereiste bekering met de bijbehorende vruchten en belofde dan vergeving van zonden. Maar de Here Jezus was geen zondaar. Hij kon zich niet bekeren en geen vergeving van zonden ontvangen. Daarom acht hij het onmogelijk, ongepast en ongerijmd dat Jezus de doop van Johannes zou hebben ontvangen. Dale beschouwt Zijn doop als Zijn aanstelling in het ambt van het vervullen van alle gerechtigheid.

Scott beweert dat het Christus betaamde om alle gerechtigheid te vervullen, als onze Borg en Leidsman, om ons te doen inzien dat wij in al Gods inzettingen en rechten behoren te wandelen.

Van Andel. Christus wilde Zijn volk in alle opzichten gelijk worden. Hij wenste zich in geen enkel opzicht van hen te onderscheiden, met uitzondering van Zijn volmaakte heiligheid. Hij wilde het bewijs leveren dat Hij de wet gehoorzaamde, zelfs al werd Zijn heerlijkheid daardoor voorlopig bedekt.

Doddridge. Jezus had geen behoefte aan afwassing van zonden. Toch werd Hij gedoopt, en God verheerlijkte de doop hier zózeer, dat Hij juist op dát moment de Geest op Hem liet neerdalen. Hoe kunnen we de Geest ooit verwachten en ontvangen, behalve door de Goddelijke wetten nauwgezet en nederig te onderhouden?

Alshausen. Onderdompeling beeldt de negatieve kant van de verlossing uit, het afleggen van het oude leven, Rom.6:4, het opkomen uit het water de positieve kant: de opstanding tot nieuw leven – op dát moment komt de Geest.

Een andere theorie gaat ervan uit dat aangezien Aäron door middel van een doop, een zalving en een offer aan God werd gewijd, al die rituelen hun vervulling vonden in de doop van Christus. Hij werd als Priester gewijd met het oog op zijn Messiaanse arbeid. Eerst ontving Hij de doop

van Johannes, vervolgens daalde het tegenbeeld van de zalfolie - de Geest - op Hem neer, terwijl de zelfopoffering van het Lam Gods pas zou plaatsvinden aan het einde van Zijn dienst op aarde. Noodlottig voor deze theorie is het feit dat Christus geen priester naar de ordening van Aäron was, maar naar de ordening van Melchizédek.

Prof. Richard M. Smith zegt in zijn *Studies in the Greek New Testament*: “Hij eerde Zijn voorloper, de edele en trouwe Johannes, door hem en zijn werk in het openbaar te erkennen. Geen van ons weet precies wat onze Heer wilde onderwijzen door zich aan de doop van Johannes te onderwerpen, die tot ‘vergeving van zonden’ plaatsvond. Wellicht wilde Hij er ons helemaal niets mee onderwijzen, net zo min als met Zijn besnijdenis”.

Hier eindigen we onze lijst van opvattingen, die men bijna onbeperkt zou kunnen uitbreiden. Hoewel sommige een vleugje waarheid bevatten, zijn ze in het algemeen buitengewoon onbevredigend. Het ontgaat hun allemaal, dat Christus op aarde een Dienaar der besnijdenis was, zoals Paulus in Rom.15:8 opmerkt, en dat Hij werd geboren onder de wet, Gal.4:4. Hij was de laatste Adam; als Borg en Plaatsvervanger van Zijn volk werd Hij behandeld als een vuile zondaar, volslagen onrein. Wat hebben godzalige en geleerde mensen de troostvolle waarheid over het hoofd gezien, dat de Rechtvaardige juist hier de plaats innam van onrechtvaardigen, dat Hij die geen zonde heeft gekend voor ons tot zonde werd gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem!

In Mat.3:15 gebruikt Hij het meervoud *ons*. In dit bijbelgedeelte, dat de reden van Zijn doop door Johannes zo duidelijk uiteenzet, gaat het niet alleen om Hemzelf, of om Hem en Johannes, of om Hem en ons, maar om *gans Israël onder de wet*, waarmee Hij zich had vereenzelvigd. Onze Here liet in heel Zijn leven op aarde duidelijk zien dat Hij onder de wet was: Hij werd niet alleen gedoopt, maar ook besneden en samen met Zijn moeder gereinigd. Hij hield het Paasfeest en alle overige Joodse feesten en inzettingen, en droeg Zijn volgelingen op om alles te onderhouden wat de slechte mensen die op de stoel van Mozes zaten hun geboden. De Levitische reinigingsvoorschriften maakten deel uit van de wet, en Christus zou geen gehoorzame Jood zijn geweest indien Hij die voorgeschreven reiniging had afgeslagen. Bovendien wás Hij onrein – niet vanwege Zijn eigen zonde, maar vanwege de zonde der wereld die God als Rechter op Hem had gelegd. Het is

verbazingwekkend dat Dale en andere commentatoren dit eenvoudige en uiterst belangrijke gegeven, zó vol van troost voor de gelovige ziel, niet hebben kunnen ontwaren.

De doop van Johannes was uit de hemel - Christus was de hemel gehoorzaam.

De doop van Johannes werd vereist door de wet, en Hij gehoorzaamde de wet.

De doop van Johannes was ten bate van de reiniging; ónze zonden maakten Hem tot een onreine.

De doop van Johannes moest worden gevolgd door vrucht; onze vrucht is geheel en al uit Hem en uit Zijn Geest.

Wij beseffen daarom, dat we ons met de doop van Christus door Johannes niet op het terrein van de genade, maar op het terrein van de wet bevinden. Hij werd voor ons tot zonde (niet tot zondaar) gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem (2 Kor.5:21). Zijn gehoorzaamheid op dit punt was een aankondiging van Zijn volbrachte werk – daarom openden de hemelen zich voor Hem, de Vader getuigde van Hem, de Geest daalde op Hem neer, bleef op Hem en vervulde Hem – ziedaar, de drieënige God!

Dr. Williams, waardig opvolger van de gevierde *dr. I.Haldeman*, houdt in zijn boekje over de doop vol dat onderdompeling een kwestie van gerechtigheid is, en hij baseert dit op Mat.3:15. Ter wille van de gerechtigheid moet iedere gelovige zich laten dopen. Op zich is dat een nobel streven; niettemin is dit een onjuist uitgangspunt, want Christus werd onder de wet geboren opdat Hij te midden van Israël de plaats van de zondaar zou innemen. Daarom stelde de wet Hem al haar eisen, en behandelde Hem als een vuile zondaar die reiniging nodig had. Hij vereenzelvigde zich met zondaren opdat zondaren later met Hem verenigd konden worden als heiligen, en niet onder de wet maar onder de genade zouden zijn (Rom.6:14). Heiligen kunnen niet worden gedoopt zoals Jezus, aangezien *Hij* geen zaligmakend geloof noch bekering noch een geloofsbelijdenis nodig had. Anderzijds vond er bij Zijn doop plaats wat bij geen enkele Baptist van tegenwoordig gebeurt: er was een Baptistenpredikant die Hem wilde tegenhouden, de hemel werd geopend, de Geest daalde op Hem neer en de Vader legde

getuigenis af betreffende Zijn Zoon. Het was Christus' opdracht om de gerechtigheid der wet te vervullen, en op Golgotha heeft Hij daar tot de laatste penning toe aan voldaan. Dat is de algenoegzame grondslag van ons geloof en tegelijk de reden waarom een geredde zondaar niet nogmaals behoeft te worden gedoopt ter wille van de gerechtigheid. Zijn Borg en Plaatsvervanger heeft dat reeds op volmaakte wijze voor hem gedaan. We kunnen niet naar waarheid zingen: "Jesus paid it all", en daarna tóch proberen om een deel van de rekening te betalen. We kunnen niet in Zijn volbrachte werk roemen en nog steeds proberen om ons eigen steentje bij te dragen.

Aangezien onze Here zich van geen enkele zonde kon bekeren noch enige zonde of schuld kon belijden, kan er in feite maar één reden zijn geweest waarom Hij zich aan Johannes' "doop van bekering" onderwierp, en die is, *dat Hij de plaats van zondige mensen innam*. Hem die geen zonde kende werd voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden: gerechtigheid Gods in Hem. Om dit doel te bereiken werd Hij met de overtreders gerekend, zoals Jes.53:12 zeven eeuwen tevoren had voorzien.

Johannes begreep dat nog niet en wilde Hem tegenhouden door te zeggen: "Ik heb nodig door U gedoopt te worden, en U komt tot mij?" (Mat.3:14). Johannes sloeg de plank in twee opzichten mis: Christus doopte niet zelf met water, en kón dit ook niet doen, aangezien Hij geen schaduwen instelde maar schaduwen vervulde; terwijl Hijzelf toch gedoopt moest worden om alle gerechtigheid te vervullen. Dit betekent niet dat Zijn doop alléén alle gerechtigheid vervulde, maar dat Zijn doop, of reiniging, één van de vereisten was om alle gerechtigheid te vervullen. Indien Christus aan de meeste vereisten van de wet had voldaan maar niet aan deze, dan zou Hij niet de héle wet hebben vervuld en niet het einde der wet zijn geweest. In feite was Hij dan een overtreder geweest die zelf een Verlosser nodig had. Door volmaakte gehoorzaamheid aan elk detail van de wet maakte Hij de velen rechtvaardig (Rom.5:9). Hij was gehoorzaam, zelfs tot de dood van het kruis (Fil.2:8).

Johannes' waterdoop was slechts een symbool, een schaduw, een zinnebeeld van een totaal verschillende en oneindig veel hogere doop die de werkelijkheid van deze schaduw zou zijn: de doop tot de dood van Christus (Rom.6:3), tot Christus zelf (Gal.3:27) en tot Zijn Lichaam

(1 Kor.12:13). Onze broeders zien deze wonderbare eenheid in de regel totaal over het hoofd.

Wie van deze heilsfeiten volstrekt onkundig zijn, dalen nu nog af in het watergraf ². Maar wat doen ze in werkelijkheid? In hun onkunde betreffende het volbrachte werk op Golgotha maken ze het volmaakte offer aan het kruis te schande. Terwijl ze de navolging van een aardse Jezus door de vrijzinnigen verafschuwen, willen ze toch Christus navolgen op het éne punt van Zijn doop. Net als de Galaten willen ze zowel aan Christus als aan de wet vasthouden. Lees in dit verband echter Galaten 3.

² Bultema schrijft hier, en elders: “the waters of death”. In Nederland spreekt men in verband met doop-door-onderdompeling meestal over “het watergraf” (*vert.*)

Hoofdstuk 7

Heeft onze Here ooit opdracht gegeven om met water te dopen?

“Ik doop u wel met water tot bekering; maar Hij die na mij komt, is sterker dan ik, wiens sandalen ik niet waard ben te dragen; Hij zal u dopen met Heilige Geest en vuur” (Mat.3:11, vgl. Luk.3:16)

Indien een veronderstelling oud en algemeen aanvaard is, dan is het moeilijk om er afstand van te doen. Dat is ook hier van toepassing. Dat Johannes doopte met water is een onloochenbaar feit. Maar let op de scherpe tegenstelling die er tussen de doop van Johannes en die van Christus wordt gemaakt (Mat.3:11, Mar.1:8, Luk.3:16, Joh.1:26, Hand.1:5; 19:4). De scherpte van de wederzijdse en volstreekte tegenstelling tussen Johannes' waterdoop en Christus' geestesdoop wordt in het Grieks aangeduid met de deelwoordjes van tegenstelling, die het best als volgt kunnen worden weergegeven: “Ik enerzijds – maar Hij anderzijds”. Na deze scherpe en herhaaldelijk benadrukte tegenstelling zou het wel heel merkwaardig zijn, indien Christus nu van deze hogere doop naar de lagere van Johannes zou terugkeren, en daarmee de hele tegenstelling zou uitwissen.

Ten tweede: Johannes beperkte de waterdoop met nadruk tot het volk *Israël*. Hij kwam juist dopen met water opdat “Hij [d.w.z. de Messias] aan *Israël* geopenbaard zou worden” (Joh.1:31). De natuurlijke gevolgtrekking is dat het ritueel met water zijn functie of nut zou hebben gehad nadat Christus aan *Israël* was geopenbaard. De vraag wordt dikwijls gesteld, waarom er in *Israël* plotseling zoveel met water werd gedoopt toen Johannes verscheen. Dit gebeurde omdat hij als Wegbereider van de Messias het onreine volk moest reinigen en het in reine toestand aan de Messias moest aanbieden. Hij moest dit doen volgens de wet, met behulp van één van de “verschillende dopen”. Hij kon alleen maar van een “inzetting voor het vlees” gebruik maken, die hun was opgelegd – als een juk - tot de tijd van het herstel (Heb.9:10).

Ten derde: Jezus rekende de waterdoop tot de gerechtigheid die naar de wet is (Mat.3:15). Wat voor ruimte bleef er dan voor dit ritueel over nadat Hij alle gerechtigheid die de wet vereiste aan het kruis had

vervuld? Met die buitengewoon belangrijke vraag moeten wij ons openlijk en rechtstreeks laten confronteren. Het Lichaam van Christus is niet onder de wet.

Ten vierde: Christenen beweren over het algemeen: “Jezus werd gedoopt; daarom behoren wij Hem in dit ritueel na te volgen”. Indien men de waarde van Christus’ plaatsvervangend werk als de ons vertegenwoordigende tweede Adam kende, zou men die stelling juist omdraaien, en zeggen: “Aangezien onze Borg werd gedoopt, behoeven wij niet meer gedoopt te worden. Hij werd gewassen als een onreine zondaar, opdat wij in Hem reine heiligen mochten worden – wat een wonder van genade! Hij werd ook besneden, maar dat is voor ons geen aanleiding om ons op onze beurt te laten besnijden, integendeel: er zijn redenen genoeg waarom wij *niet* besneden behoeven te worden. Hij vervulde de inzetten van de besnijdenis voor ons evenzeer als die van de doop (Kol.2:10-12). In Hem bezitten wij zowel het ware tegenbeeld van de besnijdenis als het grootse tegenbeeld van de doop”.

Ten vijfde: Indien we het voorbeeld van Christus willen navolgen, waarom volgen wij Hem dan niet consequent na in het voorbeeld dat Hij ons naliet: Jezus doopte zelf niet met water (Joh.4:2). Indien er een onafscheidelijke zegen aan het water was verbonden, dan zou Hij die overvloedige van genade die zegen ook hebben willen verlenen – maar volgens Heb.9:10 was het slechts het opgelegde juk van een tijdelijke inzetten voor het vlees, en Christus legde niet het zware juk van de wet op, maar het lichte juk van Zijn wonderlijke genade die ieder reinigingsritueel uitsluit.

Ten zesde: Christus sprak in Mat.20:22-23, Mar.10:38-39 en Luk.12:50 over een doop, die met geen druppel water gepaard ging, wat door alle commentatoren wordt erkend. Slechts van twee bijbelteksten neemt men over het algemeen aan dat zij betrekking hebben op de waterdoop (Mat.28:19-20, Mar.16:16). In Mat.28 spreekt Hij echter over een doop *in* de Naam, Gr. *eis*, d.w.z. “tot in” de Naam (in met richting). Net zoals de Joden ooit tot in Mozes werden gedoopt waardoor ze zijn onderdanen en zijn volk werden (1 Kor.10:2, vgl. Exod.14:29 en Heb.11:29, de laatste twee teksten tonen aan dat het een “droge”doop betrof), zo zullen in de komende eeuw alle volken tot Zijn discipelen worden gemaakt en met het wezen (“naam” staat hier voor de wezenlijke aard) van de gezegende Drieëenheid worden verbonden. Het Griekse voorzetsel “eis” wordt ook gebruikt in Rom.6:3, waar de doop geschiedt *tot in* Jezus

Christus en *tot in* Zijn dood. Mattheüs 28:19-20 is een tekst die vooruitblijkt naar de bekering van alle volken in het duizendjarig rijk, zoals vele godzalige bijbelgeleerden hebben erkend en in het volgende hoofdstuk wordt aangetoond.

Ten zevende: Het is duidelijk dat de discipelen, die dit gebod van de opgestane Here ontvingen, het zelf nooit als een regel of een formule hebben opgevat die voor hén was bestemd, want zij predikten tot niemand het woord dan alleen tot Joden, zoals blijkt in het boek Handelingen (Hand.11:19). Het is zeer de vraag, of er van de twaalf ooit iemand tot de volken is gegaan (vgl. Gal.2:7-10). Roomse legenden verzekeren dit, maar niet de Bijbel. Zij maakten van de trinitarische formule beslist geen gebruik, bij geen enkele doop die in Handelingen wordt beschreven. Elke doop werd voltrokken in de naam van de Here Jezus (Hand.2:38, 8:16, 10:48). Laat Petrus' woorden in Hand.10:28 eens op u inwerken: "Het is een Jood ongeoorloofd zich bij een vreemdeling te voegen of naar hem toe te gaan"! Hoe zouden zij dan gepredikt en gedoopt kunnen hebben volgens de zogenaamde "Grote Opdracht"?

Ten achtste: De andere Schriftplaats die kan worden uitgelegd als een opdracht om te dopen met water, is Mar.16:16: "Wie geloofd heeft en gedoopt is, zal behouden worden". Indien dit een gebod is voor vandaag, dan hebben de meesten van ons ongelijk en alleen wie wedergeboorte aan de waterdoop toeschrijven hebben het bij het rechte eind. De doop vind hier immers niet plaats *na* de redding maar *ervóór*. De doop is dan absoluut noodzakelijk voor het behoud en alle Quakers gaan verloren, net als ieder ander die zich niet met water heeft laten dopen. Let echter eens op de tijd van het werkwoord. Het is de presens en niet de verleden tijd van een handeling die eens voor altijd heeft plaatstgevonden. *Indien* dit op een doop met water betrekking had, en indien die door onderdompeling werd voltrokken, dan zou dit betekenen dat de doopkandidaat blijvend onder water werd gehouden en werd verdronken, want de presensvorm van het werkwoord wijst op een doorlopende handeling. Neem ook het volgende in aanmerking. Alle gelovigen moeten dan demonen uitwerpen, met nieuwe tongen spreken, gifslangen opnemen, vergif drinken en geen enkele schade lijden. Ze moeten dan ook zieken de handen opleggen en die genezen; kortom, het hele Pinksterprogramma op zich nemen (Mar.16:16-18). Het is echter duidelijk dat de Here ook in deze tekst niet naar Johannes' doop met water terugkeerde, maar aan Zijn eigen wonderbaarlijke en blijvende

doop dacht die behoorde bij het messiaanse Rijk (zie ook de twee volgende hoofdstukken).

Ten negende: We lezen in Heb.9:10, dat de dopen als het zware juk van de wet waren “opgelegd” – aan Israël *tot aan* Christus. Het Griekse bijwoord *mechri* betekent *tot aan een gegeven punt, tot zover en niet verder*. Indien het in verband met tijd wordt gebruikt, zoals hier, dan beantwoordt het de vraag, hoe lang iets zal duren. Dit bijwoord alléén toont aan, dat het volkomen verkeerd is om de zogenaamde “christelijke doop” of “doop der gelovigen” bij Christus te laten beginnen. In plaats van de doop in te stellen, beëindigde Hij die. Het was hier net zo als met de hele wet. De *telos* van de wet was Christus (Rom.10:4). Zo was de *telos* - het einde of het doel - van de doop ook de Messias. De doop was een integraal onderdeel van de wet, zoals we hebben gezien. Is het in het licht van die bijbeltekst niet volstrekt onmogelijk dat Christus voor de tegenwoordige bedeling opdracht heeft gegeven om te dopen? We kunnen niet ergens een einde aan maken, ons vervolgens compleet omdraaien en opdracht geven dat hetzelfde in de toekomst moet worden gedaan. We mogen bij onze onveranderlijke Here niet zo’n grove inconsequentie veronderstellen.

Hoofdstuk 8

De doop en de verschillende zendingsbevelen

“Zo staat er geschreven dat de Christus moest lijden en uit de doden opstaan op de derde dag, en in Zijn naam bekering tot vergeving van zonden moest worden gepredikt aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem” (Luk.24:46-47)

Deze worden (behalve in Mat.28:19-20 en Mar.16:15) aangetroffen in Luk.24:47, Joh.20:21, Hand.1:8, 10:42, en 1 Kor.1:14-17. De enige gelegenheid waarbij onze Here over een doop met water heeft gesproken is geboekstaafd in Hand.1:4-5 en 11:16. Daarbij maakte Hij zeer nadrukkelijk onderscheid tussen Johannes' doop met water uit het verleden en Zijn eigen doop met de Heilige Geest, die werkelijkheid werd op de Pinksterdag. Deze tegenstelling was het laatste woord van de Verlosser voordat Hij naar zijn Vader terugkeerde bij de hemelvaart. Er werd niets gezegd dat zelfs maar zweemde naar een opdracht om met water te gaan dopen. Dit zendingsbevel is het meest opvallende. Het wordt bekrachtigd door het feit dat Petrus het aanhaalt en het als vervuld beschouwt in de uitstorting van de Geest op het huis van Cornelius. Christus was het einde van elk godsdienstig gebruik van water, olie of bloed.

In Joh.20:21 zei Christus eenvoudig: “Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zend Ik ook u”. Weer geen enkel woord betreffende de waterdoop. Het hele Johannesevangelie geeft op geen enkele wijze te kennen dat de discipelen moesten gaan dopen met water. Integendeel, Johannes' verslag laat het water geheel buiten beschouwing. Hetzelfde kan worden opgemerkt over Lukas' zendingsbevel (24:47,49), dat dikwijls wordt beschouwd als de opdracht voor de volken in de tegenwoordige bedeling der genade. Hier is ook geen enkel woord, laat staan een aansporing om met water te gaan dopen. Lukas vertelt ons hoe de Here zelf werd gedoopt, maar waarom maakte hij geen melding van een doopbevel? Gewoon omdat zo'n opdracht er niet was, anders zouden we die hier beslist aantreffen.

Markus maakt gewag van een doop, maar hij noemt ook vijf tekenen die alle gelovigen zullen volgen. Er is genoeg waarachtig geloof in de wereld, maar deze vijf tekenen ontbreken op elke plaats en in iedere

kerkelijke kring. Onze conclusie kan slechts luiden, dat de tekenen en de dopen totaal weggenomen zijn. Neem die tekenen over en u keert terug naar de Pinksterdag. Neem die doop over en u wordt gered door u te laten dopen, want de volgorde is niet zoals algemeen wordt aangenomen: *geloof, behoud, doop* – maar: *geloof, doop, behoud*.

Neem het uitwerpen van demonen over en u moet u met exorcisme gaan bezighouden. Neem de slangen over en u komt terecht bij de woestogende “snakehandlers” met hun bijeenkomsten in de Zuidelijke Staten. Drink het vergif en u begint te stuip trekken of u sterft. Leg zieken de handen op en uw handen zullen wellicht enkele ziektekiemen van hen overnemen, maar de zieken zullen er niet door worden genezen. Aanvaard de tongen en u hebt het “tongengedoe” met al zijn dwaasheid en zijn onverstaanbaar gebrabbel. Het boek Handelingen is de wáre vervulling van Mar.16:16-18 – althans een voorvervulling.

Zelfs in Mattheüs 28 wordt niet over water gesproken en de doop is niet *in* de naam, maar *tot in* de naam van de drieënige God. Naam staat voor de essentie van Gods wezen. Hier vinden we geen doop in water, maar een doop tot in de Godheid zelf. Dit is tot onze beschaming uit het oog verloren. Dit bevel dat op een berg werd gegeven staat evenals alle andere bergredes met Israël in verband, en het gebod móet ook wel voor Israël zijn bestemd, aangezien het Lichaam van Christus niet onder een wet is, maar onder de genade. De apostelen hebben dit gebod nooit opgevolgd in het verleden, aangezien zij heel goed wisten dat onze Here over de huidige bedeling héénzag naar de bedeling van het Koninkrijk. Daarom hebben zij ook nooit iemand gedoopt in de naam van de drieënige God. Hele volken zijn ook nog nimmer tot Zijn discipelen gemaakt; ze worden eerder volgelingen van de verschrikkelijke Karl Marx. De zogenaamde “Grote Opdracht” is de grote flater van de Kerk geworden.

Vele Baptisten, die wel beseffen dat het tegen de Griekse tekst indruist om “in de naam” van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest te dopen, hebben er “tot belijdenis van de naam” van gemaakt en beweren dat de doopkandidaat eerst die Naam moet belijden, maar ook dát druist in tegen de tekst. Verschillende andere uitvluchten zijn er verzonnen maar ze doen de tekst allemaal geweld aan. De apostelen zouden het niet hebben gewaagd om van de Here af te wijken, toen ze doopten zonder de trinitarische formule te gebruiken (Hand.2:38, 8:12,13,38; 9:18, 16:15,33; 18:8,25). We kunnen dus gevoeglijk aannemen dat Christus

nimmer heeft bevolen dat mensen gedurende de periode van het boek Handelingen in naam van de drieënige God met water moesten worden gedoopt.

Om nog éénmaal op de tegenstelling tussen Johannes' waterdoop en Jezus' Geestesdoop te wijzen: In elke tekst uit de evangeliën – zo'n tekst staat aan het begin van ieder evangelie en twee maal in het boek Handelingen – is deze tegenstelling een volstrekte tegenspraak tussen twee dingen die niets met elkaar gemeen hebben en elkaar wederzijds uitsluiten. De Geest heeft het in het Grieks zó uitgedrukt, dat er tussen Christus en een doop met water geen enkel verband bestaat. De vier Geestesdopen in het boek Handelingen waren de door Joël beloofde lenteregen (2:23). Dat de waterdoop tijdens de Handelingenperiode werd voortgezet is geen bewijs van het tegendeel, aangezien het hele bestel van de wet werd voortgezet tot aan het ontzagwekkende oordeel van Handelingen 28. Men stond erop dat Paulus en andere Joden aan de besnijdenis zouden vasthouden en men zette natuurlijk ook de Levitische reinigingsrituelen voort die Johannes de Doper opnieuw had ingesteld op grote schaal.

De grote verscheidenheid in het zeven maal geboekstaafde zendingsbevel van onze Here laat zien dat er ondanks alle variatie eenstemmigheid bestond betreffende het weglaten van het water. Het komt neer op een duidelijke aanwijzing dat men wel inzag dat de Here geen enkele doopformule had voorgeschreven. De uitdrukking “in Zijn naam” die Lukas aanhaalt betekent: in Zijn kracht of, beter nog: in Zijn wezen.

Dit argument tegen de doop met water als een opdracht van Christus groeit uit tot volstrekte zekerheid wanneer we Paulus aangaande zijn eigen zendingsbevel horen zeggen: “Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen”. We vinden hier opnieuw die scherpe tegenstelling, in 1 Kor.1:14-17.

Wanneer Petrus naar het zendingsbevel van Christus verwijst in Hand.10:42, dan laat hij in geen enkel opzicht doorschemeren dat onze Here had opgedragen om te gaan dopen met water. Terwijl hij nadrukkelijk gewag maakt van Zijn bevel, noemt hij het water niet. De eerste christenen hebben de zogenaamde “Grote Opdracht” nooit als een opdracht voor zichzelf opgevat, want zij zouden dan beslist aan de door Christus voorgeschreven doopformule hebben vastgehouden, en toch

werd deze formule volgens de gewijde historie nimmer gebruikt. De namen Vader en Geest werden niet genoemd tijdens de dooplechtigheden die in het boek Handelingen plaatsvonden. Men doopte reeds met water vóórdát Christus op het toneel verscheen en ook nog nádat Christus ten hemel was gevaren, wat aantoonst dat het ritueel niet van Hem afkomstig was. De beroemde kerkhistoricus Schaff zegt dat de trinitarische formule uit Mat.28 niet eerder te traceren is dan in de vierde eeuw.

Hoofdstuk 9

De doop en de zogenaamde Grote Opdracht

“En de elf discipelen vertrokken naar Galilea, naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had. En toen zij Hem zagen, aanbaden zij, maar sommigen twijfelden. En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld” (Mat.28:16-20)

In zijn *“Simple Studies in Matthew”* schreef William L. Pettingill:

“Het is op het eerste gezicht een verbazingwekkend feit om te ontdekken dat - te beginnen op het Pinksterfeest, dat plaatsvond slechts enkele dagen nadat de “Grote Opdracht” was gegeven, en tot aan het eind van de in het Nieuwe Testament vastgelegde geschiedenis der Kerk - iedere doopplechtigheid plaatsvond “in de naam van de Here Jezus”, en niet “in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes” (zie Hand.2:38, 8:16, 10:48, 19:5). Wanneer wij een verklaring zoeken, is het goed om te beseffen dat de trinitarische formule uitsluitend in Mattheüs, het evangelie van het Koninkrijk, te vinden is. Naar de definitieve vervulling van “de Grote Opdracht” mag daarom in de toekomst worden uitgezien, in samenhang met het openbaar-worden van het Koninkrijk, maar niet tijdens de huidige bedeling, in samenhang met de Gemeente van God”

In zijn *“Gospel of Matthew”* schreef A.C. Gaebelein, een van de grootste bijbelonderzoekers uit onze dagen, over deze kwestie het volgende:

“Dit is het zendingsbevel voor het Koninkrijk. Eens zal deze grote opdracht worden uitgevoerd door een ‘rest’ van discipelen uit Israël, die hier wordt vertegenwoordigd door de elven. Het is dezelfde ‘rest’ als in Mattheüs 24”.

J.N. Darby, die wordt geciteerd door A.C. Gaebelein in *The Gospel of Matthew*, heeft dit te zeggen over de Grote Opdracht:

“Merk op waarop eerder werd gewezen. De verkondiging in het boek Handelingen is niet de vervulling van deze opdracht in Mattheüs, maar van het zendingsbevel uit Lukas (Luk.24:46-49). Het boek is, zoals we weten, de voortzetting van dat evangelie (Hand.1:1). De bediening van Paulus, die met een afzonderlijke Goddelijke opdracht werd belast om zending te gaan bedrijven onder de volken, was evenmin de uitvoering van dit bevel uit Mattheüs. Zijn opdracht was in nog sterkere mate afkomstig van de ten hemel gevaren en verheerlijkte Heiland, en gericht op de vorming van de Gemeente.

Déze verkondiging is volstrekt uniek van aard. De discipelen worden niet gezonden tot de Joden, zoals bij Lukas. Jeruzalem is verworpen en het overblijfsel dat met Christus is verbonden, Zijn broeders, die Hij als zodanig erkent, worden gezonden tot de volken. Dit is voor zover de Schrift het ons leert, nog nooit vervuld. Vanwege de loop der gebeurtenissen die in Gods hand was, bleven de discipelen te Jeruzalem. Een nieuw zendingsbevel werd gegeven aan Paulus en stond in verband met de vestiging van de Gemeente op aarde [zie Gal.2:7-10]. De uitvoering van de zendingsofdracht uit Mattheüs is onderbroken, maar er staat een belofte bij dat de Heer tot aan het einde van de eeuw zal zijn met degenen die hem moeten uitvoeren. Ik twijfel er geen ogenblik aan dat het zó zal gaan: Dit getuigenis [het evangelie van het Koninkrijk] zal uitgaan tot de volken vóórdát de Heer komt. De ‘broeders’ [van de Mensenzoon] zullen het brengen om de natiën te waarschuwen. De ofdracht werd gegeven, maar de Schrift zwijgt over de uitvoering ervan. Zij verbindt dit getuigenis met het overblijfsel uit Israël dat toebehoort aan de opgestane Heer, met de aarde en met al Zijn bevelen die voor de aarde zijn bestemd. Momenteel heeft het plaatsgemaakt voor een zendingsofdracht uit de hemel, en voor de Gemeente van God”.

Het *Christian Worker’s Commentary* van Dr.James M.Gray heeft dit:

“Dit is het zendingsofdracht voor het Koninkrijk, zoals iemand anders het heeft uitgedrukt, niet het zendingsofdracht voor de christelijke Gemeente. Dat laatste staat in Lukas, het evangelie voor de heidenen, maar niet hier, in het evangelie voor de Joden. En dit is te opmerkelijker, omdat in het Lukasevangelie de discipelen ofdracht krijgen om tot de Joden te gaan (24:47), terwijl zij hier worden gezonden tot “alle volken”. Dit wijst naar de voleinding der eeuw, wanneer de ofdracht zal worden uitgevoerd door het gelovig overblijfsel uit de Joden waarover in de Schrift zo dikwijls wordt gesproken. Hij is nog niet in praktijk gebracht. Het verslag uit het boek Handelingen is niet de vervulling ervan. De volbrenging werd onderbroken, maar zal worden voortgezet eer de Heer komt om Israël definitief te verlossen”

Andere broeders die voorstanders zijn van de volwassenendoop hebben zich op soortgelijke wijze over de Grote Ofdracht uitgelaten. We dienen het volgende op te merken:

- (a) Mattheüs is het evangelie betreffende het Koninkrijk, niet betreffende de Gemeente. De Gemeente wordt er slechts tweemaal in vermeld en steeds als iets dat nog toekomstig is (16:18, 18:17).
- (b) Wij vinden hier de tekenen van het Koninkrijk, zoals de aardbeving, de engelen, en de opgestane Here.
- (c) Volgens Jes.49:6 en 66:19 moest een gelovige rest de volkeren het goede nieuws brengen. We vinden hier hetzelfde.

- (d) “Mij is gegeven alle macht in de hemel en op aarde” is een profetie, net als Mat. 26:64. Het is een profetisch perfectum, want op grond van Heb.2:8 weten wij, dat alle dingen Hem *nog niet* onderworpen zijn. Satan is de “god dezer eeuw” (2 Kor.4:4) en Christus oefent nog niet alle macht op aarde uit, zoals de misdadigheid en de wreedheid van onze dagen duidelijk aantonen. In de toekomst zal Hij dit wél doen zoals we in Openb.5:12 kunnen zien.
- (e) Wij vinden hier minstens vier bevelen, en niet één daarvan is ooit uitgevoerd of gehoorzaamd, aangezien de apostelen *nimmer tot de volken zijn gegaan (zie Gal.2), nooit in de naam van de drieënige God hebben gedoopt, nooit van alle volken discipelen hebben gemaakt, en nooit aan alle volken hebben geleerd om te onderhouden “al wat Ik u heb bevolen”*.
- (f) Petrus heeft uit het ‘Gaaf dan’ niet geconcludeerd dat zij *op dat moment* naar de volken moesten gaan, want in Hand.10:28 zegt hij: “Gij weet, hoe het een Jood verboden is zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood”. Niet lang daarna scheidde hij zich af van de heidenen.
- (g) In het boek Handelingen is nergens opgetekend dat Petrus of de overige elf apostelen aan niet-Joden buiten Palestina het evangelie hebben gepredikt. De roomse overlevering zendt de apostelen naar verafgelegen heidense landstreken, maar het Woord zegt dat ze in Jeruzalem zijn gebleven (Hand.8:1).
- (h) De opdracht ‘maakt al de volken tot mijn discipelen’ heeft niet betrekking op de Gemeente, aangezien de term “discipelen maken” niet in verband met het Lichaam van Christus wordt gebruikt. Bovendien is de Gemeente een volk voor Zijn Naam, dat *uit* alle volken wordt bijeenvergaderd.
- (i) ‘Al de volken’ sluit Israël uit, aangezien Israël volgens Num.23:9 niet wordt gerekend tot de volken.
- (j) Indien het de bedoeling van de grote opdracht was om alle volken tot discipelen te maken, dan heeft de Gemeente jammerlijk gefaald, want er zijn nog steeds meer dan een miljard mensen op aarde die nog nooit van Christus hebben gehoord.

- (k) Volgens de zinsbouw van de grote opdracht moeten de volkeren tot discipelen worden gemaakt door hen [hele volken] te dopen *tot in* (Gr. *eis*) de naam van de drieënige God. Zonder twijfel had onze Heer daarbij de belofte van Jes.52:15 in gedachten. Daar zien we dat volken die nooit van de gekruisigde Christus hadden gehoord, Hem zullen zien, Hem zullen begrijpen en door Hem zullen worden besprenkeld, d.w.z. met de Heilige Geest zullen worden gedoopt. Evenals Petrus in Hand.10 de doop met de Heilige Geest naar een heiden bracht, zo zal de gelovige “rest” van de toekomst ook Gods werktuig zijn om deze doop te kunnen voltrekken.
- (l) ‘Leert *hen* (volken) alles onderhouden’. Maar tegenwoordig peinst de Gemeente er niet over om alles te onderhouden dat onze Here heeft geboden. Hij had Zijn discipelen verteld dat ze de zieken moesten genezen, de melaatsen reinigen, de doden opwekken, demonen uitdrijven, en geen goud, zilver, of kopergeld mochten meenemen, noch schoenen of een tweede jas (Mat.10).
- (m) *Zie, Ik ben met u* kan niet slaan op de kerk, want wij treuren over Zijn afwezigheid. Hij is niet bij ons. Volgens de waarheid die Paulus verkondigde is Hij *in* ons en wij in Hem. Al deze feiten, die we hier slechts kort aanstippen, wijzen in dezelfde richting en tonen duidelijk aan dat dit geen waarheid is voor de Gemeente.
- (n) Aangezien de Gemeente niet onder een wet is heeft zij haar opdrachten niet ontvangen van Christus in het land Israël, maar via de apostel Paulus. De Gemeente ontving haar bevelen niet op bergen zoals Israël, maar vanuit de kerker, waar Paulus gevangen zat. Het misverstand aangaande Mat.28:18 heeft twee oorzaken: men heeft zich van Paulus afgekeerd – en men ontkent dat Israël nog een eigen plaats en toekomst heeft.

Mar.16:15-18 wordt gewoonlijk op één lijn geplaatst met Mat.28, maar er is een groot verschil, want terwijl de zogenaamde “grote opdracht” volkomen wordt vervuld bij het toekomstig herstel van Israël, zijn de woorden uit het Markusevangelie vanaf vers 16 tot 18 vervuld in het boek Handelingen. Terwijl Markus uitziет naar de doop van de “vroeg

regen” schouwt Mattheüs de verderaf gelegen doop van de “spade regen”.

Onze broeders wijzen over het algemeen met voldoening naar de volgorde in de tekst: geloof gaat aan de doop vooraf, en beweren dan dat zuigelingen niet kunnen geloven. Dat is juist, maar de volgorde keert zich hier zowel tegen broeders die onderdompeling voorstaan als tegen de voorstanders van de kinderdoop. Bij de kinderdoop is de volgorde: doop, geloof, redding – maar dit is niet de volgorde in de tekst. Bij de volwassenendoop is de volgorde: geloof, redding, doop – maar ook dát is niet de volgorde van de bijbel. Bij de aanhangers van Thomas en Alexander Campbell³ is de volgorde dezelfde als in deze bijbeltekst, en dit was de Joodse volgorde, die we ook in Hand.2:38 aantreffen: bekeert u, laat u dopen, en u zult vergeving van zonden ontvangen.

Men herinnert ons aan het belangrijke feit dat de opgestane Here hier aan het woord was en bevelen gaf, en men trekt de overhaaste conclusie dat het volledige bestel van de wet bij Zijn opstanding werd afgeschaft om plaats te maken voor het huidige tijdperk van de Gemeente die Zijn Lichaam is. Niets is echter minder waar. Christus bad voor Israël toen Hij aan het kruis hing - en Handelingen was het antwoord van de Vader. We lezen dan ook dat Christus in het boek Handelingen voortzette wat Hij in de evangeliën “*begonnen was beide te doen en te leren*”. Tijdens de hele periode van dertig jaar die in het boek Handelingen wordt beschreven zien we daarom dat de tempel en het priesterschap nog functioneerden. De hele wet was nog van kracht inclusief de besnijdenis en zelfs de bloedige offers werden nog gebracht. Paulus bracht offers in de tempel en legde bijna dertig jaar nadat het Lam Gods op Golgotha was gestorven nog een Nazireëergelofte af. Toch streed hij de goede strijd zodat hij zichzelf ten voorbeeld kon stellen. We zijn dus genoodzaakt om te concluderen dat hij niet een ernstige misstap maakte zoals velen menen, maar handelde in overeenstemming met Gods wil. Zo lang de wet voor Israël nog van kracht was, was elke Jood verplicht om die nauwgezet te onderhouden. Dit is precies wat Paulus en alle Joodse gelovigen deden. Met vurige liefde voor de gekruisigde en opgestane Here hielden zij zich aan de wet, maar heidenen deden dat nooit. Het apostelconvent van Hand.15, dat in Jeruzalem werd gehouden, ontsloeg Joden niet van de verplichting om de wet te houden, maar legde heidenen het juk van de wet niet op. In slechts enkele voorschriften legde men vast wat de volken in acht

³ D.w.z. de Churches of Christ en Disciples of Christ (vert.)

moesten nemen. Indien de doop voor gelovigen uit de volken in de tegenwoordige eeuw bedoeld was geweest, dan zouden ze dat zeker hebben vastgelegd. Hun stilzwijgen spreekt boekdelen en pleit tegen de doop.

Vijf tekenen zouden de gelovigen volgen tijdens de bijzondere periode waarin de Heiland nog door middel van de Joden werkte als de God van Israël, die alleen wonderen doet.

1. In Zijn naam zouden zij demonen uitwerpen. Dit deed men in Hand.16:16 en 19:12.
2. Ze zouden met nieuwe talen spreken. Overal in het boek Handelingen vinden we de tongentaal.
3. Ze zouden slangen opnemen zonder schade te lijden. In Hand.28:3-5 zien we dit bevestigd.
4. Indien zij een dodelijk gif zouden drinken dan zou hun dit geen kwaad doen. Hoewel we hiervan geen voorbeeld aantreffen in het boek Handelingen, kunnen we gevoeglijk aannemen dat dit waar was en in praktijk werd gebracht, evenals de overige tekenen.
5. Ze zouden zieken de handen opleggen en hen genezen. Petrus en Paulus genazen velen tijdens de Handelingen.

Verschrikkelijk zijn de gevolgen van een verkeerde uitleg van dit bijbelgedeelte geweest. Ook de uitleg van de Baptisten heeft tot ernstige misvattingen en tot een onjuist gebruik van deze woorden geleid. Men had eerlijk moeten toegeven dat de volgorde bij hen niet de volgorde van Mar.16:16 is, maar dat de doop hier *voorafgaat* aan de redding. Men had ook ruitelijk moeten toegeven dat waarachtig geloof in Christus hier wordt gevolgd door deze tekenen en dat de Pinkstergemeenten in dit opzicht consequenter zijn dan zichzelf. Men had moeten inzien dat doop en tekenen hier onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Men kan eenvoudig niet het een hebben en het ander missen. Geen wonder dat onze Fundamentalistische broeders geen weerwoord hebben tegen de zogenaamde duivelbanners, tongensprekers, slangenbezweerders, gifdrinkers, en gebedsgenezers van vandaag, die in het zuiden en westen

van ons land⁴ floreren en zeggen: “Wij geloven, en Jezus heeft gezegd dat deze tekenen ons zouden volgen”.

De juiste opvatting van dit bijbelgedeelte houdt in dat tijdens de periode van de Handelingen alle zes tekenen, de doop inclus, bestemd waren voor Israël en de volken toen God in antwoord op het pleidooi van Christus aan het kruis nog in genade en lankmoedigheid omging met Israël, het volk van tekenen en wonderen en genezingen. Zending Bishop en andere godvruchtige mensen hebben duidelijk aangetoond dat tekenen en tongen en genezingen niet Gods opdracht zijn voor het Lichaam van Christus van vandaag. Wij leven in een dag waarin Gods genade overvloedig en voor elke verzoeking en beproeving meer dan toereikend is, zodat we aan deze tekenen beslist geen behoefte hebben. Er zijn méér gelovigen in de wereld dan ooit tevoren, met dezelfde geestelijke kwalificaties, maar deze tekenen “volgen” hén niet.

⁴ De Verenigde Staten van Amerika (vert.).

Hoofdstuk 10

De doop met vuur

“Hij zal u dopen met [de] Heilige Geest en met vuur” (Mat.3:11)

Johannes zegt in Mat.3:11: “Hij zal u dopen met de Heilige Geest en *met vuur*”. Wat wordt er bedoeld met deze “doop met vuur”? De commentatoren hebben die vereenzelvigd met de doop met de Heilige Geest die op de Pinksterdag plaatsvond en in de “tongen als van vuur”de vervulling gevonden. De Pinkstermensen hebben deze onjuiste exegese gretig als de hunne aanvaard, en dit heeft zelfs tot de vorming van enkele nieuwe “vuur”sekte geleid. Tegen deze interpretatie pleit het volgende.

In het Nieuwe Testament wordt het woord *vuur* over het algemeen in destructieve betekenis gebruikt voor het vuur van het oordeel, indien het zoals hier beeldspraak betreft (zie 2 Thess.2:29, Mat.13:42, 18:8, 25:41; Mar.9:43; Luk.9:54, 12:49, 17:29; 1 Cor.3:13,15; 2 Thess.1:8, Heb.1:7, 10:27, 11:34; Jak.3:5, 2 Pet.3:7, 3:12; Judas:7,23; Openb.20:9,14). Derhalve mogen we veronderstellen dat de beeldspraak ook hier in zijn ongunstige betekenis van oordeel opgevat moet worden.

Het tekstverband beslist ten gunste van de negatieve betekenis van een komend oordeel. Johannes sprak de leiders van Israël aan als een generatie van “adderengebroid”, een broeinest van slangen, nageslacht van de oude slang, en vroeg hen: “Wie heeft u een aanwijzing gegeven om de komende toorn te ontvluchten?”. Hij waarschuwde hen voor het nabije en dreigende oordeel, toen hij sprak over de bijl die al aan de wortel van de bomen lag. Hij vergeleek de Messias met de grote Oogster, die zijn dorsvloer grondig zou zuiveren, de tarwe zou samenbrengen in zijn schuur en het kaf met onuitblusbaar vuur verbranden. Niet alleen het voorafgaande, maar ook het vervolg spreekt over het vuur van het oordeel. Het moet daarom buitengewoon onwaarschijnlijk worden geacht dat Johannes zo inconsequent was om het woord vuur in vers 11 in gunstige zin te gebruiken, tussen de vreselijke oordeelsvuren in.

Het vervolg van de tekst beslist ook ten gunste van een doop met oordeelsvuur, want Johannes' voorganger, Maleachi, eindigde zijn profetie met een verwijzing naar vuur (Mal.3:2,3; 4:1-3). We vinden daar dezelfde twee groepen: de godvruchtigen en de goddelozen. Voor de eersten is er het zegenrijke vuur van de "Zon der gerechtigheid met genezing onder zijn vleugels", maar voor de laatsten de onbeperkte vuren die hen als stoppels zullen verbranden en hun wortel noch tak zullen overlaten. Wie dus van dit vuur, zoals dr. Addison Alexander en anderen, de zuiverende invloed van de Heilige Geest maken slaan de plank wel héél ver mis.

Het is bijzonder duidelijk dat Johannes de beeldspraak van het vuur heeft ontleend aan zijn voorloper Maleachi die de komst van de Messias schilderde met vuur. De beeldspraak van het vuur is in de Schriften niet willekeurig, grillig of veranderlijk maar vastomlijnd, bestendig en onveranderlijk. Het duidt oordeel aan, of dit nu Golgotha of de oordelen van de toekomst betreft. Het eerste oordeel, in Eden, bestond uit een vlammen of vurig zwaard. Vuur regende neer op de steden van de Vlake. Vuur verteerde de offers, als een voorafschaduw van het oordeel van Golgotha. Op de sabbatten mocht er geen vuur worden gemaakt, omdat er geen vuuroordelen zullen plaatsvinden in de duizendjarige sabbat van het heerlijk koninkrijk van Christus. In de hele Schrift is vuur het symbool van het oordeel en tevens een middel om te oordelen (Gen.19:24, Ex.9:23, Lev.10, Num.11:1, 16:35, 2 Kor.1:10, Amos 7:4, Openb.8:8). De hel is een eeuwig vuur (Deut.32:22, Jes.33:14, 66:24, Mar.9:44, Judas:7, Openb.20:10). Denk aan de poel des vuurs (Openb.20:14). Onze Heiland wordt zeventien maal aan ons voorgesteld als de Rechter van de wereld, in wiens hand de Vader het hele oordeel heeft gelegd. Vier-en-twintig maal wordt Hij ons voorgesteld als degene die het vonnis aan de bozen zal voltrekken. Daarom zal Hij vuur tegen hen gebruiken.

Er waren in Israël twee werktuigen voor de reiniging: water en vuur. Water was het zwakkere, vuur het krachtiger reinigingsmiddel. Johannes kwam met het zwakkere, Christus met het krachtiger element van reiniging. Hij drukte zijn opdracht kernachtig uit met de woorden: "Vuur ben Ik komen werpen op aarde". Dit vuur is geen symbool van genade, maar van een ontzaglijk oordeel (Luk.12:49-51, vgl. Num.31:10, Jes.48:10, Mal.3:1-2). Het staat dus vast dat de doop met vuur de uitoefening van het rechtersambt door de Here is op Zijn dag, waarbij Hij een vurig vonnis aan de bozen zal voltrekken. Er kan

niettemin worden gevraagd waarom dit een *doop* wordt genoemd. Deze vraag is terecht en uit het antwoord kunnen we betreffende de doop veel leren. De doop staat hier gelijk aan het regenen of uitstorten van vuur op de goddelozen waarover wij zo dikwijls lezen.

De zuivering van de oude wereld in de dagen van Noach geschiedde door het *uitstorten* van regen gedurende veertig dagen en veertig nachten (Gen.7:11-12).

De Here deed zwavel en vuur op Sodom en Gomorra *regenen* (Gen.19:24). We lezen dat Hij eens strikken, vuur en zwavel op de goddelozen zal doen regenen (Psa.11:6). De zeven laatste plagen van de Openbaring worden toegediend door middel van het *uitgieten* van de schalen van Zijn toorn (Openb.16). De uiteindelijke vernietiging van Gog en Magog wordt omschreven als een plasregen van vuur uit de hemel (Openb.20:9). Dit alles hoort bij de doop met vuur. Zoals we al eerder hebben gezien wordt het *begieten* een doop genoemd, daarom heet de uitstorting van het oordeelsvuur de doop met vuur.

Meer dan dertig maal wordt de beeldspraak van gieten of uitgieten in de Schriften gebruikt als aanduiding van de bezoeking van Gods gramschap aan de goddelozen.

Al deze feiten en vormen van beeldspraak zijn door God ontworpen om de Zoon te verhogen en te verheerlijken als de Rechter van het heelal. Dezelfde troon der genade waarop Hij nu zit zal op zekere dag worden veranderd in de troon des gericht, waarvan zoals we in het boek Openbaring zien donderslagen en bliksemstralen, vuur en zwavel tot de goddelozen zullen uitgaan. Het oordeel is de uitgieting of doop met vuur, terwijl de toestand van de goddelozen wordt aangegeven door een eeuwig verblijf in de poel des vuurs. Beiden zijn een doop. Uitgieten is de oudtestamentische gedachte van *baptizo*, terwijl onderdompeling in de poel des vuurs overeenkomt met de Paulinische betekenis van het woord.

Zo zien we dat er in Mat.3:11 en parallele plaatsen in de Synoptische evangeliën over een drievoudige doop wordt gesproken: de doop van Johannes met water, de doop van Christus met de Geest op de Pinksterdag en de doop met vuur van het komende oordeel. De doop van Johannes met water was een ceremoniële vereiste waarmee de volmaakte reiniging door het bloed van het kruis werd uitgebeeld. Deze

doop “met handen” was een voorafschaduwning van de doop “zonder handen” waarover in Kol.2:10-12 wordt gesproken. Het kruis was zowel het tegenbeeld van de doop als van de besnijdenis.

Volgens Dr.Franz Delitsch, die in zijn tijd de meest vooraanstaande kenner van het Hebreeuws was, zijn er in het Oude Testament driehonderd-drie-en-dertig afzonderlijke profetieën over de Messias te vinden. Ongeveer tachtig daarvan werden letterlijk vervuld in Zijn geboorte, lijden en sterven. Er blijven ruim tweehonderdvijftig profetieën over die bij Zijn tweede komst zullen worden vervuld. Alhoewel Zijn lijden en sterven als Middelaar volmaakt is volbracht, evenals Zijn opstanding, Zijn hemelvaart en Zijn zitten aan de rechterhand des Vaders, moet het grootste deel van Zijn werk in de toekomst nog plaatsvinden. Deze doop met vuur zal een wezenlijk onderdeel van Zijn toekomstige middelaarswerk vormen. De meest uitgebreide beschrijvingen van de toekomstige doop met vuur staan in Jes.63:1-8 en in Openb.16. Die doop zal een uitgieting zijn van het vuur van de toorn van het Lam. In tegenstelling tot de doop met water is het geen type of symbool maar een vreselijke werkelijkheid – een vuurdoop.

Hoofdstuk 11

De doop met de Geest op de Pinksterdag

“Want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest worden gedoopt, niet vele dagen hierna” (Hand.1:5, Telos)

Vele sterk uiteenlopende opvattingen worden gehuldigd met betrekking tot de zogenaamde “doop met de Geest”, zoals die over het algemeen wordt aangeduid. Door een misverstand betreffende deze doop is ongeveer een halve eeuw geleden een wereldwijde beweging binnen het christendom ontstaan. Ofschoon daar wel wat goeds in is, is er ook veel wildgroei uit voortgekomen en zelfs enig schandaal en krankzinnig gedoe, alhoewel velen inmiddels gelukkig tot bedaren zijn gekomen en een meer bezadigde en ijverige dienst voor de Heer verrichten. Men heeft heel consequent niet alleen de waterdoop uit het boek Handelingen overgenomen maar alle verschijnselen die daar worden beschreven, met uitzondering van de dodenopwekkingen.

Aan de westkust van ons land werden vele samenkomsten gehouden om “de doop te ontvangen”, zoals men dat noemde. Er werd geen geheim van gemaakt dat men ernaar streefde om in een toestand van emotionele opwinding te geraken met uitschakeling van de rede en de wil. “Jezelf overgeven” was het wachtwoord. Men was zich niet bewust van het feit dat satan en de boze geesten juist naar zo’n gelegenheid zoeken om het onbewaakte fort van het menselijk hart te kunnen binnendringen. Door aan het “jezelf overgeven” toe te voegen: “en God te laten werken” verandert men de situatie niet, want satan weet heel goed dat God niet in een mens zal komen die de hem geschonken vermogens van de rede en de wil terzijde heeft geschoven. Vandaar dat er nadat de vrome vermaning om “zich over te geven” is uitgesproken dikwijls ruim baan wordt gegeven aan geweentandengeknars, zuchten en gekreun, gebed en lofprijzing, geschreeuw, gehuil en gelach. Een krachtige emotie drijft mannen en vrouwen uit hun stoel tot ónder hun zitplaats, waar zij heen en weer rollen, ineenkrimpen, schuimbekken, gillen, in hysterisch gekrijs uitbarsten en uiteindelijk geheel instorten. Maar diezelfde mannen en vrouwen getuigen vervolgens met voldoening dat zij “de doop” hebben ontvangen!

Velen die zulke extremen verafschuwen beschouwen - evenals de onlangs overleden Godsman dr. Ruben Torrey - de "doop met de Geest" niettemin als een bijzondere bekrachtiging en buitengewoon gewenste toerusting tot dienstbetoon. Volgens dr. Torrey kan niemand de Heer op de juiste wijze dienen zonder deze doop te hebben ontvangen. Vele godvrezende fundamentalisten hebben Torrey's opvatting overgenomen. Zij geloven dat algehele zelfverloochening en gebedsinspanningen waarbij om deze bijzondere doop wordt gevraagd ertoe leiden dat Gods kind met kracht en welsprekendheid wordt bekleed ten bate van de dienst in de wijngaard, zoals zij dat noemen.

Enige sekten uit Californië hebben deze bijzondere doop vereenzelvigd met de doop met vuur die in Mat.3:11 voor het eerst wordt vermeld. In dat vers hebben we met drie dopen te maken: de doop van Johannes met water, de doop van Christus met de Geest, en Zijn toekomstige doop met vuur. Johannes de Doper verkondigde de komst van Christus ten oordeel, en aangezien het oordeel met vuur verschijnt zal dit de doop met vuur zijn. In de hele Schrift is vuur een aanduiding van het oordeel (Gen.19:24, Ex.9:23, Lev.10, Amos 7:4, 2 Thess.1:8, Openb.8:8, Jes.66:15, 24; Mat.13:42).

Vele christenen vereenzelvigen deze doop met de Geest alleen maar met de vervulling met de Geest uit Efe.5, maar die gedachte moet worden afgewezen omdat zij onscriptuurlijk is. De Heilige Geest heeft ons een scherpomlijnde opvatting verschaft aangaande de betekenis van deze "doop in de Geest", zoals het letterlijk luidt in de grondtekst.

Men moet die allereerst beschouwen in levendige tegenstelling met de doop van Johannes in water, want de wederzijdse tegenstelling tussen de doop van Johannes met water en de doop van Christus met de Geest wordt in de bijbel zes maal genoemd. De Heilige Geest wordt in verband met de doop zeven maal vermeld (Mat.3:11, Mar.1:8, Luk.3:16, Joh.1:26, Hand.1:5, 11:16). De eerste vermelding in het Mattheüsevangelie is representatief voor de eerste zes teksten en kan als volgt geparafraseerd worden: "Ik doop u wel in water met het oog op een verandering van uw denken, maar Hij die na mij komt is machtiger dan ik. Ik ben niet waardig om Zijn sandalen voor hem te dragen. Hij zal u dopen in de Heilige Geest en in vuur".

De tegenstelling wordt hier sterk benadrukt: Er bestaat een absolute tegenstelling tussen Johannes, de slaaf, en de Messias, de grote Meester;

tussen de doop van Johannes in water, een Joods reinigingsgebruik, en de doop van Christus in de Geest. Beide mannen worden hier als dopers voorgesteld, maar overigens is alles tegenstelling. In elk evangelie wordt deze machtige tegenstelling benadrukt. Afzwakking van die tegenstelling is een ernstige uitlegkundige zonde en een uitlegger van het Woord onwaardig.

Twee bijbelteksten maken duidelijk dat de voorspellingen van Johannes in ieder geval ten dele werden vervuld op de Pinksterdag. Volgens Joh.7:39 was de Heilige Geest nog niet gegeven toen Jezus als dienaar van de besnijdenis optrad en om die reden kon Johannes natuurlijk alleen nog maar dopen met water. Hij kon niet “met” of “in” de Geest dopen, zelfs al had hij er het recht toe en de macht om het te doen. De andere tekst, die als een wegwijzer naar de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag fungeert, is Hand.1:5, waar we lezen: “Want Johannes doopte wel met water, maar u zult met de Heilige Geest worden gedoopt, *niet vele dagen hierna*”. Het staat dus vast dat de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag de doop met de Heilige Geest was. Hij was niet bedoeld voor individuen maar voor het hele volk Israël. Nergens lezen we over een doop van een enkeling in, of met, de Geest. Het was altijd een collectief gebeuren.

We moeten het feit op ons laten inwerken, dat Johannes als oudtestamentisch profeet met het type of de schaduw kwam, terwijl de doop van onze Here het tegenbeeld verschaftte, d.w.z. de werkelijkheid. De besprenkeling en begieting met stromend water voorafschaduwden de fonkelende dauw en de besproeiende regen van de Heilige Geest. Net zoals de regen in het land Israël in twee gedeelten viel – de vroege en de spade regen – zo is deze doop in de Geest aanvankelijk gekomen in de vroege regen van de Pinksterdag, toen kracht van omhoog op de Israëlieten werd uitgestort, terwijl de spade regen niet alleen op Israël zal vallen, maar op alle vlees, d.i. volgens 1 Kor.15:39 op het viervoudige vlees van mensen, dieren, vissen en vogels. Deze spade regen zal niet in de tegenwoordige eeuw vallen, zoals de Pinksterbroeders denken, maar bij de aanvang van de toekomstige eeuw, de eeuw van het Koninkrijk.

Dat de volstreekte tegenstelling van Johannes die in alle evangeliën en in het boek Handelingen wordt vermeld werkelijk de gedachte bedoelde over te brengen dat de waterdoop evenals de wet in Christus haar einde zou vinden, kan worden afgeleid uit de volgende feiten:

1. Christus doopte nooit in, of met water (Joh.4:2)
2. Zoals we hebben gezien, gaf Hij nooit opdracht om met water te gaan dopen.
3. In Rom.6:4 wordt gezegd dat wij zijn gedoopt - niet in water, maar in Jezus Christus en in Zijn dood.
4. In Heb.6:2 wordt ons opgedragen om de dopen met water te laten rusten.
5. In Heb.9:10-11 wordt ons verteld, dat de dopen als een juk waren *opgelegd* tot op de tijd van het herstel door de ware Hogepriester.
6. Tenslotte wordt ons in Efe.4:5 voorgehouden dat er voor het huidige tijdperk van genade slechts één doop bestaat. Dat kan geen doop met water zijn want er bestaan wel twintig vormen van waterdoop.

Laat de vele dopen rusten – en richt u op de ene doop. Hoe zou de Here deze waarheid ooit duidelijker hebben kunnen openbaren dan Hij heeft gedaan?

Hoofdstuk 12

De doop in het boek Handelingen

“En Petrus zei tot hen: Bekeert u, en laat ieder van u gedoopt worden in de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen” (Hand.2:38, Telos)

De evangeliën, en met name het boek Handelingen, zijn hét bolwerk van de voorstanders van de waterdoop. Handelingen is in heilshistorisch opzicht ongetwijfeld het minst begrepen boek van de Bijbel. Met het eerste vers hebben we de gouden sleutel in handen. In Lukas verhaalde de geliefde arts “alles wat Jezus was *begonnen*, zowel te doen als te leren”, en hier vertelt hij wat Hij *voortging*, zowel te doen als te leren. Wanneer we in gedachten houden dat Christus een Dienstknecht van de besnijdenis was (d.w.z. van Israël, Rom.15:8), dan werpt dit een verrassend licht op het boek Handelingen. Zo ontdekken we, dat we hier in de eerste plaats met Handelingen *van de opgestane Here* te maken hebben en dat dit boek vooral betrekking heeft op Israël en op het beloofde Koninkrijk. Handelingen is het sublieme verslag van de wonderwerken van onze verheerlijkte Heer ten behoeve van het aardse volk Israël. De blik is niet zoals in de brief aan de Efeziërs constant hemelwaarts gericht, maar de krachten van de hemel zijn op aarde werkzaam.

De gangbare opvatting aangaande dit boek is dat er nadat Christus was opgestaan en naar de hemel was gevaren en na de uitstorting van de Heilige Geest iets totaal nieuws werd begonnen, maar dit is niet juist. We vinden hier geen nieuw begin maar een voortzetting van het voorafgaande, zij het dat er van een nieuwe ontwikkeling van het materiaal in de evangeliën sprake is. Onze Heer sprak niet aangaande de Gemeente, maar aangaande het Koninkrijk gedurende de veertig dagen na Zijn opstanding (Hand.1:3). De apostelen dachten alleen aan het Koninkrijk (1:6), en uit Luk.24:45 weten we dat hun verstand was geopend zodat zij de Schriften konden verstaan. Ze stelden de juiste vraag, zoals blijkt uit het antwoord van onze Heer, want wat nooit komt kan ook geen *tijden en gelegenheden* hebben,

In 1:5 vinden we de tegenstelling tussen Johannes' doop met water en de doop van Christus met de Heilige Geest voor de vijfde maal. Dezelfde belofte en tegenstelling is viermaal in de evangeliën te vinden en tweemaal in het boek Handelingen.

De verkiezing van Matthias was Gods keuze. *Hij* is de twaalfde apostel, en niet Paulus zoals dikwijls wordt beweerd. "Het lot wordt in de schoot geworpen, maar de beslissing daarvan is van de HEERE". Zie voor het lot Lev.16:8-10, Num.26:55, Neh.10:34. Petrus was te haastig, beweert men. We weten dat hij een impulsief karakter had, maar hier speelde dat geen rol want hij handelde volgens het Woord na aanhoudend gebed. Een gelovige handelt niet overhaast wanneer hij optreedt in overeenstemming met het Woord na eenparig gebed. Voorts moet men in gedachten houden: (a) dat Petrus de Heilige Geest had ontvangen, Joh.20:22; (b) dat zijn verstand was geopend om de Schriften te kunnen verstaan, Luk.24:45; (c) dat hij samen met de anderen gedurende veertig dagen privé-onderricht had gekregen van de opgestane Verlosser, en tenslotte (d) dat de Heilige Geest Zijn zegel op Matthias heeft gedrukt, want in 2:14 lezen we: "Petrus stond op met de *elf*", en in 6:2 spreekt Hij over "de *twaalf*".

Aangezien dit een belangrijke kwestie is en omdat het tegelijk aantoont dat Paulus niet tot de twaalven behoorde, halen we Dr.Barnhouse aan in zijn blad *Revelation*:

"Paulus zag in dat hij niet tot de twaalven behoorde, want hij spreekt over hen zonder zichzelf ertoe te rekenen: 'En dat Hij aan Kefas is verschenen, daarna aan de twaalf... en het allerlaatst is Hij ook aan mij... verschenen' (1 Kor.15:5,8). De mensen hebben hier een moeilijkheid geschapen door te beweren dat er op dat moment slechts elf apostelen waren, maar het is overduidelijk dat de twaalfde apostel, Matthias, volgens God al was gekozen en dat de Here zich aan hem vertoonde, samen met de overige elf. Dat het lot werd geworpen betekent niet dat er in enig opzicht van toeval sprake was. Er bestaat bij God geen toeval. 'Het lot wordt in de schoot geworpen, maar elke beslissing daarvan is van de HERE' (Spr.16:33). Voordat Gods Woord was voltooid en de Heilige Geest in mensen was komen wonen, maakte God vele malen van dit middel gebruik om Zijn wil te openbaren, zoals in het geval van Achan en bij de verdeling van het land Kanaän onder de stammen. Het is waar dat de discipelen nog niet door de Heilige Geest tot het Lichaam van Christus waren gedoopt, maar de Here had op hen geblazen en gezegd: 'Ontvangt de Heilige Geest' (Joh.20:22). Ze waren beslist in staat om op Hem een beroep te doen voor leiding. We kunnen met evenveel recht beweren dat geen enkele oudtestamentische gelovige ooit enige beslissing mocht nemen, als opmerken dat deze mannen vóór de Pinksterdag geen goede keuze konden maken die door de Heer werd bestuurd. Paulus was een apostel, maar hij was een apostel van een bijzondere orde, een "ontijdig geborene", een apostel voor de heidenvolken. Het is waar dat de twaalf apostelen op twaalf tronen zullen zitten om

de twaalf stammen van Israël te richten (Matth.19:28) en dat hun namen zullen staan op de twaalf fundamenten van het nieuwe Jeruzalem, terwijl de namen van de twaalf stammen op de twaalf poorten zullen prijken. Maar Paulus, als de apostel van de heidenvolken, wordt niet tot dezen gerekend maar neemt een aparte en bijzondere plaats in”.

Inderdaad, en Paulus kón ook onmogelijk voldoen aan de vereisten die in de verzen 21 en 22 worden vermeld. Het is van het grootste belang om in te zien dat hij nimmer arbeidde volgens de “Grote Opdracht”. Aan hém werd de waarheid betreffende de Gemeente geopenbaard. Petrus kon er dus nog niet over spreken.

Pinksteren is een geweldige vervulling van de vijfmaal herhaalde belofte van de doop met de Geest, in tegenstelling tot de doop van Johannes met water. Laten we terzelfdertijd echter niet vergeten dat Pinksteren een Joods feest was dat eeuwenlang alleen maar door Joden was gevierd. Zelfs de Joden in de diaspora gingen naar het vaderland om dit feest te vieren. Zo was het ook nu. Vele Joden en proselieten waren uit alle delen van de wereld bijeengekomen ten tijde van het feest. Nadat Jes.53 voor Israël werd vervuld in lijden, sterven en opstanding van de Messias, konden Jes.54 en 55 aan hen worden gepredikt. Zelfs Paulus verkondigde hun aanvankelijk het evangelie van het Koninkrijk, tot aan de gebeurtenissen in Hand.28:23-28, toen de Joden wegliepen en werden verhard, en deze verharding van Israël zich zevenmaal had herhaald. Bij Pinksteren was er geen sprake van een verandering van bedeling maar slechts van een verandering van werking.

De uitstorting van de Heilige Geest was niet de vervulling van Joëls voorzegging dat de Geest zou worden uitgestort op *alle vlees*. Volgens 1 Kor.15:39 bestaan er vier soorten vlees, maar de Geest werd niet op al dat vlees uitgestort en zelfs niet op het vlees van alle mensen, maar slechts op enkele Joden en op mensen die Jood waren geworden. De uitstorting van Pinksteren was beslist wél de vervulling van de profetie van Johannes aangaande de Sterke die zou dopen met de Geest en niet met water. Dit is de ware doop die vijf of zes maal tegenover de doop met water wordt gesteld. Bijgevolg lezen we niet dat de apostelen op Pinksteren met water werden gedoopt, maar de overigen werden met water gedoopt *met het oog op het verkrijgen van (eis) vergeving van zonden*, zoals we lezen in 2:38. Dus was de doop hier noodzakelijk voor het behoud.

Geen enkele verstandige predikant die door Gods Geest is verlicht zou op de dag van vandaag verkondigen wat Petrus in zijn toespraak op de Pinksterdag zei over bekering, doop en de gave van de Heilige Geest. Aan Israël kon niets anders verkondigd worden, want (a) ze moesten zich bekeren, d.w.z. van gedachten veranderen aangaande Jezus van Nazareth; (b) ze moesten volgens de wet worden gewassen en daarmee toegeven dat ze vuil waren, en (c) ze zouden de *gave* van de Heilige Geest ontvangen, inclusief de overige genadegaven.

Het is daarom duidelijk, dat binnen het kader van de Joodse spreker en hoorders, de gaven van het Koninkrijk en de wonderen, de waterdoop op zijn plaats is. Er waren de volgende wonderen: de plotselinge windvlaag, de tongen als van vuur, het spreken in tongen, het mirakel van horen en verstaan, de vreemde talen, de massale bekering en de massale vervulling met de Geest, en de gemeenschap van goederen. Dit alles wijst op de tekenen van het Koninkrijk.

In 3:19 predikt Petrus opnieuw berouw en hij plaatst dat vóór bekering. Beiden worden als voorwaarden gesteld voor het aanbreken van het vrederijk, dat hij hier omschrijft als de “tijden van verkwikking van het aangezicht van de Heer” en de “tijden van de herstelling van alle dingen”. De eerste uitdrukking heeft betrekking op Israël, de tweede op de schepping en de volken.

We zien in dit hoofdstuk ook, dat hoewel van de tempel was gezegd dat het een rovershol was, Petrus en Johannes er toch naar toe gingen om te bidden. Onze Heer had de verwoesting van de tempel aangekondigd, maar in Zijn lankmoedigheid gaf Hij hun meer dan 30 jaar om zich te bekeren. Hij had al Zijn deugden aan Israël geopenbaard behalve de lankmoedigheid, en die wordt in het boek Handelingen zichtbaar. Het evangelie werd door Petrus, Stefanus en Paulus eerst en vooral aan Israël gepredikt, maar de Joden verhardden zich tot ze door God met het vreselijke oordeel van de verharding werden getroffen, zoals is beschreven in Hand.28. Bij het Pinksterfeest waren er drie afdelingen met betrekking tot de oogst: (a) Israël kreeg de eigenlijke oogst; (b) de hoeken van het land waren voor de *armen*; (c) het lezen van de aren was voor de vreemdelingen. Het tegenbeeld daarvan vinden we als het evangelie in hoofdstuk 8 aan de arme Samaritanen wordt gebracht door Filippus, die predikte aangaande het *Koninkrijk* maar niet het evangelie van genade voor het Lichaam van Christus. Laat ook worden opgemerkt dat hij de onreine geesten uitwierp, de krachtelozen en de verlamden

genas, een massale bekering in het arme Samaria te weeg bracht, en zelfs de trotse Simon deed neerknielen. De engel des Heren sprak tot hem, en de Geest sprak op een bijzondere manier. De Geest des Heren nam hem weg en bracht hem over naar Azotus. Te midden van al deze wonderen vinden we de waterdoop en dat is niet verwonderlijk, want geen enkele heiden laat staan een eunuch kon zonder doop in Israël worden opgenomen. Deze kon de gal van Simon niet wegwassen, maar niettemin was hij voor een heiden noodzakelijk om in Israël te worden opgenomen. Indien de eunuch een proseliet was zoals sommigen denken dan bevinden we ons nog des te meer op Joodse bodem. Hij kwam in ieder geval uit een Joodse stad en een Joodse tempel, las in een Joods boek van een Joodse profeet met betrekking tot een Joodse Messias over een Joodse doop, want aangezien er destijds nog geen hoofdstukindeling in de rol van Jesaja stond moet hij 52:15 hebben gelezen en de gedachte om zich te laten dopen daar hebben opgedaan ⁵. Uiteindelijk werd hij onderwezen door een Joodse diaken en gedoopt op Joodse wijze. Geen mens kan ontkennen dat alles hier Joods was en de doop daar op natuurlijke wijze mee samenhang. Indien de eunuch werd ondergedompeld, dan werd Filippus het ook, want we lezen dat beiden in het water afdaalden en er weer uit omhoog kwamen.

In 9:17 wordt Paulus met twee dopen gedoopt: die met water en die met de Geest, terwijl hij ons jaren later vertelt dat er nog maar één doop is (Efe.4:5). Hier vinden we opnieuw vele wonderen en tekenen: (a) Saulus werd op wonderlijke wijze gered; (b) de mannen hoorden niet de stem die “Saul, Saul” riep maar alleen een geluid; ze stonden er sprakeloos en bevend bij; (c) Christus sprak vanuit de hemel tegen Ananias; (d) Ananias legde Saulus de handen op, een handeling waarvan in het jaar 64 werd gezegd dat we die moeten laten rusten (Heb.6:1-2); (e) Saulus’ blindheid werd genezen. Het is dan ook geen wonder dat we tijdens de overgangsfase in combinatie met wonderen en tekenen ook de waterdoop aantreffen. Deze behoorde immers tot de inzetten van het Jodendom (Heb.9:10). In de Handelingentijd moest Paulus als Jood de hele wet onderhouden, dus ook de voorschriften voor de reiniging.

Over 10:44-48 kan hetzelfde worden opgemerkt. Er waren grote wonderen, tongentaal, gezichten en verschijningen van engelen. Volgens 10:2 was Cornelius een proseliet, want hij was *vroom en godvrezend, gaf de Joden vele aalmoezen en bad voortdurend tot de God van Israël*.

⁵ In de King James vertaling (en de Statenvertaling) luidt het begin van Jesaja 52:15: “Alzo zal Hij [de Knecht] vele heidenen besprengen” (*vert.*).

Hij ontving dan ook twee dopen: met water en met de Geest. Nadien was dit op grond van Efe.4:5 uitgesloten. Cornelius ontving de *gave van de Heilige Geest*, en die omvatte destijds alle genadegaven die in Rom.12 en 1 Kor.12 worden genoemd. De waterdoop is hier volledig in overeenstemming met de prediking van het Koninkrijk en met de wonderen van dat Rijk. Toch is het opmerkelijk, dat Petrus zelf niet doopte en ook, dat Cornelius en zijn huis niet werden gedoopt overeenkomstig het bevel van de “grote opdracht”.

In 13:24 zien we dat Johannes de Doper het hele volk Israël tot bekering had opgeroepen en een nationale waterdoop had gepredikt om die nationale bekering te bewerkstelligen.

In 15:28-29 wordt de doop niet vermeld onder de “*noodzakelijke dingen*” die gelovigen uit de volken moesten onderhouden.

De doop van Lydia (16:15) vond plaats op een sabbat, op een Joodse gebedsplaats bij de rivier, door een man die voor de Joden een Jood wilde zijn. Paulus besneed ook Timotheüs in die tijd. Het was een doop van een volledig huishouden door een Joodse wonderdoener (16:16-26). De stokbewaarder en zijn huis werden ook gedoopt, en deze doop ging met ten minste vier grote wonderen gepaard: (a) De Geest stond hun niet toe om naar Bithynië te gaan; (b) De man uit Troas riep hem naar Europa; (c) De boze geest werd uit het meisje geworpen; en (d) De Here bevrijdde hen uit de gevangenis door middel van een aardbeving. Ook hier gaat het water gepaard met andere tekenen.

Apollos kende alleen de doop van Johannes (18:25). Het is gemakkelijk te begrijpen dat Aquila en Priscilla die door Paulus waren onderwezen deze welsprekende man de weg van God nauwkeuriger konden uitleggen. Alléén de doop van Johannes. De meeste mensen hebben nooit aandacht geschonken aan dit belangrijke woordje “alleen”, dat we ook aantreffen in Heb.9:10. “Die *alleen* bestaan in spijzen, dranken en verschillende dopen; inzettingen van het vlees, tot op de tijd van het herstel opgelegd”. Paulus trad in die tijd op als een Jood in ieder opzicht (18:18) en dus sprak hij in 19:1-7 over twee dopen: de doop van Johannes in de naam van de Here Jezus, en de doop met de Heilige Geest. De overgangsfase was nog niet afgelopen. Vijf jaar later had hij nog maar één doop en niet langer handoplegging (Heb.6:2, Efe.4:5). De tempel stond nog overeind. Israël was nog in het land. Predikers binnen het Jodendom verkondigden nog het evangelie van het koninkrijk en

verrichtten de bijbehorende wonderen. De twaalf hielden zich voornamelijk op in Jeruzalem. De zwaarte van de wet werd nog gevoeld. Zij bepaalde: “De ziel die zondigt zal sterven” – en Ananias en Saffira vielen dood neer. De gemeente was zó volslagen Joods, dat de bekering van Cornelius grote opschudding veroorzaakte en Petrus zich moest verdedigen voor het feit dat hij een heiden had bezocht. Met name in de eerste twaalf hoofdstukken was Jeruzalem nog het centrum en de toetssteen van de waarheid, aangezien het woord des Heren uit Jeruzalem zou uitgaan.

Hoofdstuk 13

De dopen en de overgangsfase

“Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods tot de heidenen gezonden is, en die zullen horen!” (Hand.28:28)

We hebben al eerder gezien dat de dopen reinigingsrituelen waren en deel uitmaakten van de wet. Nu leert het Woord duidelijk, dat de wet door Christus werd vervuld (Mat.5:17, Rom.5:18, 8:3; Hand.15:24; 28:3; Gal.2-6; Efe.2:15, Kol.2:14, Heb.7). Israël had alles verworpen dat God hun ooit had gegeven: de profeten, de wet, de voorloper van de Messias, de Messias zelf, de Twaalven, later Paulus, de Geest en het evangelie. Van het huis des Vaders hadden zij een rovershol gemaakt. Daarom werd er opdracht gegeven om de boom om te hakken. Johannes zag de bijl aan de wortel liggen. God zei: “Hak de onvruchtbare vijgenboom om”; maar er was een Middelaar die om voortzetting van de genade vroeg en een greppel rond de boom wilde graven om hem te kunnen bemesten. Aan het kruis van Golgotha bad de Middelaar: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”. En we weten dat Hij altijd werd verhoord en antwoord op Zijn gebed ontving. Het boek Handelingen is het wonderbaarlijke antwoord van God op dat gebed, want daar schonk God Zijn Geest en het evangelie van het Koninkrijk in de eerste plaats aan Israël, met vele tekenen en wonderen. God bemestte de boom met het goede nieuws van Zijn uit de doden opgestane Zoon

Hier zien we dat God zich altijd richt tot Israël, òfwel uitsluitend, zoals op Pinksteren, òf dat Hij hun zowel in hun synagogen als elders de eer van de eerste plaats gunt. De vele tekenen en wonderen waren de tekenen van het Koninkrijk. Er vonden massale genezingen plaats doordat de schaduw van een apostel op de zieken viel. Doden werden opgewekt en men kreeg bezoek van engelen uit de hemel. De Geest werd niet éénmaal, maar wel viermaal uitgestort. Er vonden niet alleen spraakwonderen plaats met betrekking tot de “tongen”, maar ook hoorwonderen zodat Geestvervulde mensen elke vreemde taal konden begrijpen (1 Kor.12:10). Er was gemeenschap van goederen onder de christenen en slechte mensen werden door bijzondere en onmiddellijke oordelen getroffen – net als in het komende Rijk. Er waren profeten,

voorzeggingen, vervullingen, wonderlijke aardbevingen. De Joden hadden niet alleen hun besnijdenis nog, maar onderhielden de hele wet tot in de kleinste details, zelfs alle vastentijden, en feesten, en geloften. Zelfs Paulus bracht nog offers, bijna dertig jaar nadat het Lam op Golgotha als het volmaakte offer was geslacht. Elke sabbat werd vanzelfsprekend streng gehouden.

Aangezien de hele wet werd gehouden, is het volstrekt natuurlijk dat ook de dopen, of reinigingsrituelen, werden gehandhaafd, zowel bij de Joden als bij de proselieten van de gerechtigheid uit de heidenvolken. In elk hoofdstuk van het boek Handelingen treffen we dan ook verscheidene wonderen aan, en deze wonderen en de onderhouding van de wet gingen gepaard met allerlei dopen en met besnijdenissen.

Het boek Handelingen is een vruchtbaar zaai-bed voor talrijke sectariërs van onze dagen. Adventisten wijzen erop, dat de sabbat werd gehouden. Tongensprekers beroepen zich op de tongentaal, de spreek- en de hoorwonderen. Voorstanders van gemeenschap van goederen beroepen zich op de praktijk van de gemeente te Jeruzalem. Pinksterchristenen wijzen naar de doop met de Geest op de Pinksterdag. Vuurdopers wijzen op de tongen als van vuur. Baptisten benadrukken dat er vele doopplechtigheden plaatsvonden. Wat moeten we hierop antwoorden? Dit: dat Handelingen niet het *eerste* hoofdstuk is van de kerkgeschiedenis, maar het *slot* van het tijdperk van de wet en van de prediking van het Koninkrijk in het Nieuwe Testament. In antwoord op het gebed van Christus aan het kruis werd de onvruchtbare vijgeboom dertig jaar lang bemest met de blijde boodschap van de opgestane Messias.

Tot aan het eind van het boek Handelingen vonden er geweldige wonderen plaats: (1) Hoewel allen schipbreuk leden en in het water werden geworpen, kwamen allen veilig aan land, zelfs mensen die niet konden zwemmen. God hield zich letterlijk aan de toezegging die Hij Paulus had gedaan (27:24); (2) Hij vervulde de belofte uit Markus 16:18, dat gelovigen giftige slangen zouden opnemen zonder enige schade te lijden, en (3) Paulus genas niet alleen de gouverneur Publius, maar *alle* zieken op het eiland Malta. Er moeten er heel wat zijn geweest, dus dit was een massale genezing.

Maar vrijwel onmiddellijk daarna gebeurde er iets bijzonder belangrijks, waardoor alles veranderde en de loop van de geschiedenis tot nu toe

totaal is gewijzigd. Toch is dit de gemeente van Christus nauwelijks bekend. Het betrof een totale verandering van de manier waarop God met de mensenkinderen omgaat en door hen wil werken. Sedert de roeping van Abraham, bijna twee-en-een-half duizend jaar geleden, had God maar met één klein volk bemoeienis gehad. Zoals de Psalmist zei, met geen enkel ander volk had Hij op deze wijze willen handelen. Toen Christus op aarde was, richtte Zijn dienst zich uitsluitend op de Joden, want Hij verklaarde herhaaldelijk dat Hij alleen maar was gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls. De discipelen mochten niet eens naar de Samaritanen gaan, die met een zeker recht halve Israëlieten konden worden genoemd. Op de Pinksterdag sprak Petrus de scharen driemaal toe als “mannen van Israël”. Gedurende de hele periode van het boek Handelingen, die drie-en-dertig jaar duurde, ging God met de blijde boodschap van de opgestane Christus altijd in de eerste plaats tot de Joden. In de evangeliën was het devies: alleen tot de Joden, in Handelingen: eerst tot de Joden.

Vandaar dat Paulus zelfs toen hij in Rome kwam eerst naar de Joden toeging en met hun leiders een bespreking belegde. Deze bleek bijzonder belangrijk te zijn en vérstrekkende gevolgen te hebben. Deze leiders in de hoofdstad van de wereld vertegenwoordigden het hele Jodendom. Zou Israël, dat in Jeruzalem en in Judea en in alle andere landstreken de opgestane Messias had verworpen, Hem tenslotte toch aannemen, in de spil van de toenmalige wereld? Dat was de brandende vraag die Paulus' rechtvaardige ziel in beroering bracht. Hij bewees voor hen uit Mozes en de profeten van de vroege ochtend tot de avond dat Jezus de Messias was. En wat was het resultaat? Het gevolg was hier net zo als overal elders: Israël verwierp de Messias tot het bittere einde en had op dat moment alles verworpen dat God hun in Zijn bijzondere genade vanuit de hemel had geschonken.

Het was aan het eind van deze gewichtige en uiterst belangrijke bespreking, dat de woorden van Jesaja 6:10 voor de zevende maal werden herhaald: dat zij hoorden maar niets verstonden, en zagen maar niets bemerkten, want hun hart was vet geworden, zodat het volk niet kon worden bekeerd of genezen. Deze ontzagwekkende verklaring was het machtswoord van het Goddelijk oordeel. Israël werd vanwege haar zonden onder het vonnis van verharding en blindheid besloten. Met Israël hield ook de wet op te functioneren. Nu vond de *metathesis* (verandering, vert.) van wet plaats waarover Heb.7:12 spreekt. De wet werd vanuit Israëls verleden naar Israëls toekomst overgebracht,

wanneer diezelfde wet in de tafels van hun harten zal worden geschreven, zodat zij in Gods inzettingen zullen wandelen. Toen Israël terzijde werd gesteld werd ook de wet terzijde gesteld – niet afgeschaft of opgeheven ! – en mét de wet ook de reinigingsrituelen of dopen, en mét de dopen alle wonderen, voorrechten en voorrangspostities van Israël. Hoewel we niet kunnen zeggen dat het Lichaam van Christus op dat ogenblik begon, hebben we het recht om te zeggen dat God nu ophield om op een bijzondere manier met Israël om te gaan (Lo-Ammi). Er brak een tijdperk aan van genade alléén en van geloof alléén, zonder werken der wet en zonder reinigingsvoorschriften, waarin wij nog steeds leven.

Van die dag af hebben de wonderen uit de hemel opgehouden – behalve natuurlijk de wonderen van verhoord gebed, van de nieuwe schepping en van Gods bijzondere voorzienigheid. In ons antwoord op de vraag of wonderen hebben opgehouden, dienen wij voorzichtig te zijn en de termen die wij gebruiken zorgvuldig te definiëren. Wat bedoelen we met wonderen? Volgens sommigen zijn wonderen alleen maar een inbreuk op de natuurwetten, maar volgens die opvatting is de zonde het grootste en het meest algemeen voorkomende wonder. Wij verstaan onder wonderen, in overeenstemming met de Schrift, de bijzondere tekenen en buitengewone daden die God in oude tijden verrichtte door Zijn profeten en vervolgens door de grootste Profeet en Diens apostelen tijdens de periode van de evangeliën en de Handelingen - waarbij de zieken werden genezen, de ogen der blinden werden geopend, de oren der doven gingen horen, melaatsen werden gereinigd, demonen werden uitgedreven, de doden opgewekt, de hongeren gevoed, stormen gestild, en mensen wandelden op de wateren van de zee, zoals onze Heer en Petrus deden.

Al deze buitengewone wonderen hielden op toen God Zijn bijzondere bemoeienis met het volk Israël staakte, hoewel Zijn wonderen in het rijk van de natuur en van de genade en Zijn bijzondere voorzienigheid tijdens de loop van de geschiedenis werden voortgezet tot op de dag van vandaag. Toen Hij door Israël werkte, trad Hij op als de God van Israël “die alleen wonderen doet” (Psa.72:18). *Buitengewone wondertekenen horen bij Israël, evenals de wet, de tempel en de verschillende dopen.*

Een zorgvuldig exegeet die aandacht schenkt aan de rechte snijding van het Woord kan zich overtuigen van het feit dat wonderen alleen maar plaatsvonden wanneer God zich bemoeide met Zijn volk Israël. Echte

wonderen begonnen bij de roeping van Abraham en raakten in een stroomversnelling bij de roeping van Mozes. Toen Israël in Egypte was, vonden er geen wonderen plaats tot aan de Exodus. Er waren geen wonderen tijdens en na de ballingschap toen Israël in zonde leefde, maar grote wonderen deden zich opnieuw voor bij de komst van de Messias in de wereld. Hij deed zóveel tekenen en wonderen dat indien die allemaal werden opgeschreven, de wereld de boeken niet zou kunnen bevatten – volgens het getuigenis van Johannes.

Het is op zijn zachtst gezegd buitengewoon vreemd, dat bijbelonderzoekers geen aandacht hebben besteed aan het feit dat Paulus toen hij op ernstige wijze en voor de zevende maal het oude oordeel van Jesaja 6:10 over het Jodendom velde, de Joden op beslissende wijze van hun taak ontsloeg – mét de wet en de wonderen, de profeten en de vervullingen. Alle negen zaken die in Rom.9:4-5 worden genoemd verdwenen mét de Joden tijdelijk uit het beeld, om plaats te maken voor het nieuwe Godsbestuur van geloof alléén en genade alléén, zonder werken der wet. Met de terzijdestelling van Israël verdwenen ook al de reinigingsrituelen. De wateren die deel uitmaakten van de wet verdwenen samen met die wet.

De Schrift en de feiten zijn op dit punt volledig met elkaar in overeenstemming. We kunnen zoeken waar we maar willen, maar we kunnen na deze verandering van bedeling uit Hand.28 geen enkele wonderbaarlijke genezing meer vinden met uitzondering van genezing op het gebed die ook vandaag nog steeds voorkomt, noch enig bezoek van engelen, noch enige dodenopwekking, noch enige wonderlijke aardbeving – want Paulus moest in de gevangenis blijven. We vinden geen profeten of voorzeggingen meer, geen sabbatten en offers, geen vastendagen en feesten of geloften, geen oproep meer tot het hele volk Israël om zich te bekeren; geen ereplaats meer voor de Joden; niet langer bezoek aan de synagogen; geen oproep meer om zich aan de wet te houden of aan de reinigingsvoorschriften van die wet.

De overgangslijn tussen de bedelingen is zó duidelijk dat zelfs een klein kind hem kan zien. Voor de wijze en verstandige theologen van de Kerk schijnt hij echter verborgen te zijn gebleven. Zij menen dat het tijdperk van de Gemeente, en de bedeling der genade bij de opstanding van Christus is begonnen. Dit was beslist het allergrootste wonder uit de hele geschiedenis - maar vanwege de voorbede van Christus aan het kruis bewees God de zondige natie nog dertig jaar barmhartigheid. De

herhaalde oproep tot bekering in het boek Handelingen was daarvan het resultaat.

Israël is het volk met een godsdienst van nauwkeurig voorgeschreven rituelen, symbolen, vormen en verordeningen. Het moet precies zó en er kan niet van worden afgeweken. Werkzaamheid van de genademiddelen past vanzelfsprekend bij een godsdienst van wetten en rituelen, maar het volk Israël beging de grote zonde van ongeloof betreffende de Messias (Johannes 1:11-12). Israël *wilde* niet geloven, dat was haar nationale overtreding. Uiteindelijk *kon* Israël niet meer geloven - dit was het ontzaglijke oordeel dat over de zondige natie kwam, zoals we zien in Joh.12:39-40. In Handelingen zien we hoe de toorn van God spoedig op hen begon te rusten totdat het volk in Hand.28 definitief werd verblind en terzijde werd gesteld. Er was tijdens die fase een overgang van dit wondervolk met zijn voorgeschreven godsdienstige plechtigheden naar de Gemeente die geen enkel teken bezit en waaraan God geen vormen en rituelen heeft voorgeschreven. Het is bijzonder inconsequent om de waterdoop uit Handelingen over te nemen, maar de wonderen van tongen, massale genezingen, dodenopwekkingen, aardbevingen, plotselinge oordelen, profetieën, engelverschijningen, sabbatten, offers, zinsverrukkingen, visioenen, stemmen, uitstortingen van de Geest, en gemeenschap van goederen af te wijzen. Die dingen horen bij elkaar, men kan het een niet hebben zonder het ander. Het overnemen van deze dopen heeft andere sekten ertoe gebracht om vuurdopen, dopen voor de vergeving van zonden, tongenspraak en andere ketterijen openlijk te verdedigen, zogenaamd gebaseerd op het boek Handelingen.

Zelfs indien we toestaan dat de waterdoop uit de context van alle andere zichtbare tekenen en wonderen binnen het boek Handelingen wordt losgemaakt, dan nog zou dit geen enkele grondslag voor onderdompeling opleveren, want op de plek waar de eunuch werd gedoopt is er geen stroom maar slechts een straaltje water, zoals we hebben kunnen vaststellen toen wij er in 1927 waren (Hand.10:47). Saulus kan niet zijn ondergedompeld want hij werd gedoopt terwijl hij op zijn voeten stond. We lezen dat hij "*opstond en werd gedoopt*". Om te worden ondergedompeld, moet men niet opstaan maar neerliggen. Geen enkele baptistendominee zal het nog in zijn hoofd halen om een gelovige te dopen met het oog op de vergeving van zonden (Hand.2:38). Er vonden minstens een dozijn wonderen plaats in Hand.8; wie geeft ons dan het recht om één stoffelijk ritueel aan dit hoofdstuk te ontleen en de wonderen als iets tijdgebondens te verwerpen? Wie zó handelt heeft

geen weerwoord tegen de Pinksterchristenen en de overige sekten. Waar het de doopvorm betreft worden er overal veronderstellingen gepredikt. Men *veronderstelt* dat de apostelen drieduizend mensen in enkele uren hebben ondergedompeld. Men *veronderstelt* dat Ananias Paulus heeft meegenomen naar een rivier en hem daar heeft ondergedompeld (Hand.9:18). Men *veronderstelt* dat Petrus Cornelius en zijn volwassen gezinsleden naar een vijver of een stroompje heeft meegenomen en hen allemaal heeft ondergedompeld. Men *veronderstelt* dat Paulus de stokbewaarder en zijn huis rond middernacht naar een rivier heeft gebracht om hen daar onder te dompelen (Hand.16:30-33). Men *veronderstelt* dat een heel volk droogvoets door de zee kan gaan en tegelijkertijd kan worden ondergedompeld (1 Kor.10:1; Exod.15:19). Men *veronderstelt* dat Johannes de miljoenen mensen uit Jeruzalem en Judea en het hele omliggende land heeft ondergedompeld. Veel te veel wordt als vaststaand aangenomen door onze broeders.

Hoofdstuk 14

De doop in Romeinen

“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwhed des levens zouden wandelen” (Rom.6:3-4)

Is de doop een begrafenis met Christus? Dit is een bewering die dikwijls naar voren wordt gebracht door de broeders die in onderdompeling roemen, maar het Woord zegt dit niet. We weten heel goed, dat er in Rom.6:4 en in Kol.2:12 staat dat we met Hem *begraven* zijn in of door een doop, maar dit verschaft niet het minste bewijs voor het algemeen aanvaarde dogma. De meeste uitleggers denken in Rom.6:4 weliswaar aan de waterdoop, maar dat is een ernstige dwaling en gemakkelijk te weerleggen. Indien Rom.6:4 een tekst over de waterdoop is, dan nog zou onderdompeling niet vanzelfsprekend juist zijn – want de graven in Israël bevinden zich niet altijd beneden, maar dikwijls tientallen meters hoger, in de bergwand. Wel zou de pauselijke leer van wedergeboorte via de waterdoop dan juist zijn. Anglicaanse theologen baseren hun leer van wedergeboorte via de waterdoop altijd op deze tekst, zie b.v. het werk over de wedergeboorte van bisschop H.U.Onderdonk. Indien er water wordt bedoeld in Rom.6:4, dan hebben deze mannen het bij het rechte eind. Wij voelen ons echter gedrongen om ons aan te sluiten bij Dr.Godbey in diens commentaar op deze tekst:

“God verhoede dat we bij de paapse dogma’s betreffende wedergeboorte via de waterdoop terecht zouden komen door een stoffelijke interpretatie van deze tekst te geven. Er staat niet: gedoopt *in water*, maar: *in Christus Jezus*. Het verdraaien hiervan om het gedoopt in water te doen betekenen, is een neerhalen van God tot het niveau van de stof en leidt tot afgoderij”

Vele moderne uitleggers beginnen dit tegenwoordig in te zien. John Brown merkt in zijn beroemde commentaar op Romeinen over de genoemde tekst op:

“De zinsnede ‘gedoopt in Christus Jezus’ komt alleen hier voor en in Gal.3:27, en kan niet worden opgevat als ‘gedoopt in water’”

Moses Stuart zegt er dit over:

“In-zijn-dood-gedoopt-zijn is een innerlijke, zedelijke en geestelijke zaak”.

De grote calvinist Shedd tekent aan:

“Dit woord [begraven] heeft - in tegenstelling tot de mening van vele commentatoren - geen betrekking op het ritueel van de doop, aangezien de begrafenis waarover wordt gesproken niet in water plaatsvond maar in een spelonk. Het woord betekent ‘verbranden, bijzetten, ingaan of in een graf leggen’. Begrafenis en doop zijn totaal verschillende begrippen en hebben niets gemeen”

Campbell Morgan zegt over het woord begraven:

“[Paulus] verwees natuurlijk naar het werk van de Geest, waardoor mensen in een levende relatie tot Christus komen te staan, in antwoord op het geloof”.

W.R.Newell hield terecht vol, dat de Geest van God nooit tegen mensen die alleen maar in water zijn gedoopt zou zeggen “*zo moet het voor u vaststaan, dat gij dood zijt voor de zonde*”. Venn heeft op de gangbare opvatting van deze tekst – die hem op de waterdoop betreft - het volgende aan te merken:

“Deze opvatting is onverenigbaar met de leer van rechtvaardiging door het geloof alléén”

W.G.Williams schrijft:

“De woorden “met Hem begraven”, of nauwkeuriger: “met Hem in het graf gelegd”, zijn niet figuurlijk maar letterlijk bedoeld en betekenen dat wij samen met het dode lichaam van Jezus in het letterlijke graf van Jezus van Arimathea werden bijgezet, zij het natuurlijk alleen in afgeleide of mystieke zin, dat wil zeggen dat het ons werd toegerekend, aangezien Christus ons vertegenwoordigde. Wie uit deze woorden de doopvorm wil afleiden en er een bewijs voor onderdompeling in wil ontdekken, geeft blijk van onkunde betreffende de Griekse taal en negeert het tekstverband. Zo’n exegetische slaat in dit bijbelgedeelte de plank mis”.

Dr. James Gray plaatst in zijn *Christian Worker’s Commentary* een bijzonder mooie kanttekening bij dit gedeelte, die we u niet willen onthouden:

“De gelovige is met Christus verenigd in diens dood en opstanding, 6:1-10. De doop in Christus Jezus is een rijke ervaring en wordt het geboorterecht van elke gelovige zodra hij gelooft. Hij wordt dan gedoopt tot het lichaam waarvan Christus het Hoofd is - door de Heilige Geest (1 Kor.12:13). Aangezien hij zó is gedoopt wordt hij geacht met Christus verenigd te zijn, net zoals elk orgaan van een menselijk lichaam met het hoofd van dat lichaam is verbonden. Dit betekent, dat hij in Gods oog stierf toen

Christus stierf – hij werd in Zijn dood gedoopt. Wat daarop volgde moet net zo goed waar zijn – hij wordt geacht te zijn opgestaan uit de doden toen Christus verrees. Daarom wandelt hij nu - in wettelijke of gerechtelijke zin - voor God in ‘nieuwheid des levens’”.

A.C.Gaebelein, Norman Harrison, L.Tucker, S.J.Baird, R.Thomson en vele anderen beginnen nu in te zien, dat dit de betekenis van de tekst is en dat het hier onmogelijk over de waterdoop kan gaan. Vele uitleggers zouden nooit de verkeerde verklaring hebben gegeven, indien zij niet bevooroordeeld en verblind waren geweest door de traditie of een duidelijk beeld van de leer van Paulus betreffende de eenheid van de heiligen met de Verlosser hadden gehad. Paulus geeft in dit hoofdstuk onderwijs over deze eenheid van de gelovigen met Christus, en hij gebruikt daarvoor de termen “*doop*” en “*enting*”. Beide uitdrukkingen staan voor inwijding en éénwording. Paulus gebruikt de termen doop en dopen altijd in deze betekenis op één uitzondering na, en dan dankt hij God dat hij geen van de Korinthiërs gedoopt heeft behalve drie. Zelfs in 1 Kor.10:2 gebruikt hij het woord doop in deze betekenis van inwijding en eenwording. Israël werd ingewijd in het leiderschap van Mozes. Vier maal wordt vermeld dat zij droogvoets door de zee gingen (Exod.14:16,21,22,29), en toch werden de ouderen en de jongeren gedoopt. Ook onze Here gebruikt het woord “doop” in deze betekenis, in Mar.10:38. In Kol.2:12 denkt Paulus eveneens aan eenwording met Christus in Zijn dood. Zoals Thomson opmerkt, zou het niet passend zijn om hier iets fysieks of tastbaars te introduceren.

We moeten hier niet aan de waterdoop denken maar aan de éne machtige doop die in 1 Kor.12:13, Gal.3:27, Efe.4:5 en Kol.2:10-12 wordt beschreven. Op grond van het volgende moet dit voor elke onbevooroordeelde gelovige vaststaan:

1. In het Grieks staat hier (Rom.6:4) niet *een* doop, maar *de* doop, d.w.z. de welbekende, de ene doop. Doop in het algemeen doet de lezer slechts aan de waterdoop denken.
2. Alle gelovigen hebben deze bijzondere doop ondergaan. “Wij” is in de brieven van Paulus een aanduiding van alle gelovigen – maar lang niet alle gelovigen zijn in het “watergraf” afgedaald. Broeder Ironside voelt deze moeilijkheid aan, en in zijn kanttekening bij Kol.2:11 schrijft hij:

“Noch wil dit zeggen, dat personen die om uiteenlopende redenen, geldig of niet, wellicht niet op schriftuurlijke wijze werden gedoopt, niet in Christus zouden zijn. Door een beeld te schetsen van wat in schriftuurlijke zin juist is, sluit men niet buiten het christendom wie vanwege onwetendheid of onwilligheid tekort schieten”.

We waarderen de grootmoedigheid van onze overleden broeder, maar hij zag het argument van Paulus over het hoofd. Zowel in Kol.2:11 als hier vinden we geen beeldspraak, maar geweldige heilsfeiten die op alle verlostten betrekking hebben. Allen die werkelijk gered zijn hebben ook deze doop ondergaan, en toch werden niet allen ondergedompeld in water. Het is *onmogelijk* om op dit punt onwetend of onwillig te zijn, of uitvluchten te bedenken, want *alle* gelovigen hebben deze doop ondergaan. Het is hoog tijd dat dit wordt benadrukt en wordt onderkend.

3. Deze doop is niet onze begrafenis, zoals doorgaans wordt beweerd. Het voorzetsel *dia* met de genitief laat zien dat de doop de begrafenisondernemer was waardoor we met Christus in het graf werden gelegd. Dit stemt geheel overeen met de gedachte dat de éne doop hier wordt bedoeld, want door de werking van die doop zijn wij verenigd met de dood, de begrafenis en de opstanding van Christus. Geen enkele waterdoop kan dit ooit bewerkstelligen. Gelovigen zijn met Christus *levendgemaakt* – en het is een afschuwelijke misdaad om de levenden te gaan begraven!
4. Bij de waterdoop haalt men dezelfde oude zondaar weer tevoorschijn die men eerst heeft ondergedompeld, maar bij *dé* doop wordt de oude mens ingebracht en de nieuwe mens uitgenomen, zoals uit het vervolg van de tekst en uit de vermaningen in dit hoofdstuk blijkt. “Zo moet het voor u vaststaan, dat gij dood zijt voor de zonde” (vs.11). God heeft de oude mens voorgoed begraven en er geen bloemen bij gezet.
5. De oude en algemeen aanvaarde interpretatie die hier alleen maar aan de waterdoop denkt, doet geen recht aan de prachtige tegenstelling die we in dit gedeelte hebben tussen de begrafenis en de opstanding. Men verstoffelijkt de begrafenis en vergeestelijkt de opstanding, terwijl beide even reëel en geestelijk van aard zijn.

6. Zoals Shedd terecht heeft opgemerkt, kan het woord dat Paulus gebruikt voor *begraven* wijzen op verbranden en bijzetten (in een urn), maar in géén geval op een afdaling in een “watergraf”. De hele gedachte is ongerijmd en volstrekt heidens. Ze kon zich alleen maar zolang handhaven vanwege de schrikwekkende kracht van de traditie. In geen enkel Grieks Lexicon wordt “begrafenis” vermeld als een mogelijke betekenis van het woord *baptisma*.
7. Het beeld van het samengroeien dat Paulus vervolgens gebruikt wordt nooit verstoffelijkt tot een letterlijke plant. Logische consequentie vereist dus van de uitlegger dat hij dit evenmin doet met de doop of de begrafenis.
8. Nergens in heel het Woord wordt de waterdoop als een begrafenis voorgesteld. De graven in het heilige land bevinden zich dikwijls tientallen meters boven de begane grond en het druist in tegen de symboliek van heel de Schrift om tegen gelovigen te zeggen dat ze moeten afdalen. Wanneer de bijbelheiligen afdaalden, was er steeds sprake van de een of andere misstap. Onze ambtszetel bevindt zich met Christus in de *epourania*, d.w.z. de hoogste hemelen. God zou ons nooit opdragen om af te dalen in een element dat nog onder de vloek staat. Goddelózen bewegen zich op een weg die naar beneden leidt; onze roeping is voortdurend hemelwaarts (Kol.3:1-4).

Aan de verwarring op dit punt zou direct een einde komen indien gelovigen de machtige verbintenis met onze Here in zijn kruisiging, dood, begrafenis, opstanding, zitting in de hemelen en toekomstige verheerlijking zouden begrijpen. Deze mystieke unie is de meest vérstrekkende waarheid die Paulus ooit gepredikt heeft, en werpt een stralend licht op onze rechtvaardiging en heiliging, zekerheid van behoud, ons niet-zijn onder de wet maar onder de genade, en zelfs over het tijdstip van de opname, daar wie in Hem is nimmer door de toorn van God kan worden getroffen. En ook werpt dit licht op onze doop, aangezien wij in Hem uitgetild zijn boven alle legalismen, materialismen, uiterlijkheden en wateren van de dood.

Tenslotte: de vrucht van déze doop is prachtig, terwijl we weten dat de waterdoop, op welke manier ze ook werd bediend, nimmer enige heiligende invloed heeft uitgeoefend op wie ook. Vele kerken zijn

gevuld met vrijzinnigen die zich ooit hebben laten onderdompelen, maar die nimmer tot in Christus en tot in Zijn dood werden gedoopt.

Hoofdstuk 15

De lofspraak van Paulus dat hij niet heeft gedoopt

“Ik ben dankbaar, dat ik niemand uwer gedoopt hebt dan Crispus en Gajus; zodat niemand kan zeggen, dat gij in mijn naam gedoopt zijt. Ook heb ik nog het gezin van Stefanus gedoopt; verder weet ik niet, dat ik nog iemand gedoopt heb. Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen, en dat niet met wijsheid van woorden, om niet het kruis van Christus tot een holle klank te maken” (1 Kor.1:14-17)

De dankzegging van de apostel der heidenen blijkt van grote betekenis te zijn, wanneer we die in dit verband bestuderen. Zij heeft niet de nadruk ontvangen die ze om verschillende redenen verdient.

Ten eerste toont die aan, dat Paulus nimmer heeft bevolen dat mensen moesten worden gedoopt. Het zou immers van volstrekte willekeur getuigen en zelfs dwaas zijn om eerst opdracht tot een godsdienstige plechtigheid te geven en daarna te danken voor het feit, dat men zich er niet aan houdt. Feitelijk zou het ook bijzonder inconsequent zijn om de volken eerst te onderwijzen dat zij volstrekte vrijheid van de wet genieten en hun dan een wet op te leggen betreffende de doop. Zo'n inconsequentie kan van de man uit Tarsus niet worden verwacht.

Ten tweede blijkt er uit, dat Paulus geen baptistenpredikant of een hoogkerkelijk pastor van Roomse of protestantse afkomst was, want dan zou hij deze lofspraak nooit hebben kunnen houden. Integendeel, dan zou hij God hebben verheerlijkt vanwege het feit dat hij velen in plaats van slechts weinigen, of geen enkel mens, had gedoopt.

Ten derde ontdekken we hier als interessante nevenwaarheid, dat Paulus geen dooparchief bijhield, want nadat hij Crispus en Gajus als uitzonderingen heeft vermeld, noemt hij later uit zijn geheugen nog het gezin van Stefanus, en voegt er veelbetekenend aan toe: “Verder weet ik niet, of ik nog iemand gedoopt heb”. Eén blik in zijn dooparchief zou deze uitspraak hebben voorkomen. Zou een groot zendeling en kerkorganisator er geen dooparchief moeten bijhouden? Indien er evenveel mensen werden gedoopt als vandaag, dan zou er beslist een archief zijn geweest.

Ten vierde zien we hier duidelijk, dat Paulus het Woord en de “sacramenten” niet aan elkaar verbond zoals Protestanten dit nú plegen te doen, want hij stelde de doop *tegenover* de prediking van het evangelie. Deze onverenigbaarheid of tegenstelling heeft niet de aandacht gekregen die hij verdient. Wijlen Dr. Harry Ironside doopte nooit iemand in zijn grote Moody Church. Toen schrijver dezes hem vroeg wat daarvan de reden was, antwoordde hij met deze uitspraak van Paulus: “Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen”. Waarop ik antwoordde: “Dat is mooi, maar dat is evenzeer van toepassing op je hulp in het pastoraat en op ieder ander die het Woord brengt”. Daarmee kon hij echter niet instemmen.

Ten vijfde weerlegt het duidelijk de dwaalleer van wedergeboorte via de doop, want in dat geval zou Paulus hebben gedankt dat er niemand, of althans slechts een enkeling, was gered, en dat zou zijn lofspraak boosaardig hebben gemaakt. Met leedvermaak heeft men dit woord de sacramentariërs voorgehouden, maar bedenk wel: deze roem van Paulus bewijst veel méér dan over het algemeen en op het eerste gezicht wordt gedacht.

Ten zesde: deze lofspraak toont verder nog aan, dat er geen ware geestelijke zegen in de waterdoop schuilt. Hij laat er geen twijfel over bestaan, dat het doopwater geen enkele bijzondere genade schenkt. Onder geen beding en op geen enkele voorwaarde zou Paulus immers God ooit hebben kunnen danken dat hij niet doopte, indien er ook maar de geringste zegen onafscheidelijk aan de doop was verbonden.

Men heeft tegengeworpen dat Paulus God op deze manier dankte met het oog op het misbruik dat er van zijn naam en werk werd gemaakt. Dat is volkomen juist, maar de conclusie die men uit dit feit heeft getrokken, is onjuist. Het was immers een vaste regel en principe van onze apostel, dat hij de waarheid nimmer verzaakte vanwege misbruik dat er van die waarheid werd gemaakt. Als we dát zouden doen, dan zouden we iedere bijbelse waarheid moeten prijsgeven, want van alles is wel eens misbruik gemaakt. Denk maar aan de leer van genade en van rechtvaardiging door het geloof zonder de werken der wet. Hoewel hij wist, dat deze waarheden gehaat en misbruikt werden, aarzelde hij nooit om ze te onderwijzen en vrijmoedig op zijn hoorders toe te passen.

Deze lofspraak van Paulus vertelt ons eenvoudig, dat er in de doop niet het minste goed schuilt: geen troost, geen heiligheid, geen afscheiding,

geen vurige ijver, geen teken, geen getuigenis, geen begrafenis, geen Goddelijke inzet, geen navolging van Jezus in het watergraf – want zodra we er enige zegen in leggen zijn we genoodzaakt om te concluderen, dat Paulus God dankte vanwege het feit dat die zegen ontbrak. Deze redenering is in uitlegkundig opzicht volkomen juist, maar net zoals de wassingen, of onderdompelingen, van de Talmoed tot op de huidige dag binnen het Jodendom worden gehandhaafd – vanwege de overlevering der ouden – zo heeft ook de kerk van Christus met veel te weinig hartstocht voor de rotsvaste feiten van Gods Woord een grote ijver voor de overlevering der ouden aan de dag gelegd. Onze Heer zei dat de leiders van zijn tijd het Woord van God *krachteloos* maakten door middel van de overlevering der ouden, en wij treffen na tweeduizend jaar nog steeds dezelfde geestelijke constellatie aan: onverschilligheid voor het geschreven Woord en de geopenbaarde wil van God, naast grote ijver voor de woorden van mensen.

In Paulus' oordeel kan de doop geen openbare belijdenis van Christus of van zonde zijn geweest, want dan zou hij God hebben gedankt, dat slechts weinigen voor Christus hadden gekozen of hun zonden hadden beleden. Deze hele gedachte is natuurlijk ongerijmd. Evenmin geloofde hij, dat de doop een daad van gehoorzaamheid was, want in dat geval zou hij God hebben gedankt dat slechts enkelen gehoorzaam waren geweest. En nogmaals, het staat evenzeer vast dat hij geen begrafenis of opstanding in de doop heeft gezien, want het is volstrekt ondenkbaar dat hij God ooit zou hebben gedankt dat slechts een enkeling met Christus was gestorven en opgewekt. Evenmin is de doop een kwestie van een goed geweten, want dan zou hij God hebben gedankt voor het feit dat dit ontbrak.

Dat Paulus deze lofspraak niet uitsluitend op de bijzondere omstandigheden in Korinthe van toepassing achtte, zoals wel is beweerd, blijkt uit het feit dat zijn uitspraak even breed en alomvattend is als zijn prediking. Net zoals hij niet uitsluitend naar Korinthe maar overal naar toe was gestuurd om te prediken, zo was hij, vanwege de volstreekte tegenstelling die hij aanbrengt, nergens naar toe gestuurd om te dopen. Overal prediken, nergens dopen – dat bewijst, tussen twee haakjes, dat hij niet tot de twaalven behoorde en niet onder het mandaat van de zogenaamde “Grote Opdracht” heeft gewerkt. De omstandigheden in Korinthe beperken zijn redenering in geen enkel opzicht, want geheel afgezien van aanleiding, plaats en bedoeling moeten allen toegeven, dat hij God dankte vanwege het feit dat hij niet

doopte, en hij zou dat eenvoudig nooit hebben kunnen doen, als de doop werkelijk een zegen was geweest. Zouden lasterende Korinthiërs voor een man als Paulus ooit een reden kunnen zijn geweest om ermee op te houden het goede te doen?

Het avondmaal werd in Korinthe ook op volstrekt verkeerde wijze gebruikt, maar Paulus hief dit niet op, maar hervormde het op allerlei punten op grond van een bijzondere openbaring vanuit de hemel. Het is een vaste regel in betrouwbare theologie, dat misbruik van een waarheid die waarheid niet ongeldig maakt. Indien de doop destijds werd misvormd, waarom hervormde Paulus die dan niet? In negatieve zin: omdat hij er geen openbaring van Godswege over had ontvangen, en in positieve zin: omdat hij wist dat God de waterdoop niet voor de huidige bedeling der genade had ingesteld. Mét de tekenen en wonderen die voor Israël waren bestemd zou ze geheel verdwijnen. De gemeente moest leven door het geloof alleen, en dit sluit tekenen, visioenen, verschijning van engelen en stoffelijke plechtigheden zoals de doop uit.

Hoofdstuk 16

In Christus gedoopt

“Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus” (Gal.3:26-28)

We lezen in Gal.3:27: “Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed”. De uitdrukking “gij allen” (Statenvertaling: “zovelen als”) in de brieven van Paulus betekent niet, dat slechts enkele gelovigen deze doop ontvangen hadden. Het is dezelfde spreekwijze als in Rom.6:3 wordt gebruikt. Daar zowel als hier spreekt Paulus over alle gelovigen. Hij schrijft hier nadrukkelijk, terwijl hij zich richt tot de gemeenten van Galatië: “Want gij zijt *allen* zonen van God, door het geloof in Christus Jezus”.

1. Alle gelovigen hebben deze doop ondergaan. Nu zijn er de eeuwen door vele secten zoals de Quakers geweest, die niet in de waterdoop geloofden, maar die toch werkelijk geborgen waren in Christus door het geloof, en daarom deze bijzondere doop hadden ontvangen. Alle vrome Quakers die de waterdoop afwijzen omdat zij menen dat die tegen Gods wil ingaat, hebben ongetwijfeld déze doop ontvangen en hebben zich met Christus – hun gewaad van gerechtigheid en heiligheid – bekleed.

2. Zodra u water in dit bijbelgedeelte brengt, bent u verplicht om aan te nemen dat mensen via de waterdoop worden wedergeboren. Vrijwel alle schrijvers uit het Baptisme geven toe, dat wie dit Schriftgedeelte op de waterdoop betreft in het moeras van wedergeboorte via de waterdoop terechtkomt, een van de meest wijdverbreide en meest hardnekkige dwalingen van het christendom. Er is echter geen middenweg voor het verstand tussen deze dwaling en de waarheid van Paulus aangaande de doop.

3. Deze doop vond niet enkel plaats in de *naam* van Christus, maar in Christus *zelf*. Terwijl de dopeling vroeger in Adam was, werd hij door deze doop bij Christus ingelijfd. Deze doop kwam overeen met een overgang uit de oude Adam tot de nieuwe Adam, vanuit de vloek tot de vloek voorbij, vanuit het verderf tot de verlossing en de beschutting in

Christus Jezus, waar geen veroordeling of scheiding meer is (Rom.8:1,39).

4. Deze doop was een bekleding met Christus. Indien “in Christus gedoopt” betrekking heeft op de inwendige verborgen werking Gods, dan heeft “met Christus bekleed” betrekking op het zichtbare optreden van de gelovige. Zoals een mens een aantrekkelijk nieuw gewaad aantrekt, zo heeft elke gelovige Christus aangenomen en Hem beleden als de Heer van zijn leven, die hij in dankbaarheid vrijwillig wil dienen, wiens geest en leven hij in spreken en handelen, woord en wandel, belijdenis en gedrag wil weerspiegelen.

5. Alle vrijzinnigen en andere schijngeelovigen die zich door middel van onderdompeling hebben laten dopen, zijn levende bewijzen van het feit dat de waterdoop hier niet is bedoeld, want zij hebben zich niet met Christus bekleed. Ze wandelen rond in het gewaad van hun eigen gerechtigheid of van wereldgelijkvormigheid, maar niet in de mantel van Zijn gerechtigheid en heiligheid. Hun ongeloof en hun levenswandel bewijzen heel concreet dat deze opvatting onmogelijk juist kan zijn.

Indien de doop in kwestie niet de waterdoop kan zijn, wat voor een doop is het dan wel? Die vraag kan niet worden ontweken, indien we een eerlijke interpretatie van dit bijbelgedeelte willen geven. Als antwoord moet worden opgemerkt dat wij hier met de ene doop van Efe.4:5-6 te maken hebben, de doop die in het heden der genade van kracht is en waardoor wij op onzichtbare wijze uit de oude Adam en diens vloek worden weggenomen om te worden verenigd met de nieuwe of tweede Adam, zodat de allerheerlijkste verbintenis met de opgestane Here ontstaat.

Deze verbintenis was in alle opzichten *nieuw* en is in het Oude Testament of in de Evangelien niet te vinden. Deze vereniging is volstrekt *uniek*. Onder alle plechtige verbintenissen tussen mensen is er geen enkele als deze. Alle menselijke verbintenissen zijn broos en kunnen worden verbroken. Ze worden ook daadwerkelijk verbroken bij de dood, maar de dood kan *déze* verbintenis nooit verbreken, noch enig schepsel in de hemel, de aarde of de onderwereld. Het is een *verbond* aangezien het is gebaseerd op het verbond des vredes tussen de Vader en de Zoon. Deze verbintenis is *gerechtelijk* van aard aangezien God in Zijn functie als Rechter alles wat Christus heeft volbracht de gelovigen toerekent. God schonk hen reeds *vóór* de grondlegging der wereld aan

de Zoon, maar via deze wonderlijke en heerlijke doop worden zij aan de Zoon verbonden.

Het is een *levenwekkende* verbintenis, want de heiligen bezitten nu hetzelfde opstandingsleven als Christus (Rom.8:10, 1 Kor.12:12, 2 Kor.5:17, Gal.4:19, 1 Joh.3:24). Christus is nu niet alleen de bron en onderhouder van ons leven, maar ons leven zelf (Kol.3:3-4).

Dit is een *geestelijke* verbintenis die door de Geest tot stand komt (Efe.4:1-6). Allen die aan de Here zijn verbonden zijn één geest met Hem (1 Kor.6:17, 12:12). Het is een *organische* verbintenis zoals die van hoofd en lichaam. Het hoofd bestuurt, verzorgt, ordent en beschermt de verschillende lichaamsdelen en draagt de lasten voor het lichaam.

Het is een *bevrijdende* verbintenis. Indien heiligen nu willen weten wat hun status is in Gods oog, dan behoeven zij zich alleen maar af te vragen wat de status van Christus is in Gods oog. Indien het Hoofd, dat werd geboren onder de wet (Gal.4:4), zich nu niet meer onder de wet bevindt, dan zijn wij dat evenmin. Indien Christus thans niet meer onder geboden en inzettingen is gesteld zoals dit eens wél het geval was (Rom.15:7-8), dan zijn wie door deze doop met Hem zijn verbonden dit ook niet langer.

Dit is een verbintenis met de *opgestane* Here. Deze mystieke unie kwam niet tot stand met de aardse Messias na diens vleeswording te Bethlehem, maar met de gekruisigde en opgestane Here. Indien heiligen willen weten of zij de Messias in het watergraf behoren te volgen, dan behoren zij zich af te vragen of de opgestane Here ooit in een watergraf afdaalde en werd ondergedompeld in het element van de vloek. Zij behoren te weten dat zij mét Hem zijn opgestaan in nieuwheid des levens (Rom.6:5-14, Kol.2:13,20; 3:1-2).

Het is een *allesomvattende* verbintenis, aangezien alle ware gelovigen met Hem werden gekruisigd, begraven, gedoopt, levendgemaakt, opgewekt, opgenomen, gezet en verborgen. Allen zullen binnenkort ook met Hem verschijnen in heerlijkheid. Het is voor de eenheid en de gemeenschap der heiligen van het grootste belang om in te zien dat niet alleen wie zich in veel water hebben laten onderdompelen, maar ook wie met weinig water zijn besprenkeld, en wie zich in godsdienstig opzicht nooit aan enig water hebben blootgesteld, werkelijk met deze doop zijn gedoopt in Gods oog. Een helder inzicht betreffende dit feit zou alle

klikgheest met betrekking tot kerklidmaatschap, avondmaalsviering en andere vormen van christelijke gemeenschap wegnemen.

Niettemin is het een *selecte* verbintenis, want wie niet is behouden is ervan uitgesloten. Geen enkele wetenschap of cultuur, geen lidmaatschap van een kerk, geen enkele rituele handeling of godsdienstige plechtigheid kan deze verbintenis ooit tot stand brengen. Dat kan alleen deze doop via de weg van het geloof. Ze sluit niet alleen alle ongelovigen buiten, maar ook alle uiterlijkheden, vormen, wetten, rituelen, tradities en elk exclusivisme.

Deze verbintenis is *werkzaam* en heeft diepe *consequenties*. De levens van gelovigen worden er totaal door veranderd. Elke gemeenschap der heiligen is erop gebaseerd. Elke vorm van christelijke barmhartigheid, liefdadigheid en hulpverlening komt eruit voort. Ook elk wenen met de wenenden, en zich verheugen met de blijden. Hieraan ontspruit iedere kameraadschap, zoals die tussen mede-arbeiders (Fil.1:3-4, 4:3-4,15,18); mede-erfgenamen (Efe.3:6, Rom.8:17), mede-dienstknachten (Kol.1:18, 4:7,12; Openb.22:9), mede-strijders (Efe.6:11-25), en mede-gevangenen (Filemon 1, Kol.4:12, Fil.2:25). Deze verbintenis beheerst en ordent ieder detail van het leven van een gelovige en is de enige basis voor een gezonde, op de brieven van Paulus gebaseerde, mystiek.

Het is niet alleen een *eindelooze* maar ook een *eeuwige* verbintenis aangezien de grondslag ervan door Gods verkiezing werd gelegd eer de wereld werd geschapen (Efe.1:4) en hij nooit zal worden ontbonden. Indien de Arminiaanse heiligen die voortdurend vrezen om van Christus te worden afgesneden een gezond besef van deze heerlijke doop zouden hebben en zouden inzien hoe die ons voor altijd aan de opgestane Here verbindt om nooit meer uit Hem te worden weggenomen, dan zouden zij nooit meer vrezen dat een ware heilige nog kan wegvallen en voor altijd verloren kan gaan. De zekerheid des geloofs is in deze glorierijke doop verpakt.

Over deze verbintenis wordt bijna alleen gesproken door *Paulus* en *Johannes*. Met name Paulus heeft deze verbintenis van de gelovigen met de opgestane Here tot de hoofdgedachte van zijn theologie gemaakt. Met het oog op deze wonderlijke en onverbreekelijke verbintenis kunnen wij het verlangen niet onderdrukken dat de dag spoedig mag aanbreken waarop alle heiligen weet zullen hebben van de Goddelijke doop, die zonder werk van mensenhanden zo'n heerlijke verbintenis met de opgestane Here tot stand brengt.

De verbintenis die door de ene doop ontstaat is van het grootste praktische belang voor ons christelijk leven, aangezien zij ons hemelhoog uittilt boven iedere partijschap en ketterij. Vanwege onze doop tot de opgestane Here kunnen we niet onder de wet zijn, aangezien ons Hoofd niet onder de wet is. We kunnen geen sabbatsvierders zijn, aangezien wij in Hem oneindig ver boven alle Joodse sabbatten zijn uitgetild. Ook kunnen wij niet in het element van de vloek afdalen, daar Hij eens-voor-altijd voor ons tot een vloek is gemaakt, en wij nu met Hem zijn gezet in de overhemelse gewesten. Aangezien wij met Hem zijn levendgemaakt en ons leven met Christus is verborgen in God, menen we dat het tegen Gods openbaring indruist indien ons wordt voorgehouden dat wij ons “moeten laten begraven in de wateren des doods”.

Hoofdstuk 17

De ene doop uit Efeziërs

“Eén lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping; één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen” (Efe.4:4-6).

Deze tekst moet tegen de juiste achtergrond worden gezien. Qua tijd ontstond hij mogelijk een jaar of twee na de vermaning van Heb.6 om de leer der dopen te laten rusten. Geheel in overeenstemming daarmee worden de heiligen nu verzocht om aan deze ene doop vast te houden. Hoe wonderbaarlijk is de harmonie der Schriften! Alles sluit perfect op elkaar aan! Laat de vele dopen – dopen met water - rusten en houdt vast aan de ene doop – een doop van geestelijke aard! Hoe zou God de waarheid ooit duidelijker kunnen openbaren dan Hij het in dit geval heeft gedaan?

Het is ondenkbaar dat Paulus eerst zou zeggen dat wij de waterdopen moeten laten rusten, om er vervolgens één voor te schrijven. God spreekt zichzelf niet zó tegen in Zijn onfeilbaar Woord en evenmin is de menselijke auteur Paulus zo inconsequent.

Let wel: nadat het geheimenis van het Lichaam, dat eeuwen en geslachten lang verborgen was geweest (Kol.1:26) en in God verborgen was gebleven (Efe.3:9) hier voor het eerst werd geopenbaard, meteen daarna werd de waarheid betreffende de ene doop en zijn geweldige en unieke betekenis uiteengezet. Deze doop laat zien hoe wij aan de Messias werden verbonden.

Het mag ook niet aan onze aandacht ontsnappen hoe ernstig en plechtig Paulus deze ene doop in verband met de zevenvoudige eenheid der heiligen naar voren brengt. Hij beveelt niet maar hij smeekt. Hij smeekt als de gevangene van de Here. Hij smeekt met een zevenvoudig pleidooi dat zij - met al de nederigheid en zachtmoedigheid en lankmoedigheid van Christus - de volmaakte eenheid zullen trachten te bewaren. Alvorens die zevenvoudige eenheid te beschrijven, een heilige eenheid, is er dat roerend en hartverwarmend pleidooi van deze geketende man in

een kerker te Rome, die hier als de gevangene van de Here wordt aangeduid, niet als een vogel die door Nero gevangen wordt gehouden. Het is verder nog duidelijk dat deze ene doop *objectief*, niet subjectief van aard is; dat zij door God wordt verricht en niet door mensen. De menselijke factor is hier volkomen uitgeschakeld. Geen menselijke ambtsdrager is voor deze doop noodzakelijk.

Deze doop is *niet-stoffelijk* maar even *geestelijk* als de overige zes punten van eenheid. Het Lichaam, de Geest, de hoop, de Here, het geloof, de ene God en Vader zijn allen eveneens geestelijk van aard. Wie in deze hemelse keten een schakel van stoffelijk water wil invoegen, heeft de keten totaal bedorven, want een keten is nimmer sterker dan zijn zwakste schakel. Het zou beslist de grootste ongerijmdheid zijn.

Deze ene doop is stellig ook *Goddelijk* en *hemels*, aangezien hij op één lijn wordt gesteld met de drie Personen van de gezegende Drieëenheid. Hij is net zo hemels als Vader, Zoon en Heilige Geest, en even Goddelijk qua oorsprong, aard en gevolgen.

En aangezien deze doop Goddelijk en volmaakt is, moet hij *onschendbaar*, *oneindig* en *onverbrekelijk* zijn, werkelijk net zó als de Personen van de Drieëenheid.

Hoe is het mogelijk dat mensen ooit hebben gemeend om de waterdoop in dit schitterende sterrenbeeld van geestelijke eendracht te kunnen vinden! Hoe kon een verstandige broeder als wijlen Dr. Harry Ironside aan de hand van deze tekst ooit met man en macht voor de waterdoop strijden? Hij noemde een geestelijke doop hier onzin, aangezien de Geest al eerder was vermeld, maar dat argument is stellig nog zwakker dan zwak, want daar wordt de ene en unieke Persoon van de Geest genoemd, terwijl met deze doop Zijn belangrijkste werk wordt aangeduid waarbij Hij alle ware gelovigen aan de opgestane Here bindt. De meeste broeders uit het Baptisme zien dadelijk in dat er bij deze doop geen sprake kan zijn van water. Het zou tézeer tegenstrijdig en veel te ongepast zijn om in deze gouden keten uit de hemel één aardse en stoffelijke schakel op te nemen, aangezien die de hele keten zou bederven. Toch zijn er velen die nog steeds menen dat de apostel hier echt tot onderdompeling oproept, wat de enige vorm van waterdoop zou zijn. Maar tegen deze visie, die vanwege Dr. H.Ironside's geweldige invloed nog altijd gangbaar is, behoeft men maar in te brengen dat

onderdompeling dan tot het allerhoogste niveau, tot de drieënige God zelf wordt verheven, en dat is aanzienlijk hoger dan zelfs de fanatiekste voorstanders van de volwassenendoop hem wensen te verheffen, aangezien dit op “hydrolatrie”⁶ zou neerkomen.

Ook behoeven wij die broeders er maar aan te herinneren dat er zelfs onder voorstanders van de volwassenendoop niet *één* doop bestaat. In totaal bestaan er wel een stuk of twintig varianten van de waterdoop, maar aangezien voorstanders van onderdompeling de besprenkeling of begieting niet als doop erkennen, of die nu aan kinderen of aan volwassenen wordt voltrokken, is het voldoende om hen eraan te herinneren dat zij het ook onderling beslist niet eens zijn over de vraag of er in de naam van Vader, Zoon en Heilige Geest of alleen in de naam van Jezus (of Jezus Christus) moet worden gedoopt, of de onderdompeling éénmaal of driemaal moet plaatsvinden, voorover of achterover, enzovoort.

Wat is het jammer dat zo’n geweldige waarheid op grove, stoffelijke, en ritualistische manier is toegepast terwijl men volstrekt onwetend is aangaande de ene heerlijke doop, de indompeling in Christus. De macht van de oude slang om te verblinden is hier duidelijk merkbaar. Van wat God tot troost, vreugde en kracht had bestemd, heeft de mens een stoffelijk en ritueel twistpunt gemaakt dat niets goeds meer oplevert.

Een dubbele uitlegkundige zonde is hier begaan ! Gods Woord betreffende *één* doop is als iets onbetekenends en onbelangrijks terzijde geschoven, terwijl anderzijds de onjuiste interpretatie van een Joods, wettisch reinigingsritueel in deze ene doop is gelegd. Wat zou er openlijk onbeschaamder kunnen zijn dan deze verachting van Gods Woord enerzijds en de hoogachting voor menselijke godsdienst anderzijds? Hoe listig van Satan om een verouderde godsdienstige plechtigheid voor een heerlijk leerstuk van eenheid in de plaats te stellen.

Gods getallen zijn altijd reëel en letterlijk bedoeld. Toen Israël zich gedurende zeventig jaren in ballingschap bevond, was dat exact tien maal zeven jaren. Toen Mozes Egypte ontvluchtte was hij veertig, toen hij naar Egypte werd geroepen, was hij tachtig, en toen hij veertig jaar lang met Israël in de woestijn had vertoefd, stierf hij op de leeftijd van driemaal veertig of honderd twintig jaar. Toen de Messias in de tempel

⁶ D.w.z. afgodische verering van water (vert.)

werd opgedragen was hij veertig dagen oud, veertig dagen lang werd hij verzocht door de satan, en na Zijn opstanding gaf Hij gedurende veertig dagen onderricht. Wanneer God in Openb.20 duizend zegt, dan bedoelt Hij ook duizend; en zo ook hier, wanneer Hij *één* doop zegt, dan bedoelt Hij niet twintig dopen, maar *één*.

Het is een opmerkelijk gegeven dat alle christenen bereid zijn om met een zesvoudige eenheid in te stemmen - maar God heeft een volmaakte, zévenvoudige eenheid geschapen. Op zes punten is er sprake van een wonderbaarlijke consensus of van unanimiteit, maar de ene doop is de uitzondering. Wat zou het een geweldige zegen zijn indien alle oprechte gelovigen in deze tijd van oecumene zouden beamen dat er *één* geestelijke en Goddelijke doop bestaat, net zo goed als er *één* God en Vader, *één* Here en *één* Heilige Geest is. Dat zou de weg banen tot aangename gemeenschap en eendrachtige samenwerking.

Hoofdstuk 18

De doop en onze volmaaktheid in Christus

“Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus, want in Hem woont al de volheid der godheid lichamenlijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht. In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in de doop.” (Kol.2:8-12).

“Gij hebt de volheid verkregen in Hem”, zegt de apostel in Kol.2:10, en hij zet zijn betoog in de rest van het hoofdstuk voort door uit te leggen hoe wonderlijk volmaakt de heiligen in Christus zijn, aangezien zij zowel werden besneden als gedoopt tot Hem. We moeten beseffen dat die doop precies even geestelijk is als die besnijdenis. Er is hier geen stoffelijk doopmiddel.

Als gelovigen uit de volken – heidenen qua afstamming en christenen door genade – zijn ze zózeer volmaakt dat ze in Christus zelfs de ware besnijdenis, het tegenbeeld bezitten. Joodse gelovigen keken doorgaans met een zekere minachting neer op gelovigen uit de volken, omdat dat onbesnedenen waren. Dat de besnijdenis symbolische betekenis heeft wordt door allen beaamd, maar dat die met name een beeld is van het kruis is lang niet zo algemeen aanvaard, niettemin is dit het geval. Christus werd letterlijk besneden op de achtste dag, zoals alle Joodse jongetjes, en Hij onderging bovendien de ware besnijdenis, het tegenbeeld, op Golgotha. Daar werd de oude Adam weggesneden – niet maar op symbolische of ceremoniële of schaduwachtige wijze, doch in werkelijkheid. Sedertdien bezitten zelfs de gelovigen uit de heidenen in de Gekruisigde de ware besnijdenis, die zonder handen geschiedt. Van toen af was de besnijdenis van ongelovige Joden die de Messias verwierpen slechts een “versnijdenis” (Fil.3:2), een verminking.

Gelovigen uit de heidenen bezitten nu niet alleen een volmaakte besnijdenis maar ook een volmaakte doop. Ze zijn met Hem in het graf gelegd door *de* doop, zoals er in Kol.2:12 letterlijk staat. De weglating van het bepaald lidwoord is uiterst kwalijk, aangezien dit de indruk wekt dat de waterdoopt van de heiligen wordt bedoeld, en toch is dat de

gedachte beslist niet. Het bepaald lidwoord in het Grieks heeft in een geval als dit het gewicht van een bijvoeglijk naamwoord. Moderne taalkundigen willen het bepaald lidwoord ook in het Engels als een bijvoeglijk naamwoord opvatten. Zelfs de ergste beginneling in het Grieks weet echter, dat het in de Griekse taal dikwijls betekent: “die bekende, die geweldige, die speciale of bijzondere”. Hetzelfde lidwoord staat ook in de sleuteltekst Rom.6:4. Indien de waterdoop niet is bedoeld, om welke doop gaat het dan wel? Het lidwoord wijst op een unieke en ontzaglijk belangrijke doop, die destijds zeer bekend was. In Matth.20:22-23 wordt een doop met hetzelfde bepaald lidwoord eveneens tweemaal vermeld, en daar duidt die het grote en unieke vergieten van Zijn bloed op Golgotha aan, *de* doop die ook hier wordt bedoeld. Deze doop van het bloed vond plaats drie jaar na Zijn doop met water. In Zijn waterdoop verenigde Hij zich met Israël en met ons, Luk.12:50; Mar.10:38-39; Rom.6:3-4; Gal.3:27; Kol.2:12. In de drie laatstgenoemde passages gaat het steeds om dezelfde doop in de gekruisigde, begraven en opgestane Messias, waar geen water aan te pas komt. Hier is geen navolging van het Joodse ritueel met water, maar een verbintenis met Zijn bad des bloeds op Golgotha. Wij zijn gedoopt in Zijn dood (Rom.6:4). Wat een schande van het christendom dat het deze belangrijke waarheid niet heeft verstaan en alleen aan een Joods reinigingsritueel met water heeft gedacht!

Toen wij nog dode heidense honden waren, heeft Hij ons ook al levendgemaakt en opgewekt door die bijzondere werking van God in de weg van het geloof. Christenen zijn mensen die een opstanding uit de doden hebben ondergaan, maar die heeft beslist niet in stoffelijke zin plaatsgevonden.

Christenen waren eens dood, maar nu is hun leven met Christus verborgen in God (Kol.3:3). Hoe ongepast is het om levenden te gaan begraven. Men begraaft de doden, maar niet de levenden!

Christenen werden mede-opgewekt en bezitten een opstandingsleven. Hoe schrikwekkend onnatuurlijk en hoe volstrekt ongerijmd is het om mensen te begraven die al een heerlijke opstanding hebben ervaren. Wat heeft een opgestane met de diepe wateren van de dood te maken? Waarom zou een heilige, die met Hem is gezet in de hemelse gewesten, zijn hoge zitplaats verlaten en zich in oude kleren of in doopkleding gaan hullen om af te dalen in de wateren van de dood? Wanneer

Abraham, Izaäk of Jona naar beneden gingen, dan maakten ze een misstap. Onze roeping is nooit neerwaarts, maar altijd opwaarts!

Wateren zijn werkelijk wateren des doods, nog steeds beladen met een ongezonde uitwaseming en met de vloek die de aarde heeft getroffen; maar God heeft ons verlost van de vloek. Onze Messias heeft de vloek voor ons gedragen, zodat wij niet behoeven onder te gaan in het element van de vloek. Mochten gelovigen het Woord van God toch eens werkelijk geloven en ernaar handelen!

Door onze wonderbare doop met Christus te veronachtzamen heeft de Kerk ontzaglijk verlies geleden in ieder opzicht. Zij heeft de wet hoger geacht dan onze verbintenis met Christus en de wil van de mens gesteld boven de wil van God.

Zij heeft zich met het aardse Israël vereenzelvigd en is daardoor wettisch, op vormen en op uiterlijkheden gericht geworden. Dikwijls achtte zij zich geroepen om de Kanaänieten te gaan uitroeien. Ze heeft daarbij werkelijk stromen van bloed vergoten.

Ze heeft de aarde vervuld met zinloze vormen en rituelen en werkheiligheid. Ze heeft zich keer op keer met de macht van de staat verbonden, staatskerken ingesteld, grote tempels en kathedralen gebouwd, terwijl de arme heiligen zware belastingen werden opgelegd en moesten blijven betalen, terwijl ze in Christus allang volmaakt waren.

De zalige hoop ging verloren. Zelfs de leer van de rechtvaardiging en vele andere kostbare waarheden werden naar de vuilnishoop verbannen. De leer van het duizendjarig rijk werd verwrongen en misvormd tot een aards en een staatkundig rijk, dat niet vanuit de hemel door Christus maar door de Kerk zelf tot stand moest worden gebracht. De waarheid betreffende de genade werd overboord gezet en ook de vreugde en de zekerheid des geloofs. Zelfs het volbrachte werk van Golgotha werd totaal uit het oog verloren. De eenvoudige weg naar de hemel is momenteel volslagen onbekend in vele protestantse kerken.

Het onderwijs en de praktijk van Paulus raakten geheel verduisterd, en van het bijbelboek Handelingen werd het eerste hoofdstuk van de kerkgeschiedenis gemaakt. Het lijdt geen twijfel dat de god van deze eeuw in deze geestelijke catastrofe de hand heeft gehad, want dat is beslist het geval. Aangezien de Kerk de plaats van Israël had

ingenomen, was een nationaal en geestelijk herstel van dit volk volstrekt zinloos. Zo werd de deur wijd opengezet voor het antisemitisme, dat vanaf de tijd van de kruistochten bij iedere gelegenheid de kop heeft opgestoken.

Omdat men niet geloofde in Israëls heerlijke toekomst en koninkrijk moest men de gloedvolle voorzeggingen betreffende Israëls komende heerlijkheid natuurlijk vergeestelijken, en dus werden de Psalmen en de Profeten in het “keurslijf” van de kerkleer gewrongen.

Net zoals onze besnijdenis zonder handen plaatsvond, zo is ook onze doop “geen werk van mensenhanden” (Kol.2:10-12). Wij werden levendgemaakt met Christus en opgewekt met Christus, maar niet in of door middel van de waterdoop. De waterdoop kon onmogelijk een begrafenissen met Christus zijn want Christus werd niet in een watergraf begraven, maar in de rots. Christus werd begraven toen Hij dood was, terwijl een dopeling wordt begraven zodra hij leven heeft ontvangen! De heilige *werd* reeds opgewekt (Kol.3:1-2) en de zondaar is al begraven!

Gelovigen moeten niet begraven *worden*, maar er wordt met grote nadruk van hen gezegd, dat ze reeds begraven *zijn*. Zelfs zij die in godsdienstig opzicht nog nooit een druppel water hebben aangeraakt. Het moet niet gebeuren, maar het heeft lang geleden al plaatsgevonden, toen Hij stierf en begraven werd (Rom.6:3-5). Prijst Zijn Naam voor eeuwig!

Hoe is het mogelijk dat gelovigen de tijden van Gods Woord zo door elkaar hebben gegooid! Ze zijn dikwijls op zoek naar gerechtigheid, terwijl Christus ons lang geleden tot gerechtigheid is geworden. Ze zijn op zoek naar reiniging van hun vlees, terwijl God nu met de mens wil omgaan op het hoge niveau van de geest. Ze zijn koortsachtig op zoek naar heiligheid, terwijl Christus lang, lang geleden al tot onze heiliging is gemaakt (1 Kor.1:30-32).

Ze hunkeren dikwijls naar verlossing, terwijl Christus Zelf hun verlossing is. Ze verlangen naar de vergeving van bepaalde zonden, terwijl ze in Christus vergeving van alle zonden bezitten. Ze streven naar waarachtige eenheid onder gelovigen, terwijl de Geest van God lang geleden al een volmaakte, goddelijke en onverbreekelijke eenheid heeft geschapen (Efe.4:1-6). En ze zoeken nog naar de juiste doop, terwijl ze allemaal reeds lang geleden gedoopt werden in Christus Jezus

en in Zijn dood (Rom.6:2-5; Gal.3:27; Kol.2:10-12; Efe.4:5). Vanwege hun ongeloof lopen christenen in alle opzichten achter. Ze lezen het woord doop in de gebiedende wijs, terwijl God het in de verleden tijd heeft opgeschreven. Ze zien de doop als een voorwaarde, terwijl God heeft verklaard dat het een voorrecht is. Ze beschouwen het als iets stoffelijks, God beschouwt het als iets diep geestelijks. Ze beschouwen het als een plechtigheid voor de enkelingen die bereid zijn om te gehoorzamen; God zegt dat Hij alle gelovigen hééft gedoopt. Ze eisen dat het wordt gedaan; God zegt dat Hij het lang geleden hééft gedaan. God begroef de dode Messias; zij willen de levende christen gaan begraven. God begroef in de rotsen, zij willen begraven in water. God schonk bevrijding van de vloek; zij willen een heilige in het element van de vloek onderdompelen. God heeft ons geplaatst in de hemelse gewesten, zij scheppen er behagen in om af te dalen in de wateren van de dood. God paste destijds geen enkel stoffelijk doopmiddel toe; zij willen het element van de dood aan een heilige toepassen, die al begraven, opgewekt en in de hemel gezet is.

Hoofdstuk 19

Geboren uit water, het waterbad, het bad der wedergeboorte

“Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan” (Joh.3:5)

De eerste uitdrukking vinden we in Joh.3:5, de tweede in Efe.5:26, en de derde in Tit.3:5. Aangezien velen aan de waterdoop denken als ze dit lezen, is het nuttig om deze uitdrukkingen te bespreken. Aangezien zij allen met water en wassing te maken hebben, worden ze allemaal toegepast op de waterdoop, zowel die door besprenkeling als door onderdompeling, en zowel met betrekking tot zuigelingen als volwassenen.

Vele broeders hebben echter aangevoeld dat indien deze uitdrukkingen worden toegepast op de waterdoop in welke vorm dan ook, wedergeboorte door waterdoop duidelijk wordt onderwezen. En inderdaad, deze bijbelgedeelten zijn de Roomse, Lutherse en Episcopale bewijsteksten voor die leer. Indien het water van de doop hier werkelijk is bedoeld, dan heeft men volkomen gelijk. Dan heeft het Pelagiaanse of tenminste het semi-Pelagiaanse stelsel het ook bij het rechte eind: de mens werkt eerst en vervolgens werkt God. De bewering dat het bloed van Christus reinigt van *alle* zonde kan dan niet waar zijn. Dan loog Petrus ook toen hij zei dat er onder de hemel slechts één naam is gegeven waardoor wij behouden moeten worden. Dan had Paulus het bij het verkeerde eind toen hij zei dat Christus onze verlossing en ons leven is. Dan is de redding niet van de Here.

Toen onze Heer deze uitdrukking gebruikte, had Hij het levende water van de reiniging in gedachten, en Hij gebruikte dit als een helder beeld van de reinigende kracht van het Woord van God. Wat het water voor het onreine lichaam deed, doet het Woord voor de onreine ziel via de onzichtbare werking van de Geest. Wij zien dagelijks op het zendingsveld, zowel thuis als overzee, dat geen enkele ziel voor God wordt gewonnen zonder het Woord. Johannes wil niet één van de twee middelen die hier worden genoemd benadrukken ten koste van het andere, maar hij benadrukt de noodzakelijkheid van beide middelen en

hun onderlinge relatie in de wedergeboorte van de zondaar. De Geest werkt via het Woord dat Hij heeft geïnspireerd, en waaraan God zijn naam heeft verbonden. Het Woord werkt nooit onafhankelijk van de Geest, en de Geest werkt nooit zonder het Woord. Dat het Woord eerder wordt vermeld dan de Geest betekent alleen dat het instrument wordt vermeld vóór degene die het hanteert.

Ten aanzien van het tweede bijbelgedeelte geldt eveneens, dat indien deze wassing met water de doop aanduidt, de conclusie onvermijdelijk is dat een mens via de doop wordt wedergeboren, een denkbeeld dat orthodoxe Baptisten terecht verafschuwen als een verwerpelijke “lering van mensen”. Overdenk het volgende eens: nadat Christus de Gemeente heeft liefgehad en Zijn liefde aan het kruis van Golgotha heeft bewezen, en nadat Zijn bloed is gestort waardoor de Gemeente is geheiligd, moet Hij haar nog steeds reinigen door middel van water, een ongezonde vloeistof die nog steeds is onderworpen aan de vloek! Wat een verschrikkelijke leer is dit! Hoe wordt het bloed en het volbrachte werk van Christus hier te schande gemaakt! Welk een diepte van verdorvenheid om te onderwijzen dat het gesprenkel, gegiet of gespartel dat een mens verricht geliefde en geheiligde gelovigen verder zou kunnen brengen, sterker nog: iets zou kunnen toevoegen aan het vergoten bloed van onze Verlosser en aan het heiligende werk van Zijn Geest.

Water benevelt dikwijls het gezichtsvermogen, en dat is ook hier het geval, want de Heer heeft het waterbad nadrukkelijk verklaard door de toevoeging: “met [het] woord”. Hij heiligde gelovigen en reinigt die nu dagelijks door het Woord. Indien de voorafgaande passage uit het Johannesevangelie zei dat de geboorte of het begin van ons nieuwe leven wordt bewerkstelligd door het Woord, dan wordt ons hier verteld, dat de voortdurende heiliging en reiniging van de heiligen plaatsvindt door hetzelfde middel van het Woord van God. We hebben in deze verzen (Efe.5:25-27) als het ware vier kostbare parels: Zijn liefde die aan alles voorafging, de koop die plaatsvond door het betalen van de prijs van Zijn eigen leven, de reiniging door het Woord, en het stellen van de Gemeente vóór zich. De eerste twee vonden plaats in het verleden, de derde wordt tijdens dit tijdperk van genade voortgezet, terwijl de laatste nog in de toekomst ligt, bij Zijn verschijning in heerlijkheid.

De derde tekst, Tit.3:5, luidt:

“Maar toen de goedertierenheid en mensenliefde van onze Heiland God verscheen, heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte, en der vernieuwing door de heilige Geest, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Heiland”.

Lees waterdoop in deze tekst, en we moeten opnieuw vaststellen, dat Hij ons redde door middel van de waterdoop en de vernieuwing van de Heilige Geest. Dan staat het water op één lijn met het bloed dat reinigt van alle zonde en dan is het ook gelijkwaardig aan de vernieuwing van de Heilige Geest. Het voorbeeld dat hier wordt gebruikt is het wasvat uit het Oude Testament. Net zoals het wasvat de priesters van weleer reinigde zo gebruikt de Geest het tegenbeeld van het Woord om ons te wederbaren en te vernieuwen. Woord en Geest werken nooit gescheiden van elkaar, want de leiding van de inwonende Geest gaat niet buiten het Woord om en nog veel minder tegen het Woord in, maar Hij werkt altijd met en door het Woord dat het tegenbeeld van het wasvat is. “U bent rein” zei Christus, “vanwege het woord dat Ik tot u heb gesproken”⁷. Het Woord is het reinigingsmiddel. Vele gelovigen worden verontreinigd omdat ze het Woord van God veronachtzamen. Evenzeer als het wasvat destijds was bedoeld voor de reiniging, zo is het Woord nu als tegenbeeld van het wasvat bedoeld om de gelovigen te reinigen. Net als de priesters zich destijds herhaaldelijk bij het wasvat moesten wassen, zo moeten wij ook het Woord voortdurend toepassen op ons hart en leven, onze wandel en werken en spreken. Het wasvat stond tussen het altaar (symbool van het kruis) en het Heilige, om te tonen dat de reiniging van het wasvat alleen was bestemd voor hen die bij het kruis hebben gestaan en gered zijn. Het Woord van God is eens voor altijd overgeleverd aan de heiligen, en het reinigt alleen *hen* – niet de zondaars die eerst door het bloed van het kruis gereinigd moeten worden. Christus bad voor de Zijnen, en zei: “Heilig hen door de waarheid; uw Woord is de waarheid” (Joh.17:17). Net zoals de priesters meer tijd bij het wasvat doorbrachten dan bij enig ander onderdeel van het tempelgerei, zo behoort een kind van God ook meer tijd en aandacht te besteden aan het Woord van God dan aan iets anders.

Een dagelijks bad in Gods Woord bekleedt de levens van gelovigen met zuiverheid, kracht en doelgerichtheid, met geur en onbevreesdheid. Wat een verdrietig licht werpt het toch op de menselijke aard dat de mens altijd neigt naar het stoffelijke en afdwaalt van het Woord dat zich

⁷ Johannes 15:3 (vert.).

voorgoed heeft gezet in de hemel. Hij is dol op het element van de vloek, terwijl hij Gods fundament van levend water veronachtzaamt. Hij houdt ervan om af te dalen terwijl de roeping van God altijd opwaarts is. Het is zoals David zegt, zijn ziel kleeft aan het stof – en aan het water, en dit verhindert hem om omhoog te vliegen naar de verheven bergtoppen van geloof, hoop en liefde, naar de glorieuze doop tot in Jezus Christus en tot in Zijn dood.

Hoofdstuk 20

Wat is de doop van 1 Kor.12:13?

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt” (1 Kor.12:13)

Het bijbelgedeelte van 1 Kor.10:2 kan ons echt helpen om de juiste interpretatie van onze tekst te geven. We lezen daar hoe heel het volk Israël, dat bestond uit ongeveer drie miljoen mannen, vrouwen en kinderen, zich “in Mozes liet dopen”. Zij werden niet gedoopt door onderdompeling, aangezien ze droogvoets door de zee gingen, terwijl de wateren aan beide zijden oprezen als een muur. Geen druppel water kwam met hen in contact. Zij werden noch ondergedompeld noch besprenkeld, maar niettemin gedoopt. Het is daarom duidelijk, dat Paulus het woord “dopen” op zijn eigen bijzondere manier gebruikt, in de betekenis van éénwording. Deze opvatting wordt gestaafd door het gebruik van het voorzetsel *eis* (in met richting) in beide bijbelgedeelten. Israël werd met Mozes verenigd en tot het volk van Mozes gemaakt – om hem te gehoorzamen, als hun leider en als de middelaar van het oude verbond. Dit gebeurde “onder de wolk” die de aanwezigheid van de HERE uitbeeldde. Deze wolk- en vuurkolom was hun leider, hun gids, hun schaduw en schild overdag, en hun brandstof, verlichting, bescherming en heerlijkheid gedurende de nacht. Vanuit die wolk sprak de HERE tot Israël, dus kunnen we die Israëls heilig orakel noemen. De indruk wordt hier gewekt, dat het de HERE was die het volk met Mozes verenigde – de Wetgever en Leidsman.

Het is dezelfde Heer – nu gekruisigd en opgestaan – die in Korinthe door zijn Geest allen tot één lichaam had gedoopt. Ze waren genomen uit de buitenwereld en in het lichaam geplaatst. Precies hetzelfde voorzetsel *eis* wordt hier gebruikt om dezelfde betekenis over te dragen (tot). Terwijl het voorzetsel *heos* “tot aan” betekent, betekent *eis* “tot in”. Joden en Grieken werden niet louter “nabij” de Messias gebracht, maar in de opgestane Here geplant. De vraag rijst dan: Wanneer kwam deze doop of éénwording tot stand?

De meeste commentatoren denken hier aan de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag. Maar dan moeten we aanvaarden dat er op de

Pinksterdag één lichaam werd gevormd dat uit Joden en heidenen bestaat. Dan was er destijds niet alleen sprake van éénwording van het lichaam met Christus, maar ook van éénwording van Joden en Grieken. In werkelijkheid zien we echter dat de gelovigen uit de Joden gedurende het hele tijdperk van de Handelingen onder de wet waren en zich aan de wet hielden, terwijl de twaalf apostelen uitsluitend het woord richtten tot de Joden. Volgens Hand.10:28 was het een Jood verboden zich te voegen bij of te gaan tot een niet-Jood. Dus was er nog steeds sprake van Joden en heidenen.

Toen waren er de tongentaal en de genezingen, de gemeenschap van goederen en de verschijningen van engelen, onmiddellijke oordelen en wonderlijke bevrijdingen. Indien dit alles gebeurde binnen het lichaam van Christus, de Gemeente, dan rijst de vraag: Waarom vinden zulke tekenen vandaag niet plaats?

Velen beweren dat partijschappen, scheuringen en verdeeldheid binnen de Kerk de Here verhinderen om zulke tekenen nu nog te doen. Zij menen echter dat zijzélf trouw zijn. Maar in dat geval zou de Here toch ongehinderd onder zijn trouwe volgelingen kunnen werken? De Here heeft in tijden en in kringen van grote afval het geloof van trouwe mensen altijd beantwoord. Hoe komt het dan dat deze tekenen zelfs bij trouwe christenen ontbreken?

Tekenen en wonderen zijn helemaal niet afhankelijk van de menselijke wil en trouw, maar van de wil van *God*, zoals in 1 Kor.12:11 uitdrukkelijk wordt onderwezen. Het Griekse werkwoord *boulomai* wordt daar gebruikt, dat wijst op Gods vaststaande en onveranderlijke raadsbesluit. Het is daarom niet afhankelijk van de wil van de mens maar van de wil van God. Het was Zijn wil dat deze tekenen zich voordeden gedurende het tijdperk van de Handelingen, terwijl ze ontbreken gedurende de bedeling van de genade. Pinksteren is een Joods feest dat met het Koninkrijk in verband staat, maar niet met het mystieke lichaam van Christus dat tijdens alle eeuwen en geslachten in God verborgen was gebleven. In het tijdperk van Pinksteren was er veel genade, maar de bedeling van de genade was nog niet aangebroken.

Er bestaan vier opvattingen met betrekking tot de tekenen en wonderen van Pinksteren en uit het tijdperk van de Handelingen:

- Het Rooms-katholicisme leert dat deze wonderen er binnen de Kerk altijd zijn geweest. In de kranten kunnen we dikwijls lezen over die overbodige en bedrieglijke mirakelen waardoor velen zich laten misleiden.
- Het fundamentalisme is met J.N.Darby de mening toegedaan, dat ons ongeloof en onze verdeeldheid er de oorzaak van zijn geweest dat deze tekenen hebben opgehouden. Zie echter wat zoëven met betrekking tot deze kwestie is gezegd. Het was niet het werk van de mens maar de wil van God.
- De Pinksterbeweging en sekten als de Mormonen leren dat deze tekenen eeuwenlang waren verdwenen vanwege het ongeloof van de mens, maar dat ze dankzij hún geloof in hún midden weer zijn teruggekeerd. Gedurende de afgelopen vijftig jaar zijn velen voor deze opvatting bezweken.
- De enige juiste en consequente opvatting stelt dat God ze verordeneerde ten bate van zijn bemoeienis met het volk Israël. We zien dat de tekenen er waren zolang Hij in genade met Israël omging. Israël, de tempel en de wet waren er – dus handelde Hij als “de God van Israël die alleen wonderen doet” (Psalm 72:18). Dit Schriftwoord is de gouden sleutel tot deze kwestie van de wonderen. God doet wonderen zolang Hij optreedt als de God van Israël, terwijl Hij niet langer zó werkt wanneer Hij Israël terzijde stelt en als de “God des hemels” gaat optreden – of zoals nu, als het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam. Geloof en genade zijn momenteel voldoende.

Wij voelen ons daarom gedrongen om de opvatting te verwerpen die in 1 Kor.12:13 de doop met de Geest van Hand.2 meent te zien. We moeten echter ook de opvatting verwerpen die hier denkt aan een bijzondere uitstorting van de Geest op de Korinthische gelovigen ten tijde van de vorming van hun gemeente in het jaar 53 van onze jaartelling – hoewel moet worden toegegeven dat we in het boek Handelingen over minstens vier van zulke bijzondere uitstortingen lezen, en in de eerste zeven brieven van Paulus worden er tekenen en wonderen vermeld. Maar hier denkt hij net zo min aan een uitstorting van de Geest als aan een onderdompeling in water bij de doop. Met het “wij allen” denkt hij hier niet aan de hele gemeente van Korinthe, maar aan alle heiligen als voorwerp van Gods zorg, niet alleen die uit Israël.

Hij verklaart het woord “allen” door te zeggen: “hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven hetzij vrijen”. Het woord “allen” is niet collectief bedoeld maar distributief. Tot nu toe was er het éne uitverkoren volk, nu zijn er ook uitverkorenen uit andere volken.

Ook moeten we niet onkundig zijn van het feit dat Paulus hier helemaal niet denkt aan de waterdoop, maar aan de vereniging van de uitverkoren Joden en heidenen en aan hun inlijving bij één enkel lichaam. Zoals Israël werd gedompeld in het gezag en het leiderschap van Mozes, zo werden deze Korinthische Joden en Grieken voorgoed geplaatst in het *soma*, of lichaam, om daar nooit meer te worden uitgenomen. Zij waren nu onafscheidelijk verbonden aan de Here.

Het werkwoord dopen staat in de verleden tijd, niet in de tegenwoordige zoals de King James vertaling heeft. Indien deze bijzondere doop niet plaatsvond op de Pinksterdag en ook niet in het jaar 53 van onze jaartelling wanneer geschiedde hij dan wel? Paulus bedoelt dat alle gelovige Joden en heidenen individueel werden gedoopt zodra zij tot geloof kwamen in de Here Jezus Christus. We hebben hier te maken met dezelfde doop als in Rom.6:4, Gal.3:27, en Kol.2:10-12 – de éne doop van Efe.4:5. Vervolgens was deze doop op dezelfde individuele, onzichtbare, onhoorbare, geheimzinnige en effectieve wijze werkzaam – zodat elke ware gelovige van nu uit de oude Adam wordt genomen en bij de Here Jezus Christus wordt ingelijfd. Het werkwoord *baptizo* zou in zulke gevallen door “overstromen” kunnen worden weergegeven, maar niet door “onderdompelen” want dat laatste geeft aan dat de dopeling in water wordt gedompeld en vervolgens weer uit het water wordt gehaald – terwijl de gedachte bij Paulus (en bij God) is dat hij in de gekruisigde en levende Here wegzinkt om nooit meer uit Hem te worden weggenomen. Aan het kruis verenigde Christus zich met onze zonden, hier verenigt Hij ons met Zijn nimmer eindigende heerlijkheid.

We zien wat voor een ontzaglijk verschil dit maakt. Het is het verschil tussen een hol en zinloos ritueel – dat aan het Lichaam van Christus zelfs nooit is opgelegd – en de heerlijkste werkelijkheid, een blijvende en onafscheidelijke verbintenis met de opgestane Verlosser en Here. Het is het verschil tussen de vluchtige tijd en de eeuwigheid, tussen vloek en zegen, tussen dood en leven, tussen Israël en het Lichaam, tussen vorm en werkelijkheid, tussen de oude en de nieuwe Adam, tussen aarde en hemel, tussen vlees en Geest, tussen godsdienst en ware geestelijkheid,

tussen eigenwilligheid en Gods wil, tussen het onvolkomen en broze werk van de mens en het onverbreekbare en hemelse werk van God.

Hoofdstuk 21

Is de doop een kwestie van een goed geweten?

“Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen: Hij, die gedood is naar het vlees, maar levend gemaakt naar de geest, in welke Hij ook heengegaan is en gepredikt heeft aan de geesten in de gevangenis die eertijds ongehoorzaam geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden. Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus, die aan de rechterhand Gods is, naar de hemel gegaan, terwijl engelen en machten en krachten Hem onderworpen zijn” (1 Pet.3:18-22)

Dit is dikwijls het krachtigste argument dat we te horen krijgen ter verdediging van de doop. Men meent dat Petrus een verdediging van de waterdoop heeft gegeven, terwijl precies het omgekeerde waar is. Laten wij oprecht proberen om de juiste betekenis van 1 Pet.3:21 te vinden.

Hij heeft gesproken over het ontzaglijke oordeel waarin slechts acht zielen werden gered *door water heen*. Dat laatste kan vreemd schijnen en toch is het niet vreemd wanneer wij ons realiseren dat hetzelfde water dat vele miljoenen deed verdrinken, Noach in de ark boven de verwoesting uittilde en hem er doorheen voerde. Hetzelfde water dat de bozen ombracht en dat tegen de ark aansloeg, bracht hem en de zijnen er veilig doorheen. Vanuit dat grijze verleden keek Petrus naar het *tegenbeeld* zoals er in het Grieks staat (*antitupon*).

Het woord zinnebeeld is een onjuiste vertaling van *antitupon*⁸. Hij denkt aan de Here Jezus als het persoonlijke Tegenbeeld waarvan alle typen slechts zwakke afschaduwingen waren. Net zoals de woedende baren tijdens de zondvloed sloegen tegen de beschuttende ark, zo werd onze gezegende Here door de golven van Gods gramschap gedoopt en geslagen. En net zoals de ark Noach beschutte, zo worden wij door Zijn doop gered. Zoals de ark door de wateren heenging, zo ging Hij er door heen, en zoals de ark steeg tot aan de top van de berg Ararat, zo steeg

⁸ De Engelse vertaling gebruikt het woord “figure”, d.w.z. zinnebeeld. Een zinnebeeld kan echter niet redden, dat kan alleen de werkelijkheid waarnaar de typen in het Oude Testament vooruitwezen (vert.)

Christus op uit de wateren des doods bij Zijn opstanding. En nogmaals, zoals de ark Noach niets opleverde totdat de vloed kwam, zo kunnen wij vandaag alleen maar beschutting vinden in de gekruisigde Christus over wiens onschuldig hoofd de golven en baren van de gramschap zijn heengegaan (Psalm 42:7, Jona 2:3). We worden hier herinnerd aan het feit dat Christus zelf Zijn dood aan het kruis een doop heeft genoemd, en we hebben hier met dezelfde doop te maken als in Kol.2:12. Zowel de besnijdenis als de doop vonden plaats op Golgotha, waar de oude mens in het gerechtelijk oordeel van God totaal is weggesneden en ook is weggespoeld door de doop en zondvloed van de baren van Zijn gramschap. Zodra een zondaar zich aan Christus vastklampt door het geloof, beschouwt God hem als gedoopt in Zijn dood en als mede-opgewekt met Hem uit de doden. De besnijdenis en al de “verscheidene dopen” in Israël waren zwakke afschaduwingen van de heerlijke werkelijkheid van de unieke doop van Golgotha.

Dat Petrus aan Golgotha denkt en niet aan de waterdoop blijkt ook duidelijk uit de laatste zinsnede: “*door de opstanding van Jezus Christus*”. De doop van Golgotha redde ons, maar indien het tegenbeeld van de ark onder de baren zou zijn weggezonden zonder er weer uit te voorschijn te komen, dan waren wij niet gered. Er is water in het beeld, maar niet in het tegenbeeld.

Deze gedachte wordt nog gestaafd doordat Petrus met nadruk opmerkt dat hij *niet* “het afleggen van lichamelijke onreinheid” bedoelt. Maar dat is nu juist wat water doet. Indien water het onderwerp zou zijn, dan zou water ons redden. Er is echter geen enkele broeder onder de Baptisten die dát zal aanvaarden !

Indien het voorafgaande juist is en we hier te maken hebben met een uiteenzetting waarin de Here wordt verheerlijkt als de Gekruisigde die de zonde wegdraagt, dan kan het onmogelijk Petrus’ bedoeling zijn geweest om te zeggen dat de waterdoop het antwoord van een goed geweten aan God is. Hij heeft zoiets nooit gezegd. Het woord *eperotema* komt binnen het Nieuwe Testament alleen maar hier voor en de betekenis ervan staat niet vast. Het is op vele uiteenlopende manieren vertaald, maar de letterlijke betekenis is een *dringend verzoek* (NBG: “bede”). Leighton heeft de ware betekenis wellicht dichter benaderd dan wie ook toen hij schreef: “Het woord bedoelt volledige overeenstemming van het geweten met God”. Inderdaad. Petrus bedoelt blijkbaar te zeggen dat de doop van Christus aan het kruis en Zijn

opstanding niet verstoffelijkt mogen worden tot water en het menselijk lichaam, maar dat deze heilsfeiten ons hele innerlijke leven moeten reguleren en ons een goed geweten ten opzichte van God en van onze medemensen moeten verschaffen. In vers 16 sprak hij over een goed geweten ten opzichte van mensen, hier over een goed geweten tegenover God.

Wij kunnen het niet laten om de kanttekening van W.B.Godbey bij dit vers aan te halen. Hij vertaalt zo letterlijk mogelijk: “Welks tegenbeeld, een doop, ons thans redt”, en gaat dan als volgt verder: “Dit bijbelgedeelte is door predikers – zowel papistische als protestantse – veel geweld aangedaan. Men heeft zijn uiterste best gedaan om de tekst neer te halen tot de zielsverwoestende ketterij van wedergeboorte door middel van de waterdoop, terwijl die juist precies het omgekeerde verklaart. In de hele Bijbel is water een symbool van de Heilige Geest, derhalve onderwijst dit bijbelgedeelte dat de doop van de Heilige Geest ons onder het Godsbestuur van het evangelie redt. Niet het “afleggen van lichamelijke onreinheid” behoort ons hele innerlijke leven te beheersen en ons “een goed geweten” te verschaffen. Terwijl Petrus verzekert dat dit tegenbeeld géén doop met water is, deelt hij tegelijkertijd mee dat het “*het antwoord van een goed geweten*” is, d.w.z. wanneer God ons doopt, dan geeft Hij daarmee Zijn antwoord aan ons geweten, en verzekert ons dat wij een goed geweten mogen hebben. De meeste uitleggers denken zowel in het beeld als in het tegenbeeld aan water, maar dat schendt alle regels van de typologie”.

Hoe en wanneer wordt de objectieve doop van kruis en opstanding ónze doop? Niet door enig zoeken of zich uitstrekken of streven van onze kant, en niet door een soort Pinksteren of een “second blessing”, maar zodra wij tot geloof in Christus komen, komt de Heilige Geest stil als de dauw des hemels in ons en doopt, d.w.z. verenigt ons met Zijn dood en opstanding. Door te veronderstellen dat Petrus hier spreekt over de waterdoop als een bede van een goed geweten laten we zien dat we het betoog van Petrus niet hebben begrepen, schrijven we aan het geweten een regulerende macht toe die dit niet bezit, degraderen we de éne ware doop voor het huidige tijdperk tot een vleselijke en wettische schaduw, en komen we vroeger of later onvermijdelijk bij de leer van wedergeboorte door middel van de waterdoop terecht. Satan is er altijd op uit om de Gemeente vanuit haar hemelse positie naar een laag en vleselijk standpunt te drijven, en voor dat doel heeft hij deze tekst van Petrus altijd verdraaid. Petrus noemt de dood van Christus in vers 18,

Zijn opstanding in vers 21, Zijn hemelvaart, zitten aan Gods rechterhand en heerschappij over alle machten in vers 22. Dit alles is volgens hem blijkbaar het tegenbeeld, de doop die ons nú redt, door het geloof. Elke gelovige is op een geweldige manier gered door het tegenbeeld, de doop van Zijn dood en opstanding. Prijst God voor deze “doop die ons thans redt” !

Hoofdstuk 22

Uiteenlopende beweringen over de doop

We willen in dit hoofdstuk een overzicht geven van de belangrijkste beweringen over de doop, afkomstig van voorstanders van hetzij de kinderdoop of de volwassenendoop (of doop op belijdenis).

Is de doop een verzegeling van de gelovigen?

Dit is de gangbare leer van de protestantse kerken. Laten we de toetssteen van het Woord erop toepassen en de woorden “zegel” en “verzegeld” citeren zoals die te vinden zijn in het Nieuwe Testament.

Joh.3:33 *“Wie Zijn getuigenis heeft aangenomen, heeft bezegeld dat God waarachtig is”*

Rom.4:11 *“En hij ontving het teken van de besnijdenis als zegel van de gerechtigheid van het geloof, dat hij had in de onbesneden staat”*

1 Kor.9:2 *“Als ik voor anderen geen apostel ben, dan ben ik het toch voor u, want het zegel van mijn apostelschap bent u in de Heer”*

2 Tim.2:19 *“Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn”*

Openb.6:3 *“En toen het Lam het tweede zegel opende”*

Openb.6:5 *“En toen het Lam het derde zegel opende”*

Openb.7:2 *“En ik zag een andere engel opkomen van de opgang van de zon, die het zegel van de levende God had”*

Openb.8:1 *“En toen het Lam het zevende zegel opende”*

Openb.9:4 *“...behalve van de mensen die het zegel van God niet aan hun voorhoofden hebben”*

Openb.10:4 *“Verzegel wat de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet op”*

Openb.20:3 *“Hij wierp hem in de afgrond en sloot en verzegelde die boven hem...”*

Openb.22:10 *“Verzegel de woorden van de profetie van dit boek niet”*

Het woord verzegeld duikt een paar maal op, maar nooit in verband met de doop.

Joh.6:27 *“Hem heeft de Vader, God, verzegeld”*

Rom.15:28 (grondtekst) *“Nadat ik dan dit volbracht heb en voor hen deze vrucht heb verzegeld...”*

2 Kor.1:22 *“God, die ons ook verzegeld en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft”*

Efe.1:13 *“verzegeld met de Heilige Geest van de belofte”*

Efe.4:30 *“Bedroeft de Heilige Geest van God niet, met wie u verzegeld bent tot de dag van de verlossing”*

Openb.5:1 *“een boek van binnen en van buiten beschreven, met zeven zegels verzegeld”*

In Openb.7:7-8 wordt gesproken over de verzegeling van 144.000 Joden.

In geen enkel geval worden de woorden “zegel” of “verzegeld” gebruikt in verband met water. We zijn niet met water verzegeld, maar met de Heilige Geest tot de dag van de verlossing (Efe.4:30). De hele verzegelingsleer, zoals die wordt toegepast op de doop met water, is in uitlegkundig opzicht een staaltje van kolossale onzin, dat een glimlach zou opwekken indien het niet zo ernstig was.

Is de doop een inzetting voor de Gemeente?

Laten we nagaan wat het Woord over inzettingen zegt.

Lukas 1:6 *“Zij nu (Zacharias en Elisabeth) waren beiden rechtvaardig voor God, wandelend in alle geboden en inzettingen van de Heer...”*

Het woord *dikaioma* betekent oordeel, rechtvaardiging, inzetting, gerechtigheid en heeft hier natuurlijk niets te maken met de doop.

1 Kor.11:2 *“En ik prijs u, dat u in alles aan mij denkt en de inzettingen vasthoudt, zoals ik ze u heb overgeleverd”*

Het Griekse *paradosis* betekent traditie en kan hier onmogelijk betrekking hebben op de doop, wat wij afleiden uit 1 Kor.1:14.

Efe.2:15 *“Toen Hij in zijn vlees de vijandschap, de wet van de geboden [die] in inzetten [bestaat], te niet gedaan had, opdat Hij die twee in zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen, vrede makend”*

De stam *dogma*, hier met inzetten vertaald, betekent een wet, voorschrift, verordening of regel. We hebben hier een nadrukkelijke vermelding dat de inzetten voor de Gemeente zijn afgeschaft.

Kol.2:14 *“... toen Hij ons al onze overtredingen kwijtschold, door het bewijsstuk uit te wissen, dat door zijn inzetten tegen ons getuigde en ons bedreigde. En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen”*

Hetzelfde woord als in Efe.2:15 wordt hier gebruikt en dezelfde waarheid wordt hier vastgesteld: dat het bloed van het kruis alle inzetten voor ons heeft afgeschaft.

Kol.2:20 *“Als u met Christus aan de elementen van de wereld bent afgestorven, waarom onderwerpt u zich, alsof u in de wereld leeft, aan inzetten?”*

Dit is een opmerkelijke uitspraak, aangezien de mens die aan inzetten is onderworpen hier gelijk wordt gesteld aan de wereldse mens. Mag God het velen inprenten!

Heb.9:1 *“Ook het eerste [verbond] had dus dienstvoorschriften en het wereldlijk heiligdom”*

Hier worden de dienstvoorschriften (inzetten) zoals altijd toegepast op Israël en aan hen had men ze altijd moeten overlaten.

Heb.9:10 *“die alleen [bestaan] in spijzen, dranken en verschillende reinigingen, inzetten van het vlees, tot op [de] tijd van [het] herstel opgelegd”*

De reinigingen (Grieks: “dopen”) worden hier inzetten van het vlees genoemd, die door de wet waren opgelegd, als een zwaar juk, tot op de tijd van het herstel, d.w.z. tot de eerste komst van onze Heer. Indien iemand ondanks deze Schriftgegevens de doop een insetting voor de gemeente wil noemen, moet hij beseffen dat hij tegen het Woord van God ingaat en het kruis van Christus te schande maakt, dat alle inzetten heeft afgeschaft.

De tafel des Heren is geen insetting, wat blijkt uit de toevoeging “zo dikwijls als” gij eet en drinkt. Dit is niet het taalgebruik van de wet betreffende een insetting. Deze tafel is geen wet maar liefde, een

waarachtig agapè of liefdemaal, zoals Zwingli terecht onderwees. Luther en Calvijn hebben hem beiden op onschriftuurlijke wijze overschat.

De doop is voor de besnijdenis in de plaats gekomen

Dit is het permanente stokpaardje van de broeders die de kinderdoop voostaan, maar zoals we in het voorafgaande hebben gezien, denkt de apostel in Kol.2:11-12 aan geen enkel spatje water. Hij heeft het over *de* doop. Terwijl de doop van Johannes *een* doop met water was, doelt Paulus hier op de unieke en bijzondere doop waardoor wij eens-voor-altijd in de opgestane Here werden gedompeld. Net zoals alle gelovigen over het tegenbeeld van de besnijdenis beschikken, zo hebben zij ook allen deel aan deze prachtige en wonderlijke doop die hen in Christus begroef of deed verzinken. We worden ervan verzekerd dat dit “zonder handen” is geschied. Zowel voor de besnijdenis als voor de doop met water zijn mensenhanden nodig. Daar kan een mens in godsdienstig opzicht als handelend persoon optreden, maar hier wordt hij nadrukkelijk als werker of mede-werker buiten spel gezet. God had zijn handen niet nodig en kon en wilde zijn handen niet gebruiken. Net zoals de verheven maar verworpen Steen het beeld van de wereldrijken zonder mensenhanden zal verbrijzelen, zo is deze geweldige maar helaas dikwijls onbekende doop tot stand gebracht door God zelf, zonder enige menselijke hulp. Hier moet de doopkandidaat uitsluitend op de werking van God vertrouwen.

Voorts is het duidelijk dat volgens de Kolossenzenbrief niet slechts bepaalde zuigelingen zijn gedoopt maar *alle* gelovigen, zoals duidelijk blijkt uit het voorafgaande en het vervolg. Destijds werden alleen de jongens maar niet de meisjes besneden, terwijl beide geslachten nu gedoopt of besprenkeld worden. De besnijdenis was alleen voor Israël en niet voor de volken bestemd. Dit bloedige ritueel werd nauwgezet voltrokken op de achtste dag, en sommige artsen beweren nog steeds dat dit het beste tijdstip is voor deze kleine operatie. Een ander argument tegen deze bewering is dat tijdens de periode van de Handelingen doop en besnijdenis naast elkaar plaatsvonden, wat niet had kunnen gebeuren indien het een voor het ander in de plaats was gekomen. Aangezien er geen enkel bewijs is voor de besprenkeling van zuigelingen, kon God die niet als vervanging voor wat dan ook gebruiken. Dat doop en besnijdenis tegelijkertijd in praktijk werden gebracht door Joodse gelovigen tijdens de Handelingen blijkt uit Hand.11:3, 21:20-21, Gal.2:7-9. De doop heeft de besnijdenis niet vervangen, aangezien alle

heiligen van beide godsdienstige handelingen nu het volmaakte tegenbeeld hebben in de gekruisigde Here – maar zelfs afgezien daarvan is er geen Schriftuurlijke basis voor de kinderdoop. De hele verbondstheologie druist in tegen Rom.9:4-5. Indien de doop in de plaats van de besnijdenis was gekomen, zou dit zijn vermeld in de voorschriften van het apostelconvent in Hand.15. Deze voorschriften waren “het noodzakelijke” voor gelovigen uit de volken, maar de doop werd niet als iets noodzakelijks beschouwd.

De doop een teken voor ongelovigen?

Dit is een andere bewering die dagelijks wordt verkondigd, maar zonder een schijn van Schriftbewijs. De Farizeëen uit de tijd van de Here hunkerden altijd naar een teken en vroegen de Here Jezus bij drie of vier verschillende gelegenheden om een teken, ondanks het feit dat ze Zijn wonderen dagelijks konden zien. Hij kenschetste hen als een geslacht dat op zoek was naar een teken (Mat.12:39, 16:4; Mar.8:12). Met hun buitensporig verlangen naar een teken toonden ze aan dat ze een boos en een overspelig geslacht waren. Ook Paulus zei van de Joden dat zij tekenen begeren (1 Kor.1:22). Het woord *teken* wordt in het Nieuwe Testament steeds in deze zin gebruikt, als een aanduiding van wonderen, een of twee teksten uitgezonderd. In Rom.4:11 wordt gezegd dat Abraham het teken van de besnijdenis ontving, en in 1 Kor.14:22 dat de tongen een teken zijn voor de ongelovigen. In het meervoud komt het woord tekenen drieëntwintig keer voor in het Nieuwe Testament, maar de waterdoop wordt nooit voorgesteld als een teken voor ongelovigen. Tekenen horen altijd bij Israël en bij de voor dat volk bestemde tijden, nooit bij het Lichaam en het huidige tijdperk van genade.

Het is een feit dat de waterdoop samenviel met de wonderen en de apostolische tekenen. We weten uit het boek Handelingen en uit de brieven dat de apostelen vele tekenen en wonderen verrichtten (Hand.2:22,43; 4:30; 5:12; 7:36; 8:13; 14:3). Ook Paulus predikte door middel van machtige tekenen en wonderen. Hij kon tegen de Korinthiërs zeggen dat de tekenen van een apostel door zijn hand waren verricht (2 Kor.12:12), en in Heb.2:4 wordt opgemerkt dat aan het evangelie getuigenis was gegeven door tekenen en wonderen. Er is niets geestelijks aan wonderen als zodanig, want wij weten op grond van 2 Thess.2:9 dat de mens der zonde zal worden geopenbaard met allerlei kracht en tekenen en wonderen van de leugen. Wonderen en tekenen zijn nooit gegeven aan de Gemeente, maar wel aan Israël en aan het

Koninkrijk. Ze waren nooit bestemd voor het tegenwoordige tijdperk, maar werden in de begintijd een poosje gegeven om de waarheid van het evangelie te onderstrepen. Israël is het wondervolk gebleven gedurende haar hele lange geschiedenis. Er waren grote tekenen bij elke stap die Israëls Messias deed gedurende Zijn verblijf op aarde: bij Zijn geboorte, doop, verheerlijking, dood, opstanding en hemelvaart. Het eerstvolgende dat Israël zal zien is het teken van de Zoon des mensen in de hemel (Mat.24:30). De vijf tekenen die de gelovigen zouden volgen (Mar.16:17) waren bedoeld voor de dertig jaar durende overgangperiode, en toen die voorbij was kon Paulus Trofimus, Epafroditus, Timotheüs en zichzelf niet meer genezen. Driemaal schreef hij: “De rechtvaardige zal door geloof leven” – en dat sluit tekenen uit. Tot de kringen van de orthodoxe baptisten behoren trouwens alleen maar gelovigen, geen ongelovigen. Om die reden alleen al is deze hele bewering binnen hun gemeenten volstrekt ongegrond en onhoudbaar.

Is de doop een belijden van Christus?

Dit wordt eveneens van alle zijden beweerd, maar wij hebben geleerd om niet klakkeloos te aanvaarden wat vrome mensen om ons heen zeggen. Er bestaat veel te veel vrome kerkleer die op schriftuurlijke gronden van haar voetstuk moet worden gestoten. Het is hoog tijd dat zulke vrome bombast wordt onthuld en blootgelegd. Terug naar het Woord en het getuigenis!

In Rom.10:9-10 wordt nadrukkelijk gezegd dat we met onze *mond* belijden en dan worden gered. Met de *mond* en niet met *water* of met het *doopbassin* zoals wijlen Dr.Haldeman ons wilde doen geloven, toen hij in *The Truth about Baptism* opmerkte:

“Een doopbassin in het centrum van een kerkgebouw verkondigt de dood, begrafenissen en opstanding van onze Heer, het goede nieuws van de behoudenis door Zijn plaatsvervangend sterven en van de onsterfelijkheid door Zijn triomfantelijke opstanding”.

Dit is niet alleen een geloofsuitspraak, maar zelfs één van een schitterende orthodoxe predikant. Ik vraag me echter af waarom Paulus in zijn zwanenzang tegen Timotheüs niet heeft gezegd: “Beijver je om doopbassins te bouwen”. Als Dr.Haldeman consequent had willen zijn, dan had hij meteen een bouwfonds voor zwembaden moeten oprichten en duizenden doopbassins in Azië, Afrika, Zuid Amerika en Oceanië moeten laten bouwen, want de duistere wereld heeft behoefte aan vele

proclamaties van het plaatsvervangend lijden en van de opstanding van onze Here.

Elke *tong* zal tegenover God belijden (Rom.14:11). In de dag die komt, zal elke *tong* belijden dat Jezus Heer is, tot eer van God de Vader (Fil.2:11). De mensen uit Efeze die waren gered kwamen in het openbaar de naam van de Heer Jezus prijzen en hun kwalijke praktijken opbiechten (Hand.19:17-18). Het woord “belijden” is in het Grieks *homologeoo* en betekent: hetzelfde zeggen als iemand anders. Indien wij onze zonden belijden, dan zeggen wij er hetzelfde van als God doet in zijn Woord. En indien we onze Heer belijden, dan zeggen we hetzelfde over Hem als wat God in zijn Woord over zijn Zoon heeft gezegd.

Het woord “belijden” geeft op zichzelf al aan, dat we dit met onze mond moeten doen en niet door middel van een bepaalde handeling of daad. Er is maar één tekst waar belijdenis van zonden met de waterdoop wordt verbonden. Die is te vinden in Mat.3:6, en heeft betrekking op Israël. Er was sprake van een opwekking onder het hele volk en er vond een massale doop plaats, aangezien “heel Jeruzalem en Judea uitgingen” om zich te laten dopen. Bovendien was het een doop van bekering tot vergeving van zonden. Ze werden niet gedoopt omdat ze gered *waren*, maar om gered te *worden*. De Farizeeën doopten dagelijks, maar haatten Christus zonder oorzaak en beleden Hem niet. Het doel van de doop van Johannes moet in het oog worden gehouden: het was opdat Jezus aan Israël mocht worden geopenbaard. Het was de massale reiniging van een onrein volk.

Is de doop voor gelovigen een kwestie van gehoorzaamheid?

Dat is wat onze broeders beweren, maar wat zegt het Woord? In het Nieuwe Testament wordt het werkwoord gehoorzamen twaalf maal gebruikt en gehoorzaamheid acht maal, maar in geen van deze twintig gevallen staat het met de doop in verband. Paulus was de apostel der Gemeente, maar hij heeft zelfs nog niet één keer in verband met de doop tot gehoorzaamheid opgeroepen. Met name bij hem, die op pathetische wijze van zichzelf zegt dat “de zorg voor alle gemeenten” hem was opgelegd, zou men dat verwachten.

Om de nieuwsgierigen niet langer van het onderzoek af te houden, zullen we een overzicht geven van elke tekst in de brieven die met dit onderwerp in verband staat.

Rom.6:3-6 *“Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding; dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn”*

Kol.2:11-12 *“In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt”*

Efe.4:5 *“Eén Here, één geloof, één doop”*

1 Kor.1:14 *“Ik ben dankbaar, dat ik niemand van u heb gedoopt”*

1 Kor.10:1-2 *“Want ik stel er prijs op, broeders, dat gij weet, dat onze vaderen allen onder de wolk waren, allen door de zee heengingen, allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee”*

1 Kor.12:13 *“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt”*

1 Kor.15:29 *“Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?”*

Gal.3:27 *“Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed”*

1 Pet.3:20 *“...die eertijds ongehoorzaamheid geweest waren, toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden. Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop”*

Johannes heeft nooit naar de doop verwezen, noch in zijn brieven noch in de Openbaring. Jakobus en Judas deden dit evenmin. In Heb.6:2 wordt ons verteld dat wij de leer der dopen moeten laten rusten, terwijl ons in 9:10 wordt meegedeeld dat de dopen als inzettingen voor het vlees aan Israël waren opgelegd tot de tijd van het herstel, d.w.z. de tijd van Christus' eerste komst. Het was een opdracht voor Israël tot op Christus.

Enkele korte opmerkingen n.a.v. de aangehaalde Schriftwoorden:

- (1) Van gehoorzaamheid aan een inzetting is geen sprake, maar wel van een lofzang over een voldongen feit. Alle heiligen zijn gedoopt.
- (2) Er is hier geen sprake van een doop in de *naam* van Christus, maar van een doop (tot) in *Christus*.
- (3) Paulus noemt het water helemaal niet, en waar hij water op het oog heeft, dankt hij God voor het feit dat hij niemand heeft gedoopt, aangezien hij niet was gezonden om te dopen.
- (4) Onmiddellijk na de overgang⁹ merkt hij op, dat er slechts één doop is. Nu weten we allemaal wel dat er niet één waterdoop bestaat, maar wel een twintigtal. Toch is er slechts één doop voor de leden van het Lichaam van Christus (Rom.6:4, Gal.3:27, Kol.2:10-12, Efe.4:5)

Behoren wij Christus te volgen in het watergraf?

Dit veronderstelt dat gelovigen uit de tegenwoordige bedeling Christus behoren na te volgen – terwijl wij Hem niet kunnen volgen, aangezien Hij de Dienaar der besnijdenis was, die arbeidde onder de wet ten behoeve van het uitverkoren volk. Niet de gedachte van het *navolgen* van Christus is de hoofdlijn van de brieven, maar die van het in Hem *zijn* en *blijven*.

“Zoals u dan Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebt, wandelt in Hem” (Kol.2:6).

Mijn pink volgt mij niet, maar wandelt in mij, en zó is ook de geringste van de gelovigen in Hem, maar volgt Hem niet. *In Christus* is de bijzondere paraaf van Paulus. In de een of andere vorm gebruikt hij die wel acht keer in zijn brieven. Het is de kern, het middelpunt en de samenvatting van heel zijn onderricht voor de gemeente van de tegenwoordige bedeling.

We moeten nooit vergeten dat Christus werd geboren onder de wet, en zich als een zondaar liet behandelen waar het Zijn besnijdenis, doop en kruislijden betreft. Hij werd gedoopt *om alle gerechtigheid te vervullen*, zoals Hij zelf zei. Nu dan, kan een gelovige ná Golgotha, waar alle gerechtigheid is vervuld, en nadat het Evangelie de volmaakte

⁹ Van het evangelie van het Koninkrijk naar het evangelie van de genade Gods (vert.)

gerechtigheid Gods heeft geopenbaard, zich nog ooit om dezelfde reden laten dopen als waarom onze Heer werd gedoopt? Het zou neerkomen op een ontkenning van Golgotha. We konden ons net zo goed laten besnijden als laten dopen, indien wij Christus in alles wensten na te volgen. Het wachtwoord voor ons is niet *navolging*, maar altijd *éénwording*.

Er is een keerzijde van de waterdoop, waarin het gepaster zou zijn om Christus na te volgen. We lezen in Joh.4:2 dat “Jezus zelf niet doopte”. Waarom deed Hij dat niet? Hij ging het land door, goed doende: Hij predikte, leerde, genas, reinigde, vertroostte – maar waarom doopte Hij niet? Hij werd wel gedoopt en daardoor behandeld als een zondaar onder de wet, maar zelf *doopte Hij niet*. Het imperfectum wordt gebruikt en dit betekent, dat Hij niet de gewoonte had om te dopen. Hij liet het dopen gewoontegetrouw en doelbewust na. Waarom? Er zijn sterk uiteenlopende antwoorden gegeven, maar: *Hij doopte niet met water, omdat Hij zou dopen met de Geest. Hij verleent niet de schaduw, maar de werkelijkheid*. Wij volgen geen aardse Jezus na, maar wij zijn blijvend verenigd met de Here der heerlijkheid. En we weigeren om de rijkdom van de hemel te verruilen voor de “zwakke en armelijke beginselen van de wereld” (Gal.4:9).

Is de doop een met-Christus-begraven-woorden?

De waterdoop is niet een begrafenis met Christus, want:

- (a) Christus werd niet begraven in een watergraf, maar in rotsen;
- (b) Christus werd begraven toen Hij dood was, terwijl een dopeling wordt begraven zodra hij leven heeft ontvangen;
- (c) Gelovigen moeten niet wórdén begraven, mar ze *zín* begraven. Het heeft plaatsgevonden in het verleden (Rom.6:3-5).
- (d) Wij worden niet gedoopt in water, maar in *Jezus Christus*.
- (e) Wij werden met Hem begraven door *de* doop in *de* dood, zoals de grondtekst letterlijk zegt, met een duidelijke verwijzing naar het sterven aan het kruis, waarbij wij met Hem gekruisigd werden. Paulus deelt ons dit ook werkelijk mee.

Bekwame commentatoren, zoals J.Brown, Shedd, C.Morgan, Venn, Williams, Godbey, Lenski, James M.Gray, Gaebelein, Norman Harrison, L.Tucker, S.J.Baird, en R.Thomson zien tegenwoordig in dat Rom.6:3-6 niets te maken heeft met water, maar ziet op onze éénwording met Christus. Het werkwoord *baptizo* wordt gebruikt vanwege het feit dat dit in de brieven van Paulus betekent: *indompelen, onderdompelen om er nooit weer uit te gaan*. Wij zijn in Christus geplaatst om nooit meer uit Hem te worden weggenomen. Het is jammer dat men hier een godsdienstige handeling binnensmokkelt waarvan in het origineel beslist geen sprake is, en een vloeistof waarover evenmin wordt gesproken.

Het woord dat in het Grieks voor *begraven* wordt gebruikt, kan nooit een afdaling in een zogenaamd watergraf aanduiden. De beeldspraak van een plant, die Paulus hierna gebruikt, wordt nooit verstoffelijkt. Het is dus inconsequent om de doop die met de plant in één adem wordt genoemd wél te verstoffelijken. Zie wat er over dit onderwerp van een begrafenis eerder is gezegd.

Onze lichamen gewassen met puur water?

Deze zinsnede uit Heb.10:22 wordt door Alford en de meeste uitleggers verklaard als een rechtstreekse verwijzing naar de doop, maar het staat vast dat we hier met de “verscheidene dopen” van Israël te maken hebben en niet met de zogenaamde “christelijke doop”. De schrijver richt zich tot de Hebreëen en de sleutel tot dat boek is dat het aan de Hebreëen was gericht. Binnen Israël had slechts één man op één dag in het jaar en op één manier toegang tot God. De onreinen werden voor één dag of voor één week van de tabernakel gescheiden, afhankelijk van de mate van onreinheid. De verontreiniging die zeven dagen duurde kon niet worden opgeheven zonder een ritueel offer, waarbij water moest worden gesprekend door de hand van een rein persoon. Nadat een melaatse rein was verklaard, moest hij zijn kleren wassen en zichzelf wassen met water. Deze wassing verrichtte hijzelf – er was geen doper bij betrokken. Begroef Christus zichzelf? En begraven christenen zichzelf?

Deze wassingen uit Israël worden voor de schrijver van de Hebreëen een fraai beeld van de gelovigen. De nieuwe en levende weg is voor ons ingewijd door Zijn vlees, d.w.z. Zijn verbroken lichaam. Wij mogen het binnenste heiligdom ingaan – de hemel zelf – met een oprecht hart, in

volle verzekerdheid des geloofs, terwijl onze harten door het bloed der besprenging zijn gereinigd van een kwaad geweten. Melaatsen die rein waren verklaard moesten hun lichamen nog wassen in zuiver, d.i. stromend, water. Gelovigen zijn melaats vanwege de zonde, en hun lichamen moeten rein zijn om tot God te kunnen naderen. Zoals een gewassen melaatse vroeger voor God kon verschijnen, zo werden wij na het bloed van het volmaakte offer aan het kruis nog gewassen door het reine water van het Woord. De taal van het Oude Testament wordt gebruikt met betrekking tot de Hebreeuwse gelovigen van het nieuwe verbond.

De doop is een zinnebeeld van dood en opstanding

Fataal voor deze bewering is, dat alle zinnebeelden evenals alle typen in Israël voorafgingen aan de komst en de dood van Christus, net als alle messiaanse profetieën. Velen echter, die dit volmondig zullen toegeven, houden niettemin staande dat onderdompeling de dood van de gelovige aan het kruis uitbeeldt, terwijl het opkomen uit het water een zinnebeeld is van diens opstanding. Om verschillende redenen kan dit echter niet worden volgehouden. Het zou volslagen ongerijmd zijn indien een gelovige – die eeuwig leven bezit, met Christus is opgestaan en zelfs is gezeten in de hemelse gewesten - zijn dood en begrafenis zinnebeeldig zou gaan voorstellen. Het gebruik van zinnebeelden houdt in dat men terugkeert naar een schaduw uit het vage en grijze verleden. Wie leven en zijn opgestaan, worden niet opnieuw begraven en hebben geen behoefte aan een zinnebeeldige voorstelling van hun dood. De dood is een lelijk monster, we kunnen niet genieten van afbeeldingen of voorstellingen daarvan. Aan een zinnebeeld van onze opstanding hebben we evenmin behoefte, daar wij de heerlijke wérkelijkheid van de opstanding bezitten. De wet was een schaduw, type en zinnebeeld van de komende dingen, maar wij bezitten in Christus de stralende werkelijkheid. De typen werden vervuld toen het tegenbeeld verscheen, en de schaduwen vluchtten weg toen het lichaam was gekomen. In een zinnebeeld is er noodzakelijkerwijs altijd een profetisch en een voorspellend element, dat tot vervulling en verwerkelijking komt in onze gekruisigde en opgestane Here. Een zinnebeeld is een zichtbaar bewijs of een uiterlijk, stoffelijk teken van iets geestelijks en niet-stoffelijks dat nog moet komen. Daarom is het per definitie onmogelijk dat een opgestane, levende heilige die met Christus is gezeten in de hemelse gewesten iets kan gaan uitbeelden door af te dalen in het watergraf of onder het element van de vloek. Water, tenzij het net uit de

hemel is gevallen, is altijd een element van de vloek en met ziektekiemen beladen.

Afdaling betekende voor de aartsvaders en voor Jona, die naar Joppe afdaalde, een ernstige misstap op de weg van het geloof. In plaats van iets goeds beeldde het altijd iets kwaads uit. In welk hoofdstuk en vers uit de Bijbel wordt er gezegd dat een opgestane, levende heilige zijn dood en opstanding opnieuw moet gaan uitbeelden – die eens voor altijd in het verleden hebben plaatsgevonden? De opstanding is zó geheimzinnig en tegelijkertijd zó heerlijk dat er op aarde geen enkel zinnebeeld is dat die ooit zou kunnen voorstellen. De oude dingen zijn voorbijgegaan en alles is nieuw geworden! God verlangt van ons dat wij de dingen die achter ons liggen vergeten en ons uitstrekken naar hetgeen vóór ons ligt. Het is een regel van de symboliek der Schrift dat het vroegere een voorafschaduwing is van het latere en het mindere van het meerdere – maar hier zou het latere het eerdere uitbeelden en het meerdere het mindere! De theorie van de doop als zinnebeeld berust op de misleidende gedachte dat we tegelijk in de schaduw kunnen zijn en in het lichaam van Hem die de vervulling is van alle schaduwen. Het is eenvoudig onmogelijk dat heiligen op enig moment zowel in de hemelse gewesten met Christus als onder de wet zijn.

De doop en het avondmaal

Wie het ene afwijst moet ook het andere loslaten, zegt men. Wij hebben dikwijls horen zeggen dat er twee ordinantiën zijn die de Here ons heeft nagelaten, te weten doop en avondmaal. Indien we ware Bereëers zijn, dan zijn we bereid om de Schriften te onderzoeken om na te gaan of dit werkelijk het geval is. Aangezien we tegenwoordig een open avondmaal vieren, is het goed om een uiteenzetting te geven van de duidelijkste verschillen en tegenstellingen tussen de doop en de tafel van de Heer. Nimmer, werkelijk nimmer, zijn deze twee in de Schrift gecombineerd. Hier heeft de mens verbonden wat God had gescheiden. De doop met water is een oudtestamentische inzetting. “Laat.. de leer der dopen rusten” (Heb.6:1-2).

Het avondmaal is een viering van het nieuwe verbond voor de duistere nacht waarin wij leven.

“Want zelf heb ik bij overlevering van de Here ontvangen... Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed... doet dit... tot mijn gedachtenis” (1 Kor.11:23-26).

Paulus ontving het avondmaal niet van de twaalven, maar van de Heer.

De doop met water werd *opgelegd* evenals alle overige inzettingen.

“Verscheidene dopen, inzettingen voor het vlees, opgelegd tot de tijd van het herstel” (Heb.9:10).

Het avondmaal werd nooit *opgelegd*.

“Doet dit, zo dikwijls gij die drinkt...” (1 Kor.11:26).

De doop met water in Israël was *noodzakelijk voor het behoud*.

“Een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van zonden” (Hand.2:38).

Men liet zich dopen om vergeving van zonden te ontvangen. Het avondmaal heeft zo'n functie beslist niet!

“Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid” (Rom.4:5).

De doop met water hield verband met de openbaring van de Here aan Israël.

“Opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen met water” (Joh.1:31).

Het avondmaal houdt verband met de verwerping van onze Heer en met Zijn afwezigheid.

“... verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt” (1 Kor.11:26).

Paulus' openbaringen waren bestemd voor een gemeente die grotendeels uit heidenen bestond. De doop met water wijst op een reiniging die *nog niet is voltooid*.

“Ik doop u met water..., maar Hij... zal u dopen met de Heilige Geest” (Mat.3:11).

Het avondmaal wijst op het *volbrachte werk* van Christus:

“...verkondigt gij de dood des Heren” (1 Kor.11:26).

Men onderwerpt zich doorgaans slechts *éénmaal* aan de waterdoop, terwijl de tafel des Heren *telkens opnieuw* wordt gevierd: “zo dikwijls gij”.

Doop was niet inbegrepen bij het zendingsbevel dat Paulus was gegeven. “Christus heeft mij niet gezonden om te dopen” (1 Kor.1:17), zei de apostel.

De tafel des Heren maakte wél deel uit van zijn opdracht.

“Want... ik heb van de Here ontvangen, wat ik u weder overgegeven heb” (1 Kor.11:23).

Hij ontving dit door openbaring uit de hemel. De dopen, als reinigingsrituelen, waren mozaïsch terwijl Paulus de tafel des Heren niet ontving van Mozes noch van de apostelen, maar rechtstreeks van de Here uit de hemel. Terwijl beide ernstig worden misbruikt, blijkt dat de doopraktijk nimmer werd hervormd, terwijl de avondmaalspraktijk wél grondig werd herzien, zelfs nog in het jaar 59 of 60. Indien het de bedoeling van de Here was geweest om het avondmaal voor het tegenwoordige tijdperk af te schaffen dan zou dit hét juiste moment, de juiste gelegenheid en de juiste plaats zijn geweest – maar in plaats van het te schrappen zette de Geest in detail uiteen hoe het wél en niet moest worden gevierd.

Velen hebben een hekel aan het Latijnse woord sacramenten en geven de voorkeur aan het woord ordinantiën om doop en avondmaal aan te duiden, maar dit is net zo min een Schriftuurlijke term als het woord sacramenten. Het Nieuwe Testament gebruikt geen verzamelnaam voor beide godsdienstige handelingen. In de Bijbel worden doop en avondmaal nooit zó op één lijn gesteld als binnen het christendom geschiedt. Ook dit is een overlevering der ouden.

De doop: een opdracht voor de gemeente van vandaag?

Voorstanders van de waterdoop, in welke vorm dan ook, zullen met vele van de voorafgaande feiten kunnen instemmen, maar zich daarvan afwenden met de uitspraak: “Wij moeten Gods opdracht gehoorzaam zijn”. Daarop zouden wij van ganser harte “Amen, ja amen!” zeggen indien dit inderdaad het geval was, maar ik ben er zeker van dat God zo’n opdracht nooit heeft gegeven.

Natuurlijk geven wij volmondig toe dat Israël verscheidene dopen waren opgelegd tot aan de tijd van het herstel (Heb.9:10). Ook geven wij toe dat Johannes kwam met een bevel om zich te laten dopen. We zijn het er echter allemaal over eens dat Johannes arbeidde (a) onder de wet, (b) onder Israël, en (c) met de bedoeling dat de Messias aan Israël zou worden geopenbaard.

Het is ook een feit dat er in de slotgedeelten van het Mattheüs- en Markusevangelie opdrachten om te dopen staan, maar we moeten in gedachten houden dat onze Heer een dienaar der besnijdenis was, d.w.z. van Israël (Rom.15:8). We hebben hierboven vele redenen genoemd waarom de zogenaamde “grote opdracht” onmogelijk betrekking kan hebben op de Gemeente. Betreffende Markus 16:16 is het duidelijk dat de doop samen met het geloof hier een voorwaarde is om behouden te kunnen worden, en dat er vijf ontzagwekkende tekenen zouden volgen bij allen die geloven. Tongen worden daarbij ook genoemd, maar in het jaar 59 schreef Paulus aan de Korinthiërs dat tongen samen met alle andere wondertekenen zouden ophouden, terwijl alleen geloof, hoop en liefde zouden overblijven gedurende de hele tegenwoordige eeuw. Indien we in aanmerking nemen dat de doop nimmer een voorwaarde voor het behoud kan zijn in het tijdperk van de huidige Gemeente, en dat de tekenen van Markus 16:16 reeds lang geleden werden afgeschaft, dan kunnen we aan de hand van de voorspelling van 1 Kor.13:8 gemakkelijk inzien dat de opdracht van Markus 16:16 evenmin voor de Gemeente is bestemd als die van Mattheüs 28:20. Geen van de genoemde vijf tekenen is echt in de huidige gemeente aanwezig.

Indien we de opdrachten voor de Gemeente willen leren kennen, dan moeten we naar Paulus toegaan, de apostel van de volken, die vele malen heeft gezegd dat we zijn navolgers behoren te zijn, en die de Thessalonicenzen prees omdat zij hem nagevolgd waren (1 Thess.1:6, 2 Thess.2:3-7).

Heeft Paulus ons geen opdracht gegeven om te dopen?

Indien hij dit deed dan heeft hij zichzelf tegengesproken, want hij schreef: “Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom.6:14). Zodra wij erkennen dat we niet onder een wet zijn, kunnen we ook de doop niet langer als een gebod of een wet aanvaarden. Nogmaals: dan zou Paulus zichzelf hebben tegengesproken door te zeggen dat de heiligen in Christus volmaakt zijn en met Hem zijn begraven in de doop

van Zijn dood (Kol.2:10-12). Evenals ons in-Adam-zijn al onze schuld en onreinheid met zich meebracht, zo brengt ons in-Christus-zijn heel onze onschuld en zuiverheid met zich mee. Nogmaals: indien de waterdoop enige vorm van zegen inhield, dan zou Paulus nooit God hebben kunnen prijzen dat hij in Korinthe niemand had gedoopt behalve drie met name genoemde personen. Bovendien, als Paulus ons vertelt dat we moeten vasthouden aan de éne, heerlijke doop van Efe.4:5, Rom.6:3-4, Gal.3:27, Kol.2:10-12 en 1 Kor.12:3, dan zou hij zich opnieuw tegenspreken indien hij tegelijkertijd de waterdoop wilde handhaven voor de leden van het Lichaam, d.w.z. de Gemeente. Dan is het gewoon niet waar en dan kán het ook niet waar zijn dat er maar één doop is, want dan moeten er nu nog steeds minstens twee dopen zijn.

Het mag niet aan onze aandacht ontsnappen dat Paulus het woord *water* in zijn diepgaand onderricht betreffende de doop geen enkele maal gebruikt. Bij de enige gelegenheid waar hij de waterdoop vermeldt, brengt hij zijn dankbaarheid naar voren dat hij die nooit heeft bediend behalve in een paar zeldzame gevallen, net zoals hij het ritueel van de besnijdenis gedurende enige tijd nog toepaste. Tegenover het dopen plaatst hij zijn opdracht om het evangelie te prediken. Een uitspraak als deze is een krachtig argument om ons te doen veronderstellen dat de apostel der volken, qua levenswandel ons grote voorbeeld, de waterdoop beschouwde als een handeling die niet thuishoort in de blijde boodschap van genade voor de tegenwoordige eeuw. Geen enkele voorganger die wil vasthouden aan de waterdoop – in welke vorm dan ook – kan Paulus navolgen in zijn lofspraak betreffende het niet-dopen. Indien er ook maar de geringste vorm van zegen in de doop was, zou hij zo'n dankzegging niet zo oprecht en zo consequent hebben kunnen uitspreken. Zijn lofspraak toont duidelijk aan dat er sedert Golgotha geen zegen meer aan de waterdoop is verbonden.

Zijn lofspraak vanwege het niet-dopen is geheel in overeenstemming met de uitspraak in Heb.6:2, dat zelfs de Hebreeuwse gelovigen de dopen achter zich moesten laten. De waterdopen van weleer moesten zij verlaten om te kunnen vasthouden aan de éne doop van Efe.4:5.

Indien God een inzetting voorschreef in het Oude Testament, dan gaf Hij altijd specifieke aanwijzingen en een gedetailleerde beschrijving van het "hoe" ervan. Denk maar aan het Paaslam, de Tabernakel, de Feesten, de offers en de tienden. Indien Hij de waterdoop voor het huidige tijdperk had bestemd, is het dan denkbaar dat Hij zou hebben nagelaten om voor te schrijven hoe die moest worden bediend en Zijn volk bijna

2000 jaar lang over de juiste doopvorm en de juiste doopkandidaten zou hebben laten kibbelen en bekvechten? Indien de waterdoop voor de tegenwoordige tijd was bestemd, waarom wordt die in de brieven van Paulus, Jakobus, Johannes en Judas dan nooit vermeld, of in het boek Openbaring? Overdenk deze dingen eens.

“In de doop op zichzelf is er absoluut niets – maar...”

Dit is een citaat, dat we hebben ontleend aan broeders uit het Baptisme en predikers van het Evangelie. We denken hierbij in het bijzonder aan één geliefde man van God, die het bovenstaande telkens opnieuw placht te herhalen, totdat wij tegen hem zeiden dat de Schriftuurlijke doop wel degelijk vol betekenis is. De doop met water die onze Here ontving was een aspect van zijn volledige éénwording met de mensheid. Door zijn doop werd Hij tot de overtreders gerekend, zoals Jesaja had voorgezegd (Jes.53:12). Als een vuile zondaar vroeg Hij om reiniging, en toonde daarmee aan dat Hij in de gelijkenis van het zondige vlees was gekomen. Gedurende zijn leven op aarde werd Hij herhaaldelijk beschuldigd van zonden die Hij nooit had bedreven, maar Hij opende zijn mond niet. Waarom? Omdat Hij daar stond met onze zonden op zich geladen. Hij die geen zonde gekend heeft werd voor ons tot zonde gemaakt (2 Kor.5:21). Deze eerste doop van de Messias was beslist iets geweldigs, aangezien Hij teruggaf wat Hij niet geroofd had (Psa.69:4).

Zijn tweede doop was nog veel wonderbaarlijker – toen Hij het loon van de zonde op zich nam en stierf. Hij heeft “mij liefgehad en zich voor mij overgegeven”! (Gal.2:20). Wat een oneindig kostbare doop was dat, die Hij had aangekondigd door te zeggen: “Ik moet worden gedoopt met een doop” (Lukas 12:50). Hiermee bedoelde Hij de doop van zijn dood aan het kruis.

Ten derde, onze doop met Christus en in zijn dood (Rom.6:4) is in onze ogen zo mogelijk nóg wonderbaarlijker. Even zeker als onze Heer één werd met ons in zijn doop, zo werden wij één met Hem in die ene geweldige doop, waarbij wij Christus hebben aangedaan.

Een schooljongen die met een dode mus speelt heeft iets wonderlijks in zijn handen, want alle wetenschappers bij elkaar kunnen nog niet eens één enkel veertje scheppen dat op de rug van zo'n dood vogeltje zit. Wilt u dan zeggen, broeder, dat God ons iets zou geven dat minder is

dan zo'n dode mus en er Zijn volk eeuwenlang om zou laten twisten? Zelfs de dopen uit het Oude Testament waren méér dan niets.

Een bellenblazend kind heeft iets dat qua kleur, vorm en aard wonderbaarlijk is. Denk maar eens aan de ontelbare waterstofatomen in één zeepbel, met alle krachten die deze bij elkaar houden. Wilt u ons dan vertellen dat God een niemendalletje, iets dat nog minder is dan zo'n zeepbel, zou nemen en er zijn volk tweeduizend jaar lang mee zou laten worstelen? Als u zo spreekt laat u zien, geliefde broeder, dat u de éne, heerlijke doop van Rom.6:14, Gal.3:27, Efe.4:5 en Kol.2:10-12 nog nooit hebt begrepen.

Het is werkelijk het toppunt van gedachtenloosheid, wanneer vele broeders eerst de doop bagatelliseren om vervolgens een “maar” van traditieer en conventie te laten klinken. God heeft zijn Woord verheven boven alles waaraan zijn Naam is verbonden. Wij behoren als geliefde kinderen Gods onze hemelse Vader in dit opzicht na te volgen en mogen geen vrome gemeenplaatsen uitdelen, want daarin kan bedrog en lafhartigheid schuilgaan, zodat Gods Woord en Gods Naam oneer worden aangedaan. De Heer die een God van orde is, legt niet iets dat minder is dan een dode mus of een zeepbel in zijn Gemeente om zijn heiligen daarmee gedurende vele zware eeuwen in verwarring te brengen. De Heer stond op uit de dood en voer ten hemel om alle dingen tot volheid te brengen, niet om zijn kinderen vanwege een niemendalletje voorgoed uiteen te drijven. Deze houding ten opzichte van de doop veroordeelt zichzelf.

Maakt de doop ons lid van de zichtbare of onzichtbare Kerk?

Dit wordt ook dikwijls beweerd, maar zonder enig Schriftuurlijk bewijs. Laten we dit kort onderzoeken bij het licht van het Woord. Er zijn in totaal tien verschillende dopen binnen het Woord van God:

- 1) De reinigingsrituelen van het oude verbond, die “verscheidene dopen” worden genoemd (Heb.9:10).
- 2) De doop van de scharen, met water en tot bekering, die werd bediend door Johannes. Aan wie alleen zijn doop kenden, moest de weg Gods nauwkeuriger worden onderwezen (Hand.18:25-26).

- 3) De doop van Christus met de Heilige Geest die in de Schriften vijf maal wordt aangekondigd (Mat.3:11).
- 4) De doop van Christus zelf, die zich liet dopen om ten behoeve van ons alle gerechtigheid te vervullen (Mat.3:13-15).
- 5) De doop van Christus aan het kruis (Mat.20:22-23).
- 6) De doop van de scharen in Hand.2:38, waar bekering aan voorafging en die werd gevolgd door vergeving van zonden.
- 7) De doop van het gehele volk Israël (1 Kor.10:1), waarbij men droogvoets door de zee ging.
- 8) De doop van het bloed der martelaren, die in 1 Kor.15:29 wordt genoemd.
- 9) Het type van de doop van Noach, toen miljoenen goddelozen werden ondergedompeld (1 Petr.3:20-21).
- 10) De toekomstige doop van Christus met vuur, bij het oordeel (Mat.3:11).

De nummers 3, 5, 7, 8 en 10 waren dopen zonder water. Hieruit blijkt dat het dwaasheid is om steeds aan water te denken, wanneer het woord “doop” in een bijbeltekst voorkomt. Onder al deze tien dopen is er niet één, waarvan wordt gezegd dat deze ons bij de zichtbare kerk inlijft. De doop in Christus maakt ons tot een lid van zijn Lichaam, d.w.z. tot een levende lidmaat van Hemzelf. Dat is de éne doop van Efe.4:5, die voor het hele tegenwoordige tijdperk is bestemd. God stelde deze nimmer op één lijn met de tafel des Heren, als twee onafscheidelijke “sacramenten”. De ene doop van Efe.4:5 is geen “sacrament” en is dat ook nooit geweest, evenmin als enige andere vorm van doop. Waar in het Woord wordt verklaard dat waterdoop en de tafel des Heren bijeen horen? Er is geen enkele aanwijzing in die richting, want dit sacramentalisme is een roomse zuurdesem. Sacramentum is “sacrum secretum”, d.w.z. een heilige verborgenheid. Rome gebruikte dit woord om haar leken ontzag in te boezemen, en de protestanten hebben er nooit mee gebroken. Indien de doop ons lid maakt van de Gemeente, dan heeft Paulus God gedankt voor het feit dat hij zo weinig gemeenteleden had gemaakt! In Hand.19 wordt over twee verschillende dopen gesproken: door welke

van die twee worden de betrokkenen dan leden van Gods gemeente? De éne doop maakt ons daarentegen tot een levend lid van Christus zelf (Rom.6:4, Gal.3:27, Kol.2:12). Mormonen, Jehovah's Getuigen, Adventisten en andere sektariërs worden ondergedompeld zonder dat zij ooit leden van het Lichaam worden.

Er is dikwijls opgemerkt dat de mens in wezen door en door wettisch is, maar hij is van nature ook een liefhebber van rituelen en een sacramentalist. De natuurlijke mens geniet van mooie godsdienstige plechtigheden. Zien is geloven volgens hem, maar God heeft die volgorde omgedraaid, want Hij zegt dat indien wij geloven, wij de heerlijkheid van God zullen zien. Een boos en overspelig geslacht verlangde een teken, maar de man Gods, Mozes, zag Hem die onzienlijk is. Elk sacramentalisme is gebaseerd op zien, en volgt het spoor van moeder Eva die ook *zag* dat de boom goed was om te eten, waarna zij at en viel. Achan *zag* de rijkdom en zondigde. David *zag* en zondigde. De éne doop is onzichtbaar – de doop met water is te zien. Daarom voelt de mens niets voor de eerste en veel voor de laatste.

Slechts twee klassen van mensen kunnen gedoopt worden: hen die *niet* gered zijn of hen die *wel* gered zijn. De doop van Johannes en de doop op de Pinksterdag was “tot vergeving van zonden”. Die was voor Israël bestemd. Als we op de dag van vandaag water uitgieten over een mens die nog niet gered is, of dat nu weinig is of veel – zal dit een mens die dood is in overtredingen en zonden ten goede komen? Water bezit niet het vermogen om een lijk tot leven te wekken. En anderzijds, indien een mens nu gered is, dan is hij in Christus Jezus en derhalve in het bezit van elke geestelijke zegening, dan is hij in Hem volmaakt en een lid van Christus ook al bezit hij nog een vernederd lichaam. Water behorend tot de aarde die onder de vloek ligt kan niets aan hem toevoegen.

De waterdoop heeft een uiterst kwalijke invloed gehad op de interpretatie van de Schriften. Zij heeft het raadsbesluit van God dikwijls verduisterd en de uitleg gehuld in een dikke mist. Aan de hand van Gal.3:27 kunnen we dat illustreren. “Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed”. Zoals het Rom.6:4 verging, zo is het ook deze uitspraak van Paulus vergaan. Men heeft bijna altijd beweerd dat hij betrekking had op de waterdoop, en dit leidde natuurlijk tot de afschuwelijke leer van wedergeboorte door middel van de waterdoop. Niet alleen de voorstanders van onderdompeling, maar ook de Roomse, Episcopale, Lutherse, Methodistische en Gereformeerde

uitleggers hebben dit opgevat als een verwijzing naar de waterdoop. Way heeft het a.v. vertaald: “Allen van u die door middel van de doop met de Messias werden verbonden, hebben zich met de persoonlijkheid van de Messias bekleed”, wat duidelijk een leugen is. Jowett, Sanday, en anderen denken aan het doopgewaad waarmee een pasgedoopte volgens hen werd bekleed wanneer hij opkwam uit het water. Henry zegt: “Na in de doop hun geloof in Hem te hebben beleden...” A.W.Robinson zegt: “Inlijving bij Christus. Deze verandering van positie vond plaats toen zij gedoopt werden. Via de doopplechtigheid kregen zij deel aan alle voorrechten die een gevolg zijn van de éénwording met Hem”. Burkitt schreef: “Gelukkig hen die niet alleen in sacramentele zin, maar werkelijk en in geestelijk opzicht in Christus zijn gedoopt”. Het is echter een feit, dat het Woord van God niets afweet van een sacramentele unie met Christus. De hele gedachte is één kwalijke klomp papistische zuurdesem. O’Connor schreef: “De christelijke doop beduidt het aannemen van het karakter van Christus”. Indien dit waar was, dan waren hij en zijn kerk wel uitermate wreed door niet onmiddellijk alle aardbewoners te gaan dopen.

Nuchtere gelovigen moeten deze leer van het water om de volgende redenen afwijzen:

1. De moordenaar aan het kruis ging in ongedoopte toestand naar het paradijs.
2. Simon de Tovenaar was gedoopt, maar had zich beslist niet bekleed met het karakter van Christus.
3. Miljoenen gelovigen zijn nimmer in water gedoopt, maar hebben toch Christus aangedaan. Dit is met name bij vele godzalige Quakers het geval.

Men leest dit bijbelgedeelte alsof er stond: “gedoopt *in de naam* van Christus”, maar er staat *eis Christon*, en dat betekent dat de mystieke unie tot stand is gekomen. Water kon die niet teweeg brengen, dat kon en bewerkte alleen de doop met de Geest.

Indien de broeders die onderdompeling prediken hier onderdompeling wensen te zien, dan bewijst hun “vele water” hier té veel, net als in Rom.6:4. Dan moeten zij toegeven wat zij zouden verafschuwen: dat de behoudenis tot stand komt door middel van water. Ze mogen zeggen wat

ze willen over een “sacramentele wijze van spreken”. Paulus spreekt hier niet over iets uitwendigs, maar over een werkelijke éénwording met Christus en over het aandoen van Christus zelf.

Veronderstel eens een ogenblik dat onderdompeling hier bedoeld zou zijn. Dan zouden voorstanders van doop door onderdompeling zich niet rechtmatig kunnen laten onderdompelen, want die eisen de doop van gelovigen, d.w.z. zij dopen mensen omdat die in Christus zijn, terwijl de bijbelse doop er juist was om Christus áán te doen.

De doperse uitleg van deze tekst stelt de hoorder voor vele problemen die men onder ogen behoort te zien – zoals de talloze personen die zich hebben laten onderdompelen en die toch niet in Christus Jezus zijn of Hem hebben aangedaan.

De doperse interpretatie van deze bijbeltekst is verschrikkelijk wreed, want indien “doop” hier onderdompeling betekent, dan zijn alle niet-ondergedompelden niet in Christus maar nog in de oude Adam. Ik weet best dat dierbare mannen Gods zoals Ironside en een menigte anderen dit standpunt nooit zouden aanvaarden maar zelf zou ik in ieder geval weigeren om me in een positie te laten plaatsen waarin ik me op een betuttelende en neerbuigende manier moet laten behandelen. Volgens dit Schriftwoord zijn *alle* heiligen immers gedoopt in Christus en heeft niemand het recht om op welke gelovige dan ook neer te zien.

Het tekstverband is met de gangbare opvatting in strijd, want in de voorafgaande verzen heeft Paulus met man en macht voor de gelovigen gestreden en vastgesteld dat zij niet onder de wet zijn, dus zal hij zich hier niet plotseling totaal omdraaien en hun een soort watergebod opleggen.

Tenslotte is het zo dat voor wie in Christus gedoopt zijn iedere discriminatie op grond van landsaard, sociale positie en geslacht heeft opgehouden, terwijl dit van wie in water is gedoopt beslist niet kan worden gezegd.

Zodra we aan de geweldige doop van 1 Kor.12:13 denken wordt alles op slag duidelijk, want door middel van die doop zijn we geplant in Christus en in Zijn dood en opstanding, waardoor we Hem hebben aangedaan en met gerechtigheid en heiligheid zijn bekleed. Het is wel bijzonder merkwaardig dat verlichte mensen als Hogg en Vine dit niet

inzien, maar in hun uitleg van deze tekst nog steeds aan de waterdoop denken.

De Roomse kanttekeningen merken bij dit bijbelgedeelte op:

“Wij leren dat wij door het sacrament van het doopsel Christus hebben aangedaan, en daarmee geloof, hoop, liefde en alle christelijke gerechtigheid. Daarmee tonen wij ook aan dat de sacramenten van de nieuwe wet genade verlenen, want wie deze ontvangen bekleden zich met Christus. En de uitvlucht dat het gelóóf in het sacrament werkzaam is, maar niet het sacrament op zichzelf, is duidelijk een dwaling. De doop verleent immers genade en geloof aan het kind dat deze voordien nog niet bezat”.

Deze kwalijke interpretatie van Rome is consequenter dan de protestantse of de doperse uitleg, want indien er in Gal.3:27 over water wordt gesproken, dan is er sprake van behoudenis door water; deze gevolgtrekking is onvermijdelijk.

De vruchten van de waterdoop in haar verschillende vormen zijn altijd kwalijk geweest, zowel bij Rome als in het protestantisme. Miljoenen hebben tevergeefs vertrouwd op hun doop, die immers een “genademiddel” was. De paulinische leer van rechtvaardiging door het geloof en van rusten op het volbrachte werk van Christus is er enorm door verduisterd. Het doopvont is nooit een punt van eenheid en herkenning geweest, zoals Bowes meende, maar veeleer een twistappel tussen ware gelovigen. De waterdoop is altijd in uiteenlopende vormen en op verschillende manieren bediend. Als er íets gesteggel, verdeeldheid en bitterheid heeft veroorzaakt tussen de leden van Christus, dan is het wel het vasthouden aan dit ritueel. Wat is het vreemd dat de kerk na 1900 jaar van strijd over de waterdoop zonder dat er ook maar enige vooruitgang is geboekt in de richting van een oplossing nog steeds niet bereid is om het standpunt van Paulus uit 1 Kor.1:13-17 in te nemen. Dat de Roomse Kerk en de grote protestantse kerkgenootschappen aan hun watergoden zijn gebonden is begrijpelijk – zij zullen hun “genademiddelen” nimmer prijsgeven. Maar dat wie weten dat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn niet onmiddellijk bereid zijn om de leer van Paulus betreffende de mystieke unie te aanvaarden en daarmee de volmaakte vrijheid van elke vormendienst, is diep betreurenswaardig om het zachtjes uit te drukken.

Toch begint het erop te lijken dat er in dit opzicht een verandering op til is. Geestelijke gelovigen in Engeland en Amerika beginnen in te zien dat het beroep van water op de zinnen, dat in ieder opzicht geschikt is om

bepaalde natuurlijke gevoelens op te wekken geen enkele genade verleent en door de Heer nooit voor het huidige tijdperk is bedoeld. Zij beginnen in te zien dat het “watergraf” is geweest als de wateren van Massa en Meriba – een eindeloze bron van verwarring, tweedracht en bitterheid. Met een gezalfd oog zien zij in dat ze bij Christus zijn ingelijfd en met Hem zijn geplaatst in de hemelse gewesten, v er boven alle inzettingen en rituelen, die slechts aan  en enkel volk werden gegeven, Israël (Rom.9:3-5, Heb.9:10).

Om een helder inzicht te krijgen betreffende de waterdoop is het nodig dat men onderscheid maakt tussen Israël, Gods volk op aarde, en de Gemeente, Zijn volk in de hemel. Het Woord leert duidelijk, dat alle ceremoniën Israël toebehoren en nimmer aan de Gemeente werden gegeven. God heeft nooit een priester, profeet of apostel uit de heidenvolken gehad en ook nooit een wonderdoener uit de volken in dienst genomen. Hij stond een heiden nimmer toe om te genezen of te dopen of zelfs maar een medemens de handen op te leggen. Onder het oude verbond werd er ook nooit bloed of zalfolie op een heiden aangebracht. Ondanks al haar godsdienstige vormen slaagde Israël er nooit in om werkelijk tot God te naderen – maar wij zijn door Zijn onvergelykelijke genade niet alleen Hem nabijgekomen, maar zelfs bij Hem ingelijfd. Door die wonderbaarlijke eenheid waarin Paulus niet minder dan tachtig maal roemde zijn we boven alle rituele wassingen uitgetild.

Waren de reinigingen van het oude verbond dan geen onderdompelingen?

Beslist niet, want de Hebreeuwse woorden *duak*, *kabas* en *rachats* laten de betekenis van onderdompeling niet toe, laat staan de onderdompeling van de ene mens door de andere. Deze woorden komen dikwijls voor. Het woord *kabas* wordt meer dan veertig maal gebruikt, en bijna altijd voor het wassen van kledingstukken door er met de voeten op te stampen. *Rachats* wordt in totaal zeventig maal gebruikt, en betekent doorgaans het wassen van lichaamsdelen, zoals het gezicht (Gen.43:31), de voeten (Gen.18), de handen en de voeten (Ex.30:19,21), het inwendige en de poten van de offerdieren (Lev.1:9,13; 8:21; 9:14) en het “vlees”, waarmee met name wordt bedoeld: de verontreinigde delen van het lichaam (Lev.15:16; 16:4,24; 22:6). De veronderstelling dat deze reinigingen door onderdompeling plaatsvonden, zou drie zaken in elke woning volstrekt onontbeerlijk maken: ten eerste, een grote voorraad

water, ten tweede, een badkuip of een gootsteen, en ten derde, een badkamer. Dat zijn echter allemaal moderne westerse zegeningen, waarover de armen in andere continenten zelfs op de dag van vandaag nog niet beschikken, laat staan de Israëlieten in de oudheid.

Men meent vaak, dat de reinigingen van de priesters in elk geval onderdompelingen waren. De voorschriften betreffende het wasvat, waarin zij zich moesten reinigen, zijn te vinden in Ex.30:17-21. We lezen daar tweemaal, dat zij hun handen en hun voeten moesten wassen. Over de precieze vorm en de afmetingen van het wasvat wordt niets vermeld, want het was een type van de reinigende kracht van het Woord van God en die kent geen afmetingen of beperkingen.

De psalmist zei dat Gods wet zeer ruim was maar hij vertelde ons niet hoe ruim. We weten echter dat het wasvat op een onderstel of een voetstuk stond (Ex.30:18). Indien het wasvat echter groot en diep genoeg was om zich erin te kunnen onderdompelen, en toch een onderstel bezat, dan was het zó hoog dat het zonder treden vrijwel ontoegankelijk zou zijn geweest. Ook had er dan een afscherming moeten zijn vanwege de welvoegelijkheid, maar over zulke dingen lezen we niets. Het wasvat werd nooit als badkuip gebruikt. De badkuip is een moderne uitvinding. In de tempel waren er tien wasvaten voor het reinigen van de offers en de éne “koperen zee”, die ongeveer vijftien voet in doorsnee en zeven-en-een-halve voet hoog was. Zij rustte op een verhoging van twaalf bronzen ossen, waarvan de hoogte niet wordt vermeld, maar men neemt algemeen aan dat de dieren natuurlijke afmetingen hadden. De hoogte van de randen van de “zee” moet minstens twaalf voet hebben bedragen, wat voor onderdompelingen bijzonder onhandig zou zijn geweest. De koperen zee maakte geen deel uit van het gerei van de tabernakel, toen God Mozes opdroeg om Aäron en zijn zonen te reinigen (Ex.29:4, 40:12; Lev.8:5-6). Het duidelijke gebod luidde dat zij gewassen moesten worden. Niet het woord *tabal* maar *rachats* wordt hier gebruikt. De handeling wordt driemaal beschreven, maar er wordt geen woord gezegd over onderdompeling en de ongemakken die daarmee gepaard gaan. Toen het wasvat later moest worden gemaakt, werd de functie ervan duidelijk genoemd: “om er hun handen en hun voeten te wassen” (Ex.30:19.21). De moeilijkheden die onderdompeling zou opleveren waren bijna onoverkomelijk en druisten tegen Gods gebod in. Op de Grote Verzoendag moest de hogepriester zijn vlees *met water wassen* (Lev.16:24). Met uitzondering van dit

laatste geval werden alle wassingen door de persoon zelf uitgevoerd – nooit door een “doper”.

Bij ons is wassen niet hetzelfde als onderdompelen, en bij het wassen in Israël was dit nog veel minder het geval, aangezien de reiniging plaatsvond door water te sprenkelen of te gieten op het voorwerp dat moest worden gewassen. In 2 Kon.3:11 zien we hoe er werd gewassen: Elisa goot water uit op de handen van Elia. Dr.Ditzler heeft in zijn briljante werk over de doop op taalkundige en historische gronden aangetoond dat de primaire betekenis van *bapto* noch *baptizo* indopen of onderdompelen is. Het woord wassen komt in de Bijbel ongeveer 125 maal voor, en in ongeveer 40 van deze gevallen heeft het betrekking op de wettelijk voorgeschreven reinigingen, maar in geen enkel geval kan het onderdompelen betekenen. Het enige woord in het Hebreeuws dat dopen betekent, wordt in de Schriften nooit gebruikt om er de ceremoniële reiniging van een persoon mee aan te duiden. Zelfs dát woord betekent in de eerste plaats “besprenkelen”. In de hele symboliek van de Bijbel wordt de gedachte dat zegeningen van God afkomstig zijn en als de regen uit de hemel druppelen nimmer uit het oog verloren.

Maar Paulus doopte de twaalf mannen in Efeze !

Deze wijdverbreide opvatting en bewering verdient zorgvuldige aandacht en is belangrijk genoeg om ons de woorden te doen aanhalen die in Hand. 19:1-7 te vinden zijn.

“En terwijl Apollos te Corinthe was, geschiedde het, dat Paulus, na door de bovenlanden gereisd te zijn, te Efeze kwam, en daar enige discipelen vond. En hij zeide tot hen: Hebt gij de Heilige Geest ontvangen, toen gij tot het geloof kwaamt? Doch zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, dat er een heilige Geest is. En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes. Maar Paulus zeide: Johannes doopte een doop van bekering en zeide tot het volk, dat zij moesten geloven in Hem, die na hem kwam, dat is in Jezus. En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus. En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden. En het waren in het geheel ongeveer twaalf mannen”.

Het gemis aan een juiste vertaling is dikwijls de oorzaak van misvattingen en dat is ook hier het geval.

Ten eerste: Paulus vroeg niet naar *de* Heilige Geest. Het bepaald lidwoord staat niet in de grondtekst. Nu is het in het boek Handelingen de regel, dat wanneer het bepaald lidwoord voor *pneuma* of geest wordt

gebruikt, de Persoon van de Heilige Geest wordt bedoeld, maar indien de Heilige Geest zelf het lidwoord heeft weggelaten, dan wenst Hij de bijzondere, wonder-werkende kracht van Gods Geest te benadrukken. Het is deze wonderlijke Pinksterkracht waarnaar Paulus informeert, niet de Persoon van de Heilige Geest.

Ten tweede: Er is een wereld van fanatisme en verwarring met betrekking tot een bijzondere doop en een tweede werk van genade ontstaan door de kwalijke vertaling “nadat u tot geloof was gekomen”. Terwijl de apostel duidelijk bedoelde “*toen, of op het moment dat u tot geloof kwam*”. De vertaling wekt de indruk dat de Heilige Geest kan worden ontvangen nádat men tot geloof in Christus is gekomen. Ze heeft enerzijds geleid tot het bagatelliseren van geloof in Christus en de behoudenis, en anderzijds tot het uitvergrooten van de wonder-werkende kracht van de Geest. Zodra wij geloven, ontvangen wij alle drie Personen van de Godheid.

Ten derde: Het antwoord dat deze twaalf discipelen, of volgelingen van Christus, volgens de vertaling geven, is volslagen ongerijmd. Zouden bekeerde Hebreërs die naar Johannes hadden geluisterd en die over Christus ten minste hadden horen spreken, werkelijk kunnen zeggen dat zij niet wisten dat er een Heilige Geest was? Ze gebruikten dezelfde uitdrukking als Paulus: *pneuma hagion*, en ze bedoelen er precies hetzelfde mee als waarnaar Paulus had geïnformeerd. Hoewel ze de Persoon van de Heilige Geest alleen uit het Oude Testament al heel goed kenden, wisten ze niets over de wonderlijke kracht van de Heilige Geest, zoals die zich op de Pinksterdag had geopenbaard.

Ten vierde: Paulus' tweede vraag: “Waarom zijt gij dan gedoopt?” verwijst naar de zes maal herhaalde tegenstelling tussen de doop van Johannes met water en de doop van Christus met de Geest. Paulus informeerde welke van deze twee dopen zij hadden ontvangen. Voor een man als Paulus, die doorkneed was in de Schriften, was dit een geheel vanzelfsprekende vraag.

Ten vijfde: Het antwoord van deze twaalf discipelen was, dat zij wél met de waterdoop van Johannes, maar niet met de Geestesdoop van de Pinksterdag waren gedoopt. Zij bezaten de mindere maar niet de meerdere doop. Ze kenden het water, niet de kracht van de Geest uit den hoge. Ze geloofden, zoals al de discipelen van Johannes, *eipi* (op, of tot op) de Heer, maar nog niet *eis* (in, of tot in) de Heer.

Ten zesde: De grondtekst is ernstig geweld aangedaan door onze vertalers in vers 5. De vertaling en de versindeling heeft geleid tot de welhaast universele opvatting dat toen deze twaalf mannen Paulus hoorden, zij zich opnieuw in water lieten dopen, maar in grammatikaal opzicht is dit totaal onjuist. Het werkwoord *akousantes* is een deelwoord in de aoristus. Dit kan onmogelijk terugslaan op het luisteren naar Paulus, maar alleen op het “horen” van Johannes. Het vijfde vers hoort bij het vierde. Indien het verwees naar het luisteren naar Paulus, dan zou het imperfectum of mogelijk zelfs de presens zijn gebruikt, maar de aoristus verwijst naar een onbepaald moment in het verleden en kan daarom alleen maar op Johannes en beslist niet op Paulus slaan. De gedachte is dus, dat wie Johannes hoorden, werden gedoopt in de naam van de Here Jezus – wat tussen haakjes aantoont, dat Johannes al doopte in de naam van de Here Jezus. Om de betekenis te vatten, moeten we de verzen 5 en 4 samenvoegen. We vinden hier ook het bewijs, dat de doop van Johannes met water hetzelfde is als de latere waterdopen.

Ten zevende: Paulus gaf hun hier geen water, want Johannes had hun dat al gegeven, maar de doop met de kracht van de Geest door middel van zijn handoplegging. Dat dit geen holle vorm van “lege handen op lege hoofden” was, blijkt wel uit het feit dat de Heilige Geest werkelijk met kracht en in eigen Persoon op hen neerdaalde. In vers 6 heeft het Grieks “*to Pneuma to Hagion*”, wat duidelijk naar Zijn Persoon verwijst. De Heilige Geest kwam niet *in* hen, maar *op* hen met Zijn machtige Pinksterkracht, zoals blijkt uit het dubbele resultaat: zij spraken in tongen en zij traden op als profeten. De Geest kwam op hen net zoals Hij van ouds op richters en profeten was neergedaald.

Ten achtste: Deze machtige tekenen en wonderen verwijzen duidelijk naar Israël in de periode van Pinksteren toen het Koninkrijk nabij was. Het aantal van deze discipelen, twaalf, herinnert ook nadrukkelijk aan Israël, aangezien dit getal steeds naar Gods aardse volk verwijst, net zoals de getallen één, drie en zeven naar de Gemeente verwijzen. Paulus schonk hier niet de éne doop van het huidige tijdvak en gaf daarover ook geen onderricht, maar hij schonk de tegenpool van de doop van Johannes met water, namelijk de doop met de Geest. Het zou voor de apostel niet mogelijk zijn geweest om de ene doop te schenken, aangezien die geen werk van mensenhanden maar uitsluitend het werk van God is, en op dat ogenblik nog niet was geopenbaard.

Deze overwegingen maken zichtbaar en tastbaar, dat Paulus hier geen waterdoop bediende, en dat er van anabaptisme of herdoop geen sprake was. Het zou volstrekt overbodig zijn geweest om gelovigen die al gedoopt waren voor een tweede maal te dopen. Dit zou niet alleen onnodig zijn geweest, maar ook geen precedent hebben gehad in de Schrift en als iets ongerijms en zinloos zijn beschouwd, De Bijbel kent niet één waterdoop, maar slechts de “onderscheiden wassingen” (Gr. dopen) van Israël (Heb.9:10) en de “ene doop” tot in Christus (Efe.4:5).

Het gebruik van voorzetsels in verband met de doop

In de loop van de kerkgeschiedenis heeft men gemeend hieruit veel te kunnen afleiden, en daarom willen we die discussie kort bezien.

Allereerst het Griekse voorzetsel *en*, waarvan de primaire betekenis *in* is. Van de 2660 maal dat het in het Griekse Nieuwe Testament voorkomt, is het 2045 maal met “in” weergegeven. In de overige 615 gevallen kan men als primaire betekenis afleiden: *met* (Mat.22:37), *door* (22:1), *op* (Joh.5:10, Mat.26:5), of *te midden van* (2:6). In vele gevallen is *en* met de derde naamval duidelijk een instrumentalis. Het *koinè*, de Griekse spreektaal in de Hellenistische wereld, heeft in dit opzicht de invloed van het Hebreeuwse *be* ondergaan, zoals in *beshem*, “in de naam”. Dit woordje *en* komt in het Griekse Nieuwe Testament veertien maal voor in verband met de doop. Het maakt voor ons hoofdargument niet veel uit of we het in deze gevallen opvatten als een instrumentalis en “*met*” of “*door middel van*” schrijven, of als een aanduiding van plaats en met “*in*” vertalen, want ook indien we het consequent als een aanduiding van plaats of van sfeer opvatten, dan nog betekent het niet *onder*. Wanneer een moeder haar kind toeroept: “Wat doe je daar *in* het water?” dan bedoelt ze niet tegen de kleine te zeggen: “Wat doe je daar *onder* water”? Zich *in* het water bevinden veronderstelt eerder wassing en begieting dan onderdompeling. “Allen werden gedoopt *in* de Jordaan” (Mat.3:6) betekent niet: *onder* de Jordaan.

Johannes doopte *in* de woestijn (Mar.1:4) betekent niet *onder* de woestijn. “Johannes doopte *in* Enon” (Joh.3:23) kan niet betekenen: *onder* Enon. Een en ander werd gedaan *in* Bethabara (Joh.1:28), maar Johannes bevond zich niet *onder* Bethabara. Het voorzetsel duidt over het algemeen een plaats aan op het aardoppervlak, maar niet onder het oppervlak.

Het voorzetsel *eis* komt in de vier evangeliën 795 maal voor en is in de Engelse bijbel 372 maal met “into”vertaald (d.w.z. in met richting). De meest gangbare gedachte is het binnengaan van iets. Ook dit voorzetsel verschaft onze broeders nauwelijks enig bewijsmateriaal, zoals we uit twee voorbeelden gemakkelijk kunnen afleiden. Christus werd door Johannes gedoopt *eis*, d.w.z. in de Jordaan (Mar.1:9). Dit wil alleen maar zeggen dat Christus afdaalde van de hoge Jordaanoevers tot in de diepe *ghor*, of het ravijn van de Jordaan, maar het bewijst niet dat zijn afdaling in het water een onderdompeling was.

Zowel Philippus als de eunuch daalden af *eis*, d.w.z. *in* het water (Hand.8:38). Moeten we, aangezien het voorzetsel *eis* op beiden wordt toegepast, daaruit afleiden dat beiden werden ondergedompeld? *Eis* betekent dikwijls *naar* (Joh.4:5,8,28,30: 8:26; 13:1); *te midden van* (6:9); *op* (Mat.5:1); *te* (Mat.12:41); en *in* (Luk.8:26, 11:32, Hand.4:5), maar in elk individueel geval is de primaire betekenis van *eis* nog zichtbaar. Dit voorzetsel biedt de voorstanders van onderdompeling geen steun, terwijl het bijzonder nuttig is om de “ene doop” te leren verstaan, want in alle sleutelteksten betreffende deze doop wordt het gebruikt om er de oorzaak van onze verbintenis met de opgestane Here mee aan te duiden. Deze blijvende en onverbreekelijke eenheid werd tot stand gebracht door de ene doop waarmee alle ware gelovigen bij Christus werden ingelijfd en tot in Zijn dood werden gedoopt (Rom.6:4, 1 Kor.12:13, Gal.3:27, Efe.4:5, Kol.2:10-12).

Het voorzetsel *ek* betekent “uit” [het midden] zoals in het woord excentrisch, maar niet “uit” [van onder] zoals onze broeders willen. Zowel Philippus als de eunuch kwamen *ek*, d.w.z. uit het water. Zij vatten dit op als “van onder het wateroppervlak”, maar dan moeten beiden daar zijn geweest, zowel de dooper als de gedoopte. In werkelijkheid kwamen zij gewoon het water uit, op een bepaalde plek langs de oever.

Het voorzetsel *apo* betekent “vanaf”de grens of de rand, en wordt dikwijls verward met *ek*, “uit” [het midden]. De Authorized Version zegt dat Jezus terstond uit het water kwam (Mat.3:16), maar *apo* betekent nooit “uit” maar altijd “weg van”. Het gebruik van het voorzetsel *apo* in deze tekst laat duidelijk zien dat onze Heer niet in, of onder, het water was afgedaald, maar er alleen naar toe was gegaan en daarom niet was gedoopt door middel van onderdompeling.

Uit deze enkele voorbeelden, die gemakkelijk vermeerderd zouden kunnen worden, blijkt duidelijk dat er uit deze voorzetsels niet zoveel valt af te leiden als de voorstanders van onderdompeling beweren. Zij weerleggen meer dan zij bewijzen, en het voorzetsel *eis* verschaft een volmaakt bewijs voor de ene unieke doop, waardoor wij met de Here uit de hemel zijn verenigd. `

Moeten alle theologen niet toegeven dat “baptizo” onderdompelen betekent?

Er zijn allerlei boeken en boekjes in omloop waarvan dit de hoofdbewering is – maar die is volslagen onwetenschappelijk, onjuist en bedrieglijk, zoals Dr.Dale in zijn boek “Baptizo” duidelijk aantoonde. Boeken als het zijne moeten door alle Schriftonderzoekers worden gelezen. Er worden lange opsommingen van geleerden gegeven die voorstanders waren van de kinderdoop en die toch op zeker ogenblik hebben geschreven dat “baptizo” (in)dopen of onderdompelen betekent. In het klassieke Grieks is dit gedeeltelijk juist, maar het gaat niet op voor de Septuagint en het slaat met name de plank mis ten aanzien van de manier waarop Paulus dit woord gebruikt. Cox, Conant en Morell maken er “overstelp” van, Campbell en Ingram “ondergelopen, overstroomd, gezonken, doorweekt, dronken”. Campbell en Conant weer “ondergaan”, wat strijdt met de logica en het gezond verstand.

Indien wij in gedachten houden dat Paulus de apostel der heidenen is en door de Geest van God de belangrijkste leraar van het Lichaam van Christus, die dikwijls opmerkt dat hij er is *voor ons* en dat we hém moeten navolgen zoals hij Christus volgde, dan kunnen we vrijelijk concluderen dat we met betrekking tot de geweldige leer van de doop niet de heidense schrijvers moeten navolgen maar onze grote apostel. En we dagen iedere geleerde uit om te bewijzen, dat het woord “baptizo” in de brieven van Paulus slechts een kort ogenblik van indopen of van onderdompeling aanduidt. Zijn geweldige onderricht over de doop, zoals we dat aantreffen in Rom.6:4, 1 Kor.1:14, 10:1-2, Gal.3:27, Efe.4:4-5, en Kol.2:11-12 kan niet zó gemakkelijk terzijde worden geschoven, met een oppervlakkig vertoon van geleerdheid betreffende het klassieke gebruik van “baptizo”, als Luther en Calvijn en andere voorstanders van de kinderdoop hebben gedaan. Wij noemen dit een drogredenering omdat de indruk wordt gewekt dat de klassieke betekenis de enige en de bijbelse betekenis van het woord is, terwijl de Oudtestamentische betekenis van de Septuagint en de betekenis die het woord heeft in de

brieven van Paulus op listige wijze voor de gemeente verborgen worden gehouden. Zo'n verdraaiing van de feiten moet worden bestempeld als een oneerlijk, onwetenschappelijk, onschriftuurlijk, en onwaarachtig sofisme.

Wat betekent “gij hebt u laten afwassen” in 1 Kor.6:11?

Vele commentatoren denken hier aan het bloed, maar vele anderen ook aan de waterdoop. Indien de laatste betekenis van toepassing is, dan wordt er verwezen naar het wassen van de proselieten uit de heidenvolken bij hun opname in het Jodendom. Die werden niet gedoopt vanwege hun geloof, maar nog vóórdat ze geheiligd waren en zelfs vóórdat ze gerechtvaardigd waren door het geloof. Het is een opmerkelijk gegeven dat Paulus het niet noodzakelijk vond om een definitie van dopen te geven. Wanneer hij erover spreekt, dan neemt hij aan dat zijn lezers heel goed weten wat ermee wordt bedoeld. Zij wisten dat dopen met water betrekking had op de Joodse reiniging, zoals de wet van Mozes die voorschrijft, en ze wisten ook dat de doop *tot in Christus*, zonder water, de inlijving in Christus en de vereenzelviging of éénwording met Hem is. Het is diep betreurenswaardig dat wanneer mensen in de brieven van Paulus een tekst over de doop lezen, zij altijd meteen aan water denken. Water heeft het onderscheidingsvermogen van miljoenen mensen vertroebeld. “Er is geen twijfel over mogelijk”, zegt een bekwaam schrijver, “dat de apostel altijd naar de waterdoop verwijst”. In werkelijkheid is juist het tegenovergestelde het geval: hij doelde *nimmer* op de waterdoop, op één enkele uitzondering na: in 1 Kor.1:13-14, en toen dankte hij God dat hij slechts een enkeling had gedoopt. Volgens Paulus berust de blijvende band van de gelovige met God op de doop tot in Christus, die zonder water plaatsvindt, en daaruit vloeien alle geweldige leerstellingen van rechtvaardiging, heiliging en verlossing voort. Aangezien wij *tot in Christus* zijn gedoopt, hebben we aan al Zijn voorrechten en zegeningen voor altijd deel gekregen en zijn we mét Hem gestorven en opgewekt.

Hoofdstuk 23

De doop verheerlijkt en het onderwijs van Paulus verwaarloosd

In zijn inleiding op Kolossenzen spreekt de grote geleerde Lightfoot er verbazing over uit dat het Concilie van Laodicea het in 363 nog nodig achtte om belijders te veroordelen die de Joodse sabbat hielden, engelen vereerden en aan waarzeggerij en astrologie verslaafd waren. Wie echter de feiten der historie kent, hoeft hier helemaal niet verbaasd over te zijn, om de eenvoudige reden dat het christendom vrijwel geen aandacht heeft geschonken aan wat de opgestane Here door de dienst van Paulus heeft onderwezen, met name waar het de doop in Christus betreft.

Het “Onderwijs van de Twaalf Apostelen” is een oud document dat geleerden een vroege ontstaansdatum toekennen - aan het eind van de eerste of het begin van de tweede eeuw. We horen daarin dat de weg ten leven bestaat uit het liefhebben van God en de naaste en het zich houden aan de gulden regel. “Met uw eigen handen zult gij een losprijs voor uw zonden betalen”, staat er. In overeenstemming met Handelingen 2 behoort er onder christenen gemeenschap van goederen te zijn. Aan het eind van het vierde hoofdstuk zegt men opnieuw: “*Dit is de weg ten leven*”. Er is dus geen ruimte voor misvatting. In hoofdstuk 6 merken zij op: “Tracht het ganse juk des Heren te dragen, maar indien gij daartoe niet in staat zijt, *doet dan wat in uw vermogen ligt*”. Hier is geen sprake van genade maar van werken.

Zij moeten dopen in “levend” (d.w.z. stromend) water, of driemaal water over het hoofd uitgieten. Allen echter behoren voorafgaand aan hun doop gedurende één of twee dagen te vasten. Ze moeten driemaal daags het Onze Vader bidden. Voor dankzegging is er een vaste formule voorgeschreven. Profeten worden nog erkend en men is ook vertrouwd met valse profeten. Eerstelingen behoren te worden gebracht. De profeten zijn de belangrijkste priesters. Wie in hun geloof volharden zullen worden behouden. *Clemens* beschouwde dit alles als Schrift en citeerde het alsof het even gezaghebbend was. *Eusebius* plaatste deze verhandeling echter onder de betwiste boeken.

Ignatius sprak aan het eind van de eerste eeuw over een altaar; de eucharistie is het vlees van onze Heiland. Opziensers moeten worden nagevolgd “als de Here zelf”. Het is niet goed om in hun afwezigheid te worden gedoopt. Ook hier vinden we dus de wet plus de Here.

De *Herder van Hermas* kent evenals de overige geschriften geen rechtvaardiging door het geloof alleen, en houdt er enkele buitensporige en vleselijke ideeën over het duizendjarig rijk op na.

Polycarpus is in zijn brief aan de Filippenzen ook door en door wettisch terwijl Paulus’ evangelie van vrije genade klaarblijkelijk is vergeten.

Eusebius spreekt over vasten en waken als iets heel gewoons, naast strikte onthouding van bloed en van wijn. Velen vierden het Pesachfeest en hielden vast aan overleveringen der ouden.

Dit korte overzicht maakt het zo duidelijk als wat dat de jonge Kerk niet de apostel van de heidenen en van het geheimenis, het Lichaam, is nagevolgd, waartoe hij had opgeroepen, maar de mensen in Asia en in Rome die hem tijdens zijn leven al hadden verlaten. Men verlangde naar het populaire evangelie waarbij de mens iets doet voor God, en had geen benul van het evangelie van louter genade.

Hoofdstuk 24

De doop bij de kerkvaders

Over het algemeen heeft men de gedachte gekoesterd dat de vaders van de vroege kerk in leerstellig opzicht reuzen waren, maar het tegendeel is het geval. Men kan hen met recht reuzen noemen in hun liefde voor Christus vanwege hun bereidheid om voor Hem te lijden en te sterven, en velen van hen stierven ook werkelijk de marteldood voor hun Heer en Heiland. Maar vreemd genoeg was er bij hen allen sprake van een groot gemis aan inzicht. Wanneer we nagaan wat daarvan de oorzaak is, dan kunnen we slechts tot één conclusie komen: net zoals allen in Asia en allen te Rome zich van Paulus afwendden tegen het eind van diens leven, zo negeerden ook de kerkvaders net als de apostolische vaders vóór hen het onderwijs van Paulus betreffende de doop en het geheimenis van het lichaam van Christus. Ze weigerden de leer der dopen achter zich te laten en hielden niet vast aan de éne geweldige doop van Efe.4:5. Ze vereenzelvigden doop en wedergeboorte, wat aanleiding heeft gegeven tot de leer van wedergeboorte door middel van de waterdoop die tot op de dag van vandaag is blijven bestaan.

Irenaeus werd geboren nog vóór de apostel Johannes was gestorven. Hij was een kennis van Polycarpus, de vriend van Johannes. Wanneer hij over ketters spreekt, zegt hij “dat ze door satan zijn gezonden om de doop der wedergeboorte te dwarsbomen”.

Justinus de Martelaar werd kort na het overlijden van Johannes geboren. Wanneer hij spreekt over het bad van de doop, dan zegt hij dat de dopelingen opnieuw worden geboren.

Clemens van Alexandrië (150-213) merkt op: “Wie eens is wedergeboren zoals de naam van het sacrament luidt...”, en ook “Of de doop van Johannes een wedergeboorte was, bespreken wij niet”

Tertullianus (193-216) was één van de meest verlichte kerkvaders en had de Heer van harte lief. We citeren hem: “Het is een algemeen erkende regel dat zonder de doop geen mens kan worden behouden”. Hij staaft dit met name door te verwijzen naar het woord van de Heer: “tenzij iemand wordt geboren uit water... kan hij het koninkrijk van God

niet binnengaan”. Hij gebruikt de zinsnede “wedergeboren door water en door de Geest”.

Cyprianus die in het jaar 200 werd geboren was de grootste kerkvader uit de derde eeuw. Hij schreef: “Dat de oude mens sterft en de nieuwe bij de doop wordt geboren, toont de gezegende apostel duidelijk aan door op te merken ‘Hij heeft ons behouden door het bad van de wedergeboorte’”.

Origenes, een geleerde Alexandrijn uit de derde eeuw, was een vurig liefhebber van de Here en van zijn Woord, maar niettemin de auteur van vele ketterijen. Hij merkt op: “Ieder die uit water en Geest is geboren, is rein en vanwege dit bad van de wedergeboorte heeft hij ook deel aan de toekomstige wedergeboorte”.

Hieronymus (340-420) was in zijn tijd een groot bijbelgeleerde. Zijn vertaling van de Bijbel – de Vulgata – was tijdens de middeleeuwen de enige en werd de onfeilbare versie van de Katholieke Kerk tot op de dag van vandaag. Hij gebruikt de uitdrukking: “de wateren van de reddende doop”.

Athanasius die zo heldhaftig streed voor de volmaakte Goddelijkheid van onze Heer schrijft dit: “Wie gedoopt wordt legt de oude mens af en wordt vernieuwd daar hij vanuit den hoge wordt wedergeboren”.

Ambrosius die van 374 tot 391 bisschop van Milaan was, zegt wanneer hij over de reiniging van de melaatse spreekt: “Niemand kan door het doopwater van de melaatsheid van zijn zonden worden genezen, tenzij dit gepaard gaat met aanroeping van Vader, Zoon en Heilige Geest”.

Chrysostomus (347-407) die vanwege zijn ongeëvenaarde kanselwelsprekendheid de eretitel van de “gouden mond” kreeg, meet de zegeningen van de doop breed uit en merkt op dat de dopelingen bevrijde heiligen, gerechtvaardigden, zonen, erfgenamen, broeders van Christus, mede-erfgenamen, leden van Christus, stenen van Zijn tempel en organen van de Geest zijn.

Gregorius van Nazianzen (329-390) was een bijzonder invloedrijk theoloog in de kerk van het Oosten. Hij zegt: “Het Woord leert een drievoudige verwekking: die van onze lichamen, van de doop en van de opstanding”.

Cyrillus van Alexandrië (376-444) zegt: “We zijn gedoopt – niet slechts met water, maar ook met de Heilige Geest en met vuur”.

Augustinus (354-430) heeft tot op de dag van vandaag méér invloed op de Kerk uitgeoefend dan enige andere kerkvader. Hij zegt: “De doop van zuigelingen is noodzakelijk, opdat zij die vanwege hun afkomst aan de verdoemenis onderworpen zijn, er door middel van de wedergeboorte van bevrijd mogen worden”. Opnieuw: “De kracht van het sacrament is zodanig, dat wie er ooit door werd wedergeboren....” enz.

Deze weinige citaten van de belangrijkste kerkvaders tonen onmiskenbaar aan, dat zij allen leerden dat een mens door middel van de waterdoop wordt wedergeboren. Omdat ze de leer van Paulus negeerden, die opdroeg om de dopen met water achter zich te laten en om vast te houden aan de éne machtige doop die ons verenigt met de opgestane Here, hebben deze godvruchtige mannen de kerk ten aanzien van de leer van de doop op een dwaalspoor geleid, met het afschuwelijke resultaat dat er op de dag van vandaag 400 miljoen roomskatholieken zijn die rotsvast geloven dat een mens door middel van de waterdoop wordt wedergeboren, en vijftig miljoen Lutheranen die dezelfde onschriftuurlijke leer onderwijzen. Vijftig miljoen Episcopale christenen leren het ook, en miljoenen andere sektariërs. Aartsbisschop Tillotson schreef er het volgende over:

“Ik begrijp niet waarom er zoveel bezwaren gemaakt moeten worden wanneer onze Kerk tijdens de bediening van de doop de formulering gebruikt ‘vernieuwd en wederom geboren in de doop en daardoor kinderen van God en erfgenamen van het eeuwige leven geworden’ – want alle liturgieën van de Gereformeerde kerken zeggen hetzelfde”.

Op dat laatste punt heeft hij gelijk. Na het dopen van elke zuigeling danken en loven de Gereformeerde kerken God omdat Hij “ons en onze kinderen al onze zonden heeft vergeven”, en Kramer heeft in zijn proefschrift over Doop en Wedergeboorte tientallen gereformeerde theologen aangehaald die wanneer ze geen voorstanders waren van wedergeboorte door middel van de waterdoop, ten minste een nauw en causaal verband tussen waterdoop en wedergeboorte hebben gelegd. Dit was ook het standpunt van de beroemde Dr.A.Kuyper. Omdat hij het beval, snelden neocalvinistische vaders met hun pasgeboren zuigeling naar de kerk om die te laten besprenkelen, terwijl de moeder van de baby nog ziek in bed lag. Het kind zou immers kunnen sterven en dan zou het niet zijn wedergeboren en dus verloren zijn!

De Noorse theoloog Dr.O.Hallesby heeft een aantal jaren geleden een werk over de doop geschreven waarin hij wedergeboorte door middel van de waterdoop met klem onderwijst. De Lutheranen uit Scandinavië, zowel die in Europa als in Amerika, volgen hem na waar het dit standpunt betreft.

Het meest weerzinwekkende van dit alles is dat vele protestanten van Rome de leer hebben overgenomen, dat ongedoopte zuigelingen door God worden verdoemd. De roomse schrijver Fulgentius leerde dat het ongeboren kind dat in de moederschoot of vlak na de geboorte sterft en niet is gedoopt, de eeuwige kwelling van een onuitblusselijk vuur moet ondergaan, want, zo zegt hij, hoewel zulke kinderen zelf geen enkele zonde hebben begaan, dragen ze toch het oordeel van de erfzonde met zich mee vanwege hun verwekking door het vlees en hun geboorte uit Adam. Een andere middeleeuwse theoloog gaf ons de verzekering, dat baby's van minder dan een handbreed lang in ongedoopte toestand over de vloer van de hel kropen. Dit is een combinatie van schandelijk bijgeloof en afschuwelijke wreedheid.

In alle oprechtheid moet hier worden opgemerkt dat de meeste Lutheranen, Calvinisten en Methodisten van tegenwoordig de leer van de verdoemenis van ongedoopte kinderen hebben verworpen, maar vanzelfsprekend niet de plicht om kinderen te besprenkelen en de voorrechten waarmee deze besprenkeling gepaard zou gaan.

De theologen van de Puriteinen hebben de oude roomse zuurdesem niet volkomen afgewezen. Baxter schreef: "Wij worden *nieuwe schepselen* wanneer we worden gedoopt". De *Annotations* van Poole vereenzelvigen de doop met de wedergeboorte, en vele uitleggers van de Puriteinen doen dit eveneens. De Presbyteriaanse kerken leren ook, dat er een geheimzinnig sacramenteel verband bestaat tussen het teken en de betekende zaak; zij leren dat de doop ons verzekert van alle voorrechten van het verbond der genade. Ook volgens Calvijn worden ons door de doop tal van voorrechten verschaft. Om zijn eigen woorden te gebruiken: "Wij zijn kinderen van God aangezien wij ons in de doop met Christus hebben bekleed", en hij doet vele vergelijkbare uitspraken. De calvinistische theologen hebben de voetsporen van hun meester nagevolgd. Beza zegt dat we in de doop door Gods Geest moeten worden wedergeboren. Vele van de grote Nederlandse theologen hebben ten aanzien van de doop precies hetzelfde gezegd, zoals is opgemerkt door Kramer. Macknight betreft de uitdrukkingen "geboren uit water"

en “het bad der wedergeboorte” beide op de doop. Doddridge, Watts, Saurin en vele anderen doen hetzelfde. Ze nemen allemaal als vanzelfsprekend aan dat de doop in Christus waarover Paulus spreekt, hetzelfde is als de waterdoop.

De Congregationalisten hebben in het *Saybrook Platform* uitgesproken dat “via het rechte gebruik van deze inzetting de beloofde genade door de Heilige Geest daadwerkelijk wordt geschonken”, dat de doop het teken is van de wedergeboorte en laat zien welke genade er via het ritueel wordt medegedeeld, en dat de doop het middel is waardoor wij in het huisgezin van God worden opgenomen”. In zijn systematische theologie maakt T.Dwight van het “geboren uit water” (Joh.3:5) de waterdoop.

De Methodisten nemen natuurlijk hetzelfde standpunt in als Wesley zelf, en hij onderwees nadrukkelijk dat de doop de erfzonde afwast. Bij de doop van een zuigeling wordt God geprezen voor het feit dat “Hij de zuigeling als Zijn eigen kind heeft aangenomen”. Dr. A.Clarke, de commentator van het Methodisme, maakt van het “bad der wedergeboorte” de waterdoop.

De kerk van de Campbellieten leert dat de doop noodzakelijk is voor de vergeving van zonden. Als bewijsmateriaal voert men Markus 16:16 aan: “Wie gelooft heeft en gedoopt is, zal behouden worden”, en ook Joh.3:5: “Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet binnengaan”, en Hand.2:38: “Bekeert u, en laat ieder van u gedoopt worden in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden”, en Rom.6:3-4.

Terwijl de leerstellingen van de Baptisten inhouden, dat wij gedoopt moeten worden omdat onze zonden zijn vergeven, houden de Campbellieten met klem vol dat we gedoopt moeten worden om vergeving van zonden te ontvangen. Het woordje *eis*, dat in Hand.2:38 wordt gebruikt, kan onmogelijk “wegens” of “ter wille van” betekenen, maar moet, zoals uitleggers toegeven, hier betekenen “opdat”, “ten einde te kunnen verwerven”. Het is een kolossale blunder dat men geen onderscheid heeft gemaakt tussen Israël en de gemeente. Voor Israël waren geloof en doop met elkaar verbonden en beide noodzakelijke voorwaarden om vergeving van zonden te kunnen ontvangen. Het woord *eis* kijkt altijd vooruit en nimmer achteruit. In het Engels kan men zeggen “A man is hung *for* murder”, d.w.z. vanwege een moord die hij

heeft gepleegd, niet opdat hij een moord zou plegen. Maar in het Grieks kan het voorzetsel *eis* in zo'n geval niet worden gebruikt.

Alle kerkgenootschappen bestrijden Rome en elkaar onderling op het punt van de doop, en toch zijn ze in wezen allemaal één op het punt, dat ze op de een of andere manier een mystieke of een magische betekenis aan de waterdoop toekennen, en daarmee zonder het te beseffen afbreuk doen aan het bloed van Christus dat ons alléén kan reinigen van alle zonden. Een juist begrip van de doop die Paulus beschrijft zou de mensen voor al deze dwalingen hebben behoed.

Hoofdstuk 25

Water is in elke godsdienst populair

Hugo de Groot, de geleerdste man in zijn tijd, vertelt dat sommige mensen in de oudheid met water doopten ter nagedachtenis aan de wateren van de zondvloed. Godsdienstige mensen hebben het water altijd liefgehad. Het is algemeen bekend hoe heilig de wateren van de Nijl waren voor de Egyptenaren. De Etrusken, Grieken, Romeinen, Druiden en Altai kenden allemaal godsdienstige reinigingsrituelen waarbij water werd gebruikt. De wateren van de Ganges worden door de 400 miljoen inwoners van India als heilig beschouwd.

Toen de Spanjaarden in Californië aankwamen ontdekten ze dat de Indianen kinderen van beide geslachten doopten tussen het derde en het twaalfde levensjaar. Men deed dit als bescherming tegen boze geesten.

De meeste volkeren uit de oudheid hadden hun wassingen. De bijna 300 miljoen Mohammedanen wijzen reiniging door het bloed van Christus af, maar hebben eigenmachtig gekozen voor bepaalde wassingen tegen de onreinheid, en voor bepaalde reinigingsrituelen in het geval van falen. De evangeliën laten zien dat de rechtvaardigen in eigen oog zelfs bedden en banken plachten te dopen. Volgens de Talmoed werden proselieten altijd gedoopt door middel van onderdompeling. Bijbelgeleerden zijn het er tamelijk unaniem over eens dat de waterdoop niet alleen afstamt van de inzettingen uit de wet van Mozes, maar ook van de proselietendoop die in de Talmoed wordt vermeld.

Met betrekking tot de doopvorm en de doopkandidaten heeft er nooit eenstemmigheid geheerst. Sommige voorstanders van onderdompeling zeiden: “Als er ook maar één vinger boven water blijft, dan is het hele ritueel ongeldig”, nu beweren de meeste christenen “Enkele druppels water zijn even goed als een rivier”. Vele heidenen wasten hun kinderen om de toorn van de goden af te wenden, tegenwoordig laten velen hun zuigeling dopen om dit kind des toorns in een erfgenaam van de genade en van de toekomstige heerlijkheid te veranderen. Volgens miljoenen is de doop een absolute voorwaarde voor het behoud. Dante heeft in zijn *Inferno* het *limbus infantium* bevolkt met ongedoopte kinderen, en dit was en is nog steeds de roomse visie.

Het water behoorde, zoals we hebben gezien, evenals het bloed en de olie tot de Joodse wet, en Johannes de Doper was gezonden om de eisen van die wet te vervullen. Aangezien onze Heer werd *geboren onder de wet* (Gal.4:4), onderwierp hij zich aan dit ritueel om “alle gerechtigheid te vervullen” (Mat.3:15). Maar na Hand.28 werd niemand meer door Christus of door de apostelen uitgezonden om welke heiden dan ook met water te gaan dopen. Johannes moest de weg voor Hem bereiden. Hij wilde een rein volk en een wetsgetrouwe natie ontmoeten. Johannes gaf een duidelijke omschrijving van de reden voor zijn waterdoop in Joh.1:31: “opdat Hij aan Israël openbaar wordt, daarom ben ik komen dopen met water”. Hij doopte uitsluitend Joden, aangezien de doop alleen voor hen was bestemd en niet voor de heidenen. De heiden Naäman, de eunuch uit Morenland, Cornelius en de stokbewaarder van Filippi werden allemaal beschouwd als proselieten. De Doper zegt in Joh.1:26-33 drie maal, dat zijn doop “met water” plaatsvond, waarmee hij hem nadrukkelijk onderscheidt van de doop van Christus met de Geest. De éne doop uit Kol.2:11 en Efe.4:1-5 was nog verborgen en maakte deel uit van het geheimenis dat later aan Paulus zou worden geopenbaard.

Het feit dat onze Heiland werd gedoopt, aangezien Hij onder de wet was geboren en daarom aan de ganse wet was onderworpen, maar zelf niet doopte, spreekt boekdelen zoals we hebben gezien, aangezien Hij het land rondging, goed doende. Indien er enige blijvende waarde, enige geestelijke zegen in de waterdoop was dan zou onze Heer die beslist aan zoveel mogelijk mensen hebben bediend, maar ons wordt nadrukkelijk verteld dat Hij zelf niet doopte (Joh.4:1-2). Hij was het Tegenbeeld van alle schaduwen, daarom kon Hij niet met een oude levitische schaduw verschijnen, noch er ook maar één aanwijzing of instructie over geven. Hij onderhield de hele wet volkomen, inclusief de levitische wet op de reiniging, maar zelf doopte Hij niet en gaf er ook geen opdracht toe. Hij zei tegen Johannes: “Laat [Mij] *nu* [begaan]” (Mat.3:15), en toonde met het laatste woordje duidelijk aan dat het niet altijd zo zou blijven.

In het jaar 60 van onze jaartelling werden gelovigen vermaand om de leer der dopen te laten rusten (Heb.6:1-2). Die behoorde zowel in historisch als in leerstellig opzicht tot het begin (of de eerste beginselen) van de leer van Christus. Ze werden aangespoord om die te laten rusten om tot het *volkomene* te kunnen voortgaan, d.w.z. tot de christelijke volwassenheid. Volkomenheid in deze zin kan door dopen met water niet worden bereikt. Die handeling staat op één lijn met het Joodse ritueel

van handoplegging en met het oude geloof in God in tegenstelling tot het geloof dat nu is verschenen en dat ons inlijft bij Christus. Wat is het verdrietig dat men deze vermaning zo openlijk ongehoorzaam is geweest! Het roomskatholicisme en alle andere “ismen” zouden nooit zijn ontstaan indien die was opgevolgd.

Wanneer we de bladzijde omslaan en bij Heb.9:10 aankomen dan zien we dat deze verschillende “reinigingen” (Gr. dopen) op één lijn staan met de voorschriften van Mozes betreffende spijzen en dranken en andere “inzettingen van het vlees”. Het waren wetsvoorschriften die als een ondraaglijk juk de nek van Israël waren *opgelegd*, en het was zo’n zwaar juk dat noch de vaders noch de kinderen het konden dragen, zoals Petrus opmerkte (Hand.15:10). Vreemd genoeg koesteren vele heiligen dat ondraaglijke juk nog steeds.

Deze dopen met water hebben beslist hun einde gevonden, aangezien zij waren opgelegd *tot* de tijd van het herstel, d.w.z. tot de eerste komst van Christus. De Doper wees hierop toen hij zei: “Hij moet wassen, maar ik moet minder worden” (Joh.3:30). Denk u eens in hoe verbazingwekkend de feiten zijn! Terwijl al wat christendom heet onderwijst dat Christus de doop heeft ingesteld, daar vertelt dit woord van God ons in onmiskenbare bewoordingen dat de reinigingen met water Israël waren opgelegd *totdat* Christus zou verschijnen (Heb.9:10). Verre van de doop in te stellen, beëindigde Hij die. De Messias is verschenen en heeft duidelijk laten zien dat het godsdienstige water behoorde bij het volk Israël, maar het christendom heeft Zijn woord opstandig genegeerd en zichzelf het ondraaglijke juk opgelegd. Is het dan een wonder dat er zo’n grote duisternis en mist op heel het christendom is neergedaald? Het is een mist die geen hervorming of opwekking kan verdrijven. Rom.6:3-5 betreft een doop tot in Christus en tot in Zijn dood. Er is hier net zo min van water sprake als van een letterlijke plant. De moordenaar aan het kruis was niet in water gedoopt maar hij ging niettemin met Christus rechtstreeks naar het Paradijs.

Simon de tovenaars werd wél gedoopt, maar het water had zijn gal, zijn bitterheid en zijn band met de ongerechtigheid niet kunnen wegwassen.

Dat er voor de tegenwoordige tijd geen waterdoop door God is ingesteld, is in alle eeuwen van de kerkgeschiedenis geloofd door vele martelaren die hun getuigenis met hun bloed hebben bezegeld.

Dean Stanley heeft terecht opgemerkt: “Het is het ongeluk van de kerken geweest dat ze zich een beginsituatie hebben ingebeeld die in werkelijkheid nooit heeft bestaan”. Onwil om de historische feiten onder ogen te zien heeft een enorm bouwwerk van fabels doen groeien. Vele van de eerste christenen wezen de waterdoop klaarblijkelijk af. In ieder geval klaagt Tertullianus er in de derde eeuw over dat velen het ritueel wilden afschaffen. Die velen kunnen het wel eens bij het rechte eind hebben gehad, en hun vijanden kunnen de plank totaal hebben misgeslagen.

Een sekte die de *Ascondrutes* werd genoemd wees de waterdoop af, aangezien het een stoffelijk ritueel was dat onmogelijk enige geestelijke zegen kon meedelen.

Eén reden voor voortzetting van het gebruik van het levietische water was het feit dat dit het gemakkelijker maakte om het heidendom via het ritueel van het water voor zich te winnen. De Lampetianen¹⁰, Adelphianen¹¹, Estationes, Marcionieten¹², Euchites¹³, Massalianen¹⁴, Enthousiasten¹⁵ en andere sekten wezen de waterdoop voor het huidige tijdperk af.

Over de Paulicianen schrijft Neander dat zij verwierpen dat de waterdoop als een blijvende inzetting door God was ingesteld. In Armenië stierven honderdduizend van hen de marteldood. Hun vijanden schilderen hen af als een volk dat liefdevol, geestelijk en vreedzaam was en de Bijbel vlijtig placht te lezen, maar de gevestigde kerk was zó verzot op het doopwater, dat zulke kettters de dood schuldig werden geacht. De Katharen, de Begharden, de Begijnen, de Turpijnen en de Albigenzen wezen allen de waterdoop af, maar de Kerk maakte jacht op

¹⁰ Een sekte uit de zeventiende eeuw, volgelingen van een zekere Lampetius, een monnik uit Syrië (*vert.*).

¹¹ Sekte uit de vierde eeuw, die is ontstaan in Mesopotamië. Zij ontkende dat de sacramenten van de gevestigde kerk enige geestelijke zegen met zich meebrachten, en legde een sterke nadruk op een leven van gebed. Volgelingen van een zekere Adelphus (*vert.*).

¹² Volgelingen van Marcion, die leefde in de tweede eeuw. Met name in het oosten, buiten de grenzen van het byzantijnse rijk, is deze sekte eeuwenlang blijven bestaan (*vert.*).

¹³ Gnostische sekte die zich keerde tegen het ritualisme in het christendom (*vert.*).

¹⁴ Mogelijk identiek aan de Adelphianen. Men zegt dat de term Massalianen van een Syrisch woord is afgeleid dat “de biddenden” betekent (*vert.*).

¹⁵ Waarschijnlijk identiek aan de Euchites, de Adelphianen en de Massalianen. De term Enthousiasten geeft aan dat de sekte sterke nadruk legde op het wonen van God in de gelovigen door middel van de heilige Geest (*vert.*).

hen alsof het dolle honden waren. Alles dat deze moeder der hoeren haat zou best eens een kern van waarheid kunnen bevatten.

Het christendom van Europa is in de rivieren begonnen, aangezien vele stammen en talen de prediking van de doop tot vergeving van zonden hadden gehoord. Koning Vladimir van Rusland beval, evenals Clovis, de koning der Franken, dit vier eeuwen voor hem had gedaan, dat zijn volk haar afgoden moesten afzweren en zich moest laten dopen tot vergeving van haar zonden. Zijn heidense onderdanen gehoorzaamden met enthousiasme, duizenden van hen werden ondergedompeld in de koude wateren van de Dnjepr, en zó werd de Russische staatskerk of de Heilige Oosters-Orthodoxe Kerk gevestigd, die de tsaren in staat stelde om de armen uit te buiten, de Joden te vervolgen als moordenaars van Christus, en de weg te bereiden voor het rode leger dat de hele wereld momenteel met angst vervult. Helaas, het christendom heeft zich nooit ver van de oevers van de rivier af bewogen.

Hoofdstuk 26

Antwoord op enkele vragen

Een vriend uit Holland, Michigan die baptist is heeft de volgende vragen gesteld in zijn boek over de doop, dat als titel draagt: *“Is Water Baptism for Today?”*. Op bladzijde 11 schrijft hij: “Beste niet-baptisten, willen jullie alsjeblieft de Schriften onderzoeken en nagaan of je daar kunt vinden:

- 1) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de waterdoop niet voor de tegenwoordige tijd is bestemd?
- 2) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de waterdoop na de Pinksterdag (Hand.2:1) uitsluitend voor het Joodse volk is bestemd?
- 3) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de opdracht om met water te dopen ooit zou worden ingetrokken?
- 4) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de opdracht om met water te dopen werkelijk *is* ingetrokken?
- 5) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de periode die in het boek Handelingen wordt beschreven (of een deel daarvan) een Joods karakter droeg?
- 6) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de “tekenen die de gelovigen zouden volgen” na de Pinksterdag een Joods karakter droegen (Mar.16:17, Hand.2:1-4)?
- 7) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat “tekenen” (Mar.16:17) en waterdoop gezamenlijk moesten worden voortgezet òf gezamenlijk moesten ophouden?
- 8) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat het “Lichaam van Christus” (1 Kor.12:27) niet werd gevormd door de doop met de Heilige Geest toen deze op de Pinksterdag neerdaalde (Hand.2:1-4)?

- 9) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat “de gemeente” die in Hand.2:47 wordt vermeld niet dezelfde “gemeente” was als die waarover in Efe.1:22-23 wordt gesproken?
- 10) Eén duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat het evangelie van Christus dat de oudtestamentische profeten niet verstonden maar dat “nú is bekendgemaakt met de Heilige Geest die van de hemel is gezonden” (1 Pet.1:10-12, Hand.2:1-18) niet hetzelfde is als het “geheimenis” waarnaar in Rom.16:25, Efe.3:2-6 en Kol.1:24-27 wordt verwezen?

Ons beknopte antwoord zal in dezelfde numerieke volgorde worden gegeven:

- 1) Heb.6:1-2 zegt duidelijk, dat we de “leer van de dopen” moeten laten rusten.
- 2) Heb.9:10 zegt dat de “verschillende dopen” aan *hen* werden opgelegd, d.w.z. aan de Joden.
- 3) 1 Kor.1:14 en de daaraan voorafgaande teksten zijn duidelijk genoeg voor allen die God op Zijn Woord willen geloven. Maar strikt genomen trekt God Zijn volmaakte wet nooit in, daar deze eens-voor-altijd aan Israël maar nimmer aan het Lichaam werd gegeven.
- 4) Wanneer 1 Kor.12:13, Rom.6:4, Gal.3:27, Efe.4:4-5 en Kol.2:11-12 gezamenlijk in beschouwing worden genomen, dan blijkt duidelijk dat de apostel voor het huidige tijdperk geen water in zijn zendingsopdracht had – noch weinig, noch veel.
- 5) De Messias was een “dienaar van de besnijdenis” tijdens Zijn omwandeling op aarde (Rom.15:8). In Hand.1:1 lezen we, dat Hij in het boek Handelingen voortzette wat Hij in de evangeliën was begonnen, zowel te doen als te leren. In heel het boek Handelingen wordt onderscheid gemaakt tussen Jood en heiden, terwijl zo’n onderscheid niet wordt erkend binnen het Lichaam van Christus. Paulus heeft er een Joods en een Romeins burgerschap, terwijl hij in Fil.3:21 nog maar één burgerschap heeft, in de hemel. Alle wonderen die bij het volk Israël horen zijn in het boek Handelingen aanwezig. We vinden er ook de wet,

de tempel, de sabbatten, de synagogen, de bloedige offers, de rituelen, de feesten, de vastentijden, de engelen, de tongen, de massale genezingen, profeten, profetieën, vervullingen, profetische typen, symbolen en handelingen. Tussen dit alles, dat allemaal bij het Jodendom behoort, waren de “dopen” geheel op hun plaats, zeker indien we bedenken dat het Levitische reinigingsrituelen waren. Jeruzalem was nog steeds het gezagscentrum.

- 6) De harde feiten zijn dat deze tekenen de gelovigen volgden tijdens de periode die in het boek Handelingen wordt beschreven (A.D. 33-63), maar niet de gelovigen van nú. Alle moderne wonderen blijken niet meer dan zwakke imitaties te zijn, indien ze met de wonderen uit Handelingen worden vergeleken. Indien wij beweren, dat ze nú alle gelovigen volgen, dan moeten we consequent zijn en het hele Pinksterprogramma gaan uitvoeren, inclusief de dodenopwekkingen.
- 7) Het is een feit dat tekenen en waterdoop gedurende het hele boek Handelingen samen voorkwamen en dat ze na Hand.28 ook gezamenlijk eindigden, want nadat Israël onder het oordeel van blindheid werd geplaatst, is er [in de Schrift, *vert.*] nergens nog enige waterdoop, teken of wonder te vinden. Gods daden zijn even veelzeggend als Zijn woorden.
- 8) Het Lichaam van Christus werd gevormd dankzij de werkzaamheid van het Kruis (Efe.2:16, Hand.20:28) – dus niet éérder en ook niet later. Bij het Joodse Pinksterfeest (d.w.z. het Wekenfeest) daalde de vroege regen van de Geest neer op de mannen van Israël zoals we driemaal kunnen lezen, en dientengevolge treffen we er ook de tekenen aan die aan Israël waren beloofd. Er was een *ekklesia*, een uitverkoren groep op de Pinksterdag, maar het Lichaam dat door het kruis was geschapen was nog niet geopenbaard. In dat mystieke Lichaam bestaan er geen Joden en andere nationaliteiten als afzonderlijke eenheden, zoals we die aantreffen in de *ekklesia* van het boek Handelingen.
- 9) De *ekklesia* van Hand.2:47 bestaat alléén uit gelovige Joden en Joodse proselieten, terwijl er in het Lichaam van de verborgenheid geen nationaliteiten of tekenen meer bestaan. Wanneer Paulus spreekt over “de *ekklesia* die Zijn Lichaam is”

dan impliceert dit duidelijk dat er ook een *ekklesia* bestond die *niet* Zijn Lichaam was. Er bestaat voor het huidige tijdperk één Lichaam, net zoals er één evangelie van Gods genade is, maar tijdens die overgangsfase was er een *ekklesia* of groep van Joodse gelovigen die de hele wet volgde en een *ekklesia* of groep van gelovigen uit de volken die de wet niet volgde. In Gal.2:7-9 horen we dat elk van deze twee groepen een eigen leider en een eigen evangelie had – het evangelie van de besnijdenis en dat van de voorhuid. Deze twee groepen waren zelfs toen al één in de gekruisigde en opgestane Christus. God sprak hier weer via Zijn daden op bijzonder veelzeggende wijze, aangezien de ene *ekklesia* vele machtige tekenen en wonderen bezat, terwijl de *ekklesia* die Zijn Lichaam is geen enkel teken heeft. Gelovige Joden van destijds hielden niet alleen vast aan de besnijdenis en de “verschillende dopen” van de wet, maar aan de héle ceremoniële wet tot in de kleinste details. Zodra we erkennen dat er op de Pinksterdag een *ekklesia* werd gevormd die niet de Gemeente was die Zijn Lichaam is, hebben we ook toegestemd dat er twee *ekklesia*'s bestaan.

- 10) Het geheimenis van het Lichaam was tijdens *alle eeuwen* verborgen (Efe.3:9). Vóór Paulus, aan wie het werd geopenbaard, kan dus geen van de profeten het hebben gekend. Er wordt van gezegd, dat het ook *in alle geslachten* verborgen is gebleven (Efe.3:5), en derhalve kon zelfs de generatie van Christus tijdens de periode van de vier evangeliën het nog niet kennen. Er wordt tevens van gezegd, dat het *in God* verborgen was gebleven (Efe.3:9), en dus kon geen mens of engel het kennen tenzij het God behaagde om het te openbaren door Zijn Heilige Geest, die de diepten van God alléén kent en doorzoekt. Wat door de oude profeten is voorgezegd kan in geen enkel opzicht een geheimenis worden genoemd, aangezien dat juist een openbaring was. Het woord “geheimenis” geeft aan dat het niet in het Oude Testament was te vinden.

De echte bewijslast rust echter niet op hen die God hebben gehoorzaamd, de leer der dopen achter zich hebben gelaten en aan de ene doop van Efe.4:5 vasthouden, maar op hen die God in deze belangrijke kwestie ongehoorzaam zijn geweest. *Zij* behoren een stapel bewijsmateriaal te leveren waaruit blijkt waarom ze – die samen met ons in Christus zijn gedoopt en met Hem en met ons zijn

begraven en opgewekt, nog steeds vasthouden aan de rituelen van de Talmoed en onder de wateren van de dood begraven willen worden.

Alle broeders die onlangs een verdediging van de waterdoop hebben geschreven, zoals Ironside, Haldeman, Jennings, Bloore, Rice, Pollock, Bol en anderen, hebben de kern van de zaak zorgvuldig vermeden: de doop, of indompeling *in* Jezus Christus. Volgens Rom.6:3 behoren alle gelovigen deze grote en geweldige doop te kennen, maar in plaats van de gelovigen te helpen om deze, zo dringend noodzakelijke, kennis te verwerven hebben zij hun in de weg gestaan, hoewel natuurlijk onopzettelijk.

Hoofdstuk 27

De doop en de uiteenlopende Bijbelvertalingen

Geleerden uit het Baptisme zijn doorgaans niet tevreden met de Authorized Version, noch met enige andere vertaling die de gedachte van onderdompeling niet duidelijk onder woorden brengt. Deze onvrede heeft zelfs tot meerdere doperse vertalingen geleid waarin Johannes de Doper Johannes de Onderdompelaar is geworden. Het is niettemin verstandig van de (Engelse) bijbelvertalers geweest dat ze de woorden aangaande de doop hebben getranscribeerd¹⁶. Een sektarische vertaling zou immers de Bijbel zelf gedeeltelijk sektarisch hebben gemaakt. Zelfs nu noemen zijn vijanden het al een sektarisch boek, en door de Bijbel als een sektarisch geschrift af te schilderen trachten ze hem te weren uit alle openbare scholen. De Talmoed, de Koran en het Boek van Mormon zijn sektarisch, maar niet het Goddelijke boek dat tot de bouw van deze geweldige Republiek¹⁷ heeft geleid. Zodra we echter *baptizoo* met “onderdompelen” weergeven, hebben we de Bijbel sektarisch gemaakt en een Baptistische versie geschapen. Indien we met een transcriptie van het Griekse woord niet tevreden zijn en beslist een vertaling wensen, dan zijn we aan God en mensen verplicht om een correcte weergave van de exacte betekenis te geven, en zelfs dan moeten we onderscheid maken tussen de oudtestamentische betekenis van “reiniging door middel van besprenkeling of begieting” en de Paulinische betekenis van “indompeling in Christus”.

Geen enkele vertaling die sedert de dagen van de apostelen is gemaakt, heeft het woord “wassen” ooit door “onderdompelen” weergegeven. Tot de tijd van de Reformatie en zelfs tot nu toe is er ook geen enkele betrouwbare vertaling vanuit het Hebreeuws en het Grieks geweest, waarin ook maar één bijbeltekst steun biedt aan onderdompeling van de ene persoon door de andere. Beza liet onderdompeling weg uit zijn Latijnse versie van het Nieuwe Testament. Men kan die er niet op eerlijke wijze in opnemen. Anderzijds biedt elke wetenschappelijke vertaling steun aan besprenkeling en begieting. De King James vertalers waren allen heilig overtuigd van de oude roomse opvatting, dat

¹⁶ D.w.z. dat men het Griekse woord *baptizoo* heeft weergegeven door de Engelse term *baptize* (vert.)

¹⁷ D.w.z. de Verenigde Staten van Amerika (vert.)

onderdompeling de gangbare praktijk was in de kerk van de apostelen. Bijna alle theologen die voorstander zijn van de kinderdoop zijn nog steeds de mening toegedaan dat de eerste christenen doopten door middel van onderdompeling. Professor Van Oosterzee, Kuyper, Bavinck, Vos, Heins, Warfield en een menigte andere commentatoren begunstigen deze gedachte. Velen die dit geloven dopen desondanks zelf niet door onderdompeling, aangezien ze de doopvorm niet belangrijk of beslissend achten. Deze roomse opvatting, hoe oprecht ook gehuldigd, heeft in zoverre invloed uitgeoefend op onze Authorized Version, dat waar de grondtekst twee verschillende weergaven toelaat, men steeds koos voor de vertaling die onderdompeling begunstigde, zodat zelfs de krachtige voorstander van onderdompeling, Dr. Alex Campbell, opmerkt dat zij “de nieuwerwetse gedachte van besprenkeling nimmer begunstigen, noch in een vertaling noch in een kanttekening”. Dr. Conant, de grootste geleerde uit het Baptisme van zijn tijd, zegt hetzelfde.

Ondanks dit alles heeft men deze King James vertalers beschuldigd van het verbergen van de feiten aangaande onderdompeling en van het vervaardigen van een bijbel die de kinderdoop begunstigt. Maar de vertalers konden het ook niet helpen dat zij een overvloed aan teksten betreffende besprenkeling en begieting aantroffen en geen enkele tekst betreffende onderdompeling. Terwijl het woord onderdompeling zelfs niet éénmaal voorkomt, staat het woord besprenkelen in verschillende vormen meer dan 60 keer in de Bijbel en het woord gieten met afleidingen daarvan ongeveer 150 keer. Stelt u eens voor dat “onderdompelen” voorkwam in een tekst als Mat.28:20, waar over het dopen in de naam van de Drieënige God wordt gesproken, dan zou het “opduiken” uit het water op vergelijkbare wijze het opkomen uit de naam van de Drieënige God aanduiden – en daarmee zou de hele doop totaal van zijn kracht zijn beroofd.

Hoewel ongeveer de helft van de beroemde geleerden van de Westminster Assembly in 1643 om historische redenen naast besprenkeling en begieting in onderdompeling geloofde, stond men deze doopvorm om bijbelse redenen niet toe, en de meerderheid stemde ertegen.

Hoofdstuk 28

De doop tijdens de doortocht door de Rode Zee

*“De wolken stortten water,
de hemel dreunde luid,
uw pijlen flitsten heen en weer,
uw donder rolde dreunend rond,
bliksems verlichtten de wereld,
de aarde trilde en schokte.
Door de zee liep uw weg,
door de wijde wateren uw pad,
maar uw voetsporen bleven onzichtbaar.
U leidde uw volk als een kudde
door de hand van Mozes en Aäron.
(Psalm 77:18-21, NBV)*

Een natie van drie miljoen mensen marcheerde door de Rode Zee (Ex.14:15-31) en werd zo in het leiderschap van Mozes ingewijd of ingelijfd (1 Kor.10:2). Om zo'n geweldig leger de zee zó snel te laten doortrekken moet er een zeer grote colonne zijn geweest van mijlen breed, want het was nog maar in de ochtendwake toen Farao en zijn legers werden ondergedompeld, of gedoopt in de Paulinische betekenis van het woord. De bijzondere wolkkolom zweefde niet boven de Israëlieten, maar was achter hen als hun rugdekking, en scheidde hen van de Egyptenaren. Uit Psalm 77:18-21 weten we echter dat er andere wolken boven hen waren, en we lezen dat die wolken water over de Israëlieten uitstortten. Daarom was de Here de grote Doper vanuit de hemel. De doopdienst had een plechtig karakter en ging gepaard met de stem van de donder die van boven kwam. Tijdens de loop van haar geschiedenis vergat Israël nimmer deze plechtige nationale doop, aangezien Josephus die tweeduizend jaar later in zijn Oudheden als volgt beschrijft: “Regen stortte uit de lucht, en er was vreselijke donder en bliksem, met vuurstralen”. Merk op dat deze ontzaglijke, plechtige doop van de Heer niet werd voltrokken door middel van onderdompeling, maar door water over hen uit te gieten. En het water werd niet alleen over gelovigen uitgestort, maar ook over ongelovigen en over de kinderen. Het was een nationale doop door middel van besprenkeling.

Inhoud

Voorwoord (Daniel C.Bultema).....	i
Inleiding (H.Bultema).....	iii
Introductie van de vertaler.....	vii
1. De dopen in het Oude Testament (<i>Hebreeën 9:9-10</i>)	1
2. De doop in de apocriefe boeken (<i>Sirach 34:30</i>)	11
3. De doop in de Talmoed (<i>Orach Chaiim</i>)	17
4. De doop in de evangeliën (<i>Markus 7:4</i>).....	25
5. De doop van Johannes (<i>Lukas 3:16</i>)	29
6. De doop van Christus door Johannes (<i>Mattheüs 3:14-15</i>)....	35
7. Heeft onze Here ooit opdracht gegeven om met water te dopen? (<i>Mattheüs 3:11</i>).....	41
8. De doop en de verschillende zendingsbevelen (<i>Lukas 24:46-47</i>).....	45
9. De doop en de zogenaamde “Grote Opdracht” (<i>Mattheüs 28:16-20</i>)	49
10. De doop met vuur (<i>Mattheüs 3:11</i>)	57
11. De doop met de Geest op de Pinksterdag (<i>Handelingen 1:5</i>).....	61
12. De doop in het boek Handelingen (<i>Handelingen 2:38</i>)	65
13. De dopen en de overgangsfase (<i>Handelingen 28:28</i>)	73
14. De doop in Romeinen (<i>Romeinen 6:3-4</i>)	81
15. De lofspraak van Paulus dat hij niet heeft gedoopt (<i>1 Kor.1:14-17</i>).....	87
16. In Christus gedoopt (<i>Gal.3:26-28</i>).....	91
17. De ene doop uit Efeziërs (<i>Efe.4:4-6</i>).....	97
18. De doop en onze volmaaktheid in Christus (<i>Kol.2:8-12</i>) ...	101
19. Geboren uit water, het waterbad, het bad der wedergeboorte (<i>Johannes 3:5</i>).....	107
20. Wat is de doop van <i>1 Kor.12:13</i> ?	111
21. Is de doop een kwestie van een goed geweten? (<i>1 Pet.3:18-22</i>).....	117
22. Uiteenlopende beweringen over de doop	
- Is de doop een verzegeling van de gelovigen?.....	121
- Is de doop een inzetting voor de Gemeente?	122
- De doop is voor de besnijdenis in de plaats gekomen	124
- De doop een teken voor ongelovigen?	125
- Is de doop een kwestie van gehoorzaamheid?	127

- Behoren wij Christus na te volgen in het watergraf?	129
- Is de doop een met-Christus-begraven-worden?.....	130
- Onze lichamen gewassen met rein water?	131
- De doop is een zinnebeeld van dood en opstanding	132
- De doop en het avondmaal	133
- De doop een opdracht voor de gemeente van vandaag? ...	135
- Heeft Paulus ons geen opdracht gegeven om te dopen? ...	136
- “In de doop op zichzelf is er absoluut niets – maar”	138
- Maakt de doop ons lid van de kerk?.....	139
- Waren de reinigingen van het oude verbond dan geen onderdompelingen?	145
- Maar Paulus doopte de twaalf mannen in Efeze!.....	147
- Het gebruik van voorzetsels in verband met de doop	150
- Moeten alle theologen niet toegeven dat <i>baptizoo</i> onderdompelen betekent?	152
- Wat betekent “gij hebt u laten afwassen” in <i>1 Kor.6:11</i> ?	153
23. De doop verheerlijkt en Paulus verlaten	155
24. De doop bij de Kerkvaders	157
25. Water is in elke godsdienst populair	163
26. Antwoord op enkele vragen	169
27. De doop en de uiteenlopende bijbelvertalingen	175
28. De doop tijdens de doortocht door de Rode Zee (<i>Psalm 77:18-21</i>)	177